Vladimir Megre

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

Spațiul de Iubire

Vladimir Megre

Spaţiul de Iubire

cartea a treia

din seria

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

EDITURA DIANUSA

Târgu Neamţ

Un alt pelerin

Iată-l din nou! Dinaintea mea - impunătorul fluviul siberian Obi. M-am îndreptat spre acel sătuc nordic unde se termină toate căile de transport cunoscute şi m-am oprit pe malul apei. Pentru a continua călătoria spre locul din care, mai apoi pe jos, se poate ajunge traversând taigaua, la poienița Anastasiei, unica alternativă rămânea să închiriez o barcă sau o şalupă. Pe una din mulțimea de ambarcațiuni ancorate la malul fluviului se zăreau trei bărbați care-şi rânduiau uneltele de pescuit. M-am apropiat de ei şi le-am explicat că eram dispus să plătesc bine celui care mă va duce până la locul în care trebuia să ajung.

— Egorici se ocupă cu aşa ceva. O jumătate de milion cere pentru transport, - îmi răspunse unu' din cei trei.

De îndată ce-am auzit că pe aici deja exista cineva care se ocupa dinadins cu transportul de persoane către sătucul rătăcit în imensa taiga siberiană, am fost învăluit de îngrijorare. Doar douăzecişicinci de kilometri despărțeau acel sătuc de poiana Anastasiei, iar faptul că Egorici sau mai

știu eu cine, se îndeletnicea deja cu asta, lăsa să se-nțeleagă în mod evident că existau doritori. Cererea creează oferta.

Imboldit de dorința de a merge cât mai spre nord, nu m-am lăsat intimidat și am tentat o tratativă cu cel care-mi vorbise:

— Și unde să-l găsesc pe Egorici ăsta?

— Pe undeva prin sătuc. Mai mult ca sigur la magazinul din sat. Uite, aceea este șalupa lui, aceea pe care trebăluiesc cei trei bărbați - ei sunt echipa lui. Printre ei se află și nepotul lui Egorici - Vaseatka. Roagă-l pe el să-l anunțe. Se va duce.

Vaseatka, un puștan înfigăreț de vreo doisprezece ani, după ce l-am salutat, de-ndată s-a oferit, întrebându-mă precipitat:

— O șalupă vă trebuie? Spre Anastasia v-ați pornit? Numaidecât o să-l chem pe unchiu'!

Nici nu a așteptat să-i răspund și din câteva salturi s-a pierdut în direcția sătucului. Am înțeles de ce nu-i trebuia niciun răspuns. Era evident că toți necunoscuții care se înfățișează pe aceste meleaguri, în convingerea lui Vaseatka, pot avea doar un singur scop.

M-am așezat pe malul apei și așteptam. Cu mintea deșartă de gânduri, am început să privesc la apa Obi-ului și să mă las purtat de meditație.

De la un mal la celălalt să fi fost un kilometru - mai mult sau mai puțin - lărgime. Prin inima taigalei siberiene, atât de vastă că nu se poate cuprinde cu privirea nici măcar din avion, secol după secol, apa curge la vale... Ce-o fi purtat cu ea din îndepărtatul trecut, fără să lase nici măcar o urmă din cele petrecute? Ce-și amintește, oare, până în zilele noastre apa Obi-ului? Își amintește poate de Ermak - cuceritorul Siberiei - de vrăjmași împins spre malul apei...

Rămas de unu' singur, cu spada în mână, se împotrivi asaltului lor, iar în apa fluviului, din rănile sale, sângele se prelingea şuvoi, ca mai apoi apa să-i fi luat corpul sleit de puteri la vale şi să i-l fi dus în locuri până azi necunoscute...? Ce a cucerit Ermak? Ar putea fi, oare, definite faptele sale ca cele ale racketulului zilelor noastre? Comparația asta, astăzi, doar fluviul ar putea-o face.

Sau poate că, mult mai importantă pentru Obi, să fi fost fuga războinicului Ginghis-Khan? Ale sale hoarde, în antichitate, erau considerate mărețe.

În regiunea Novosibirsk se află un centru raional care le poartă numele - regiunea Hordinskaya, adică regiunea hoardelor. În inima acestui raion se mai află şi un mic sătuc cu numele de Ginghis.

Sau poate-şi aminteşte apa cum au tăbărât hoardele lui Ginghis, jefuind toate averile localnicilor, cum tătarii au legat-o burduf pe fetişcana siberiană, iar preaputernicul vizir cum a implorat-o cu vorbe pline de pasiune şi cu priviri de îndrăgostit... Iar tânăra fată cum l-a urmat fără să se împotrivească... Tânăra siberiană, cu privirile în pământ, tăcea. Toți luptătorii de sub comanda vizirului fugiseră deja, doar el rămase, continuând să-i vorbească fetei, cerându-i dragoste.

Apoi aburcă fata în spinarea calului, mai aruncă o desagă plină cu aur, se sui şi el în şa şi-şi luă avânt spre malul Obi-ului. Se avântă în galopul său de adevărat vizir, liberându-se de urmăritori. Unul dintre cei ce-i stăteau în coaste îl ajunse din urmă. Vizirul începu să-i arunce, puțin câte puțin, aurul din desagă până când o goli. Când termină tot aurul din desagă, începu, fără de şovăială, să-şi rupă de pe el toate podoabele de preț, jefuite de la cei cuceriți de el şi i le aruncă în iarbă celuia ce-l urmărea, dar pe fata siberi-

ană nu o slăbi de la pieptul său.

Calul spumegând din cap până-n picioare, îi purtă către malul apei. Ginghis, cu mare grijă, o luă în brațe pe tânăra siberiană legată şi o dădu jos de pe cal. O urcă într-o barcă şi se urcă şi el lângă ea. În timp ce vâslea, îndepărtând barca de mal, o săgeată a urmăritorului îl ajunse din urmă şi-l străpunse.

Curentul apei luă barca la vale. Vizirul, rănit de săgeată, stătea întins pe o rână şi nici câtuşi de puțin nu le dădea atenție celor trei bărci cu vâsle, încărcate de războinici care se apropiau de ei. Tandru, o privea pe tânăra fată tăcută şi el însuşi tăcea. Era sleit de puteri ca să mai şi vorbească. Tânăra fată, îl privi pe marele vizir, apoi îşi întoarse capul spre urmăritori şi zâmbi în direcția lor... Poate lor, poate altcuiva... Îşi sfâşie sfoara din jurul mâinilor, apucă vâslele bărcii, fetişcana siberiană, şi începu să vâslească atât de cu spor, că bărcile din spatele lor, în scurt timp, le pierdură urma.

Spre ce locuri şi în ce timpuri, şuvoaiele de ape i-au purtat cu ele? Şi, oare, chiar în această clipă, ce mai poartă ea - tot mai învolburata apă a fluviului - în amintirea ei?

Iar tu fluviule, te socoți oare mai important decât marile oraşe care se aştern de-a lungul malurilor tale? În zilele noastre, pe malurile Obi-ului, aproape de izvoarele tale, se ridică impunătorul oraş Novosibirsk. Extinderea şi măreția oraşului, le simți tu, cumva, fluviule? Aş putea să te înțeleg, fără îndoială, dacă mi-ai spune că pe malurile tale şi în apă, tot mai multe mizerii sunt aruncate, apa ta cea care odată era vie, acum din ce în ce mai murdară este, nici măcar de băut nu mai este bună.

Dar ce putem face noi, unde să deversăm toate acele deşeuri din fabrici? Înțelegi tu fluviule, noi ne dezvoltăm, nu

ca strămoşii noştri de odinioară. Acum, prin părţile noastre civilizate, există tot soiul de şcoli unde se fac experimente. Iar dacă toate acele murdării, în apa ta nu le-am arunca, cu siguranţă ne-am îneca noi înşine în ele. Deja, din pricina smogului, în oraş, aerul a devenit tot mai de nerespirat, în unele raioane duhneşte, nu se ştie a ce. Toate astea încearcă să le înţelegi tu, fluviule. Tu ştii ce tehnologie avem noi astăzi? Pe apele tale nu se mai văd de mult umblând bărci cu vâsle sau lotci silenţioase, ci nave cu propulsoare diesel. Pe apele tale şi nava mea a călătorit.

Aş fi curios să ştiu, îşi mai aminteşte, oare, fluviul de mine? Cum umblam eu cu nava mea cea impunătoare de pasageri? Era cea mai mare din toată compania de transporturi fluviale din regiune. Clar lucru că nu era nouă, elicele sale atât de tare huruiau, încât în bar nici muzica nu se putea asculta.

Care-o fi cea mai importantă amintire a fluviului şi cea mai plină de semnificaţii pe care până-n zilele noastre o poartă? Cu câtva timp în urmă, eu priveam la apele sale de pe punţile înalte ale navei mele, din gemuleţele barului-sală de mese, învăluit de fermecătoarele şansonete şi romanţe ale lui Malinin.

Am vrut în oraş, pe un cal alb, să intru,
Dar hangiţa din tavernă îmi zâmbi,
Pe pod moraru' se zărea, privirea-i
crucişă iţindu-şi-o.
Şi-am înnoptat eu la acea hangiţă.

Pe atunci îmi păreau lipsite de importanţă îndeletnicirile celor ce-şi duceau traiul pe malurile apei, dar uite că acum şi eu mă aflu printre ei.

Şi mă mai gândeam eu, pe atunci, cum s-o îmbunez pe Anastasia să nu se pună de-a curmezişul să-mi văd copilaşul. Ciudată din cale-afară este situația care s-a creat. Toată viața am visat la un fiu. Îmi imaginam cum o să mă joc cu el - micuțul. Apoi, cum o să-l educ. Iar când va creşte mare, cum îmi va fi el - fiul meu - de sprijin. Împreună, cu afacerile ne vom îndeletnici. Acum fiul îl am şi chiar de nu suntem aproape unul de celălalt, este plăcut să mă gândesc că există pe lume o ființă atât de apropiată, atât de familiară şi atât de râvnită.

Înaintea plecării i-am cumpărat micuțului, cu mare bucurie, din toate cele trebuincioase nou-născuților. De cumpărat le-am cumpărat, dar o să reuşesc, oare, să i le dau? Rămâne de văzut. De s-ar fi născut fiul meu dintr-o femeie normală - țărancă sau orăşeancă, ce-o fi fost ea - atunci, cu siguranță, că totul ar fi fost cu mult mai simplu şi mai uşor.

Oricărei alte femei i-ar fi făcut plăcere să-l vadă pe tatăl copilului că se ocupă de el, că-i aduce cele de folos şi că participă le educația lui. Atunci când tatăl nu face toate astea de bună voie, femeia îl dă în judecată şi-i cere pensie alimentară. Anastasia, însă, - pustnica siberiană - ea are viziunea ei originală asupra vieții, are scara ei de valori. Ea, chiar înainte de-a se naşte copilul, m-a prevenit: „Niciun fel de bun material, în concepția ta de bun, nu o să-i fie de folos. El va avea totul chiar de la început. În tine apare dorința de a-i aduce micuțului tot felul de zăngănitori fără noimă, numai că lui, toate astea nu-i sunt deloc trebuincioase. Toate acestea-ți fac doar ție bine, ca să te simți mulțumit: *Cât sunt de grijuliu şi bun.*"

Asta chiar că-i prea de tot! Cum aşa: „nici un fel de bunuri materiale nu-i sunt de trebuință?" Atunci ce să-i dea

părinții micuțului nou-născut? Și-anume, tatăl lui? Se subînțelege că educația unui tată se poate dovedi cam prea timpurie pentru un copil de țâță. Dar atunci cum să te comporți cu el, ce să faci? Mamei îi vine mai ușor, ea îl alăptează la sân pe micuț, astfel deja face ceva pentru el, dar tatăl? El ce-ar putea să facă? În situațiile comune de viață civilizată, tații ajută la gospodărie și în genere la asigurarea necesităților materiale ale familiei. Însă Anastasiei așa ceva nu-i trebuie. Nu are nimic în afara poieniței din taiga. Gospodăria ei își poate purta singură de grijă și nu numai. O poate chiar ajuta la orice pe Anastasia, ca urmare îl va ajuta și pe micuț, când va înțelege că el este al ei. Curiozitatea mă face să mă întreb: oare câți bani ar trebui pentru a putea avea la dispoziție astfel de ajutoare în viața noastră?

Ca să cumperi cinci hectare de pământ, sau să le iei în arendă, astăzi nu mai este așa de complicat, dar cum și pe câți bani să cumperi dragostea și atașamentul unei lupoaice, supunerea unei ursoaice, al unui vultur sau a unui fir de iarbă?

Și lasă, Anastasiei să nu-i trebuiască nimic din cuceririle civilizației, dar copilul de ce să sufere din pricina viziunii mamei sale atât de ciudate asupra lumii? Nici măcar o jucărie, fie ea cât de banală, să nu poată avea? Și ca s-o auzi, o ține tot pe-a ei: „Nu-i trebuie copilului sunători stupide, îi dăunează, îl îndepărtează de la adevăr..."

Se poate deduce limpede din spusele ei că totul este o mare exagerare și, de ce nu, o grămadă de superstiții. Oare degeaba a inventat omenirea atât de multe jucării pentru copii? Numai că am hotărât, pentru a evita să mă ciorovăiesc cu Anastasia, să nu-i cumpăr fiului meu nicio jucărie, dar nu m-am putut abține să nu-i iau un joc *lego*

pentru copii. Pe cutie era scris: „Joc pentru dezvoltarea intelectuală a copiilor". Apoi am mai cumpărat câteva scutece de unică folosință pe care le foloseşte o lume întreagă şi câteva alimente pentru nou-născuți. Acestea din urmă m-au uimit prin comoditatea cu care se prepară. Deschizi cutiuța; înăuntru sunt câteva pliculețe sigilate, impermeabile. Le tai cu foarfecele, verşi praful din ele în apă caldă, amesteci - şi papa este gata! Am văzut că se vând diferite gusturi: orez, sau tot felul de alte cereale.

Pe cutie era scris că în conținut au fost adăugate unele vitamine. Mi-amintesc, cu mulți ani în urmă, pe vremea când Polina - fiică-mea - era încă micuță, pentru a-i pregăti de mâncare trebuia să mergem de fiecare dată în bucătărie şi să-i preparăm toate alimentele. Aici însă, cumperi o cutiuță şi hrăneşti copilul în cel mai rapid şi mai simplu mod posibil. Nici măcar nu trebuie să fierbi apa - este scris. Amesteci cu apă călduță şi gata. Asta-i tot. Ştiind că Anastasia nu fierbe şi nici nu încălzeşte niciodată apa, nu m-am apucat să cumpăr multe cutii, am luat una singură. Am încercat să amestec conținutul cutiei în apă la temperatura camerei; gustul era plăcut, poate puțin sălciu. Probabil că nu au sărat amestecul dar, cu siguranță, pentru copiii mici aşa şi trebuie. Speram ca Anastasia să nu-i găsească niciun cusur acestui simplu aliment. Ar fi absurd să refuzi o aşa comoditate. Şi poate că în acest fel, Anastasiei îi va veni rândul să mai şi respecte lumea noastră tehnocratică. Câte ceva bun mai face şi lumea noastră. Nu produce numai arme, dar se mai gândeşte şi la copii. Din tot ce-mi vorbi Anastasia, despre copil şi despre relația mea cu el, cel mai mult mă frământa lipsa de sens, din punctul meu de vedere, a celor ce urmează:

Anastasia vorbi că, pentru a mă putea apropia de fiul meu, trebuia să ating un anumit nivel de puritate a gândurilor, să mă curăț de ceva în interior, să mă purific. Doar că nu reuşesc să înțeleg ce anume din interiorul meu să curăț, să purific? Mi-ar fi fost mult mai uşor dacă ea mi-ar fi cerut să mă bărbieresc, să nu mai fumez, iar atunci când mă apropii de fiul meu să-mi spăl cu grijă hainele. Dar ea vorbi despre cu totul altceva, vorbi despre conştiință şi despre o purificare interioară. Măcar de aş şti pe unde se vinde o astfel de perie cu care să te cureți de cine ştie ce acolo în interior? Şi, mă gândesc, ce-o fi oare aşa de murdar în mine? N-oi fi mai bun decât ceilalți, dar nici mai rău. Şi dacă fiecare femeie ar începe să-i ceară bărbatului să facă o astfel de nebunie, atunci ar trebui să se facă o curățire a întregii omeniri. Doar că, astfel de legi nu există, iar eu, ca dovadă, i-am adus Anastasiei un rezumat extras din Codul Civil unde era scris că nici unul din părinți nu-l poate priva pe celălalt de a-şi vedea copilul nici măcar în cazul în care cei doi sunt despărțiți. Desigur că Anastasiei nu-i prea pasă de legile noastre, dar nici argumentul meu nu era de lepădat. Oricum, marea majoritate a omenirii respectă aceste legi şi, cred eu, despre asta şi Anastasiei i s-ar fi putut vorbi ceva mai apăsat. Drepturile asupra copilului ar trebui să le avem egale. Cu ceva timp mai în urmă chiar am avut intenția să-i vorbesc mai hotărât, dar m-am răzgândit şi am lăsat-o baltă. Şi iată de ce:

Printre altele, în rucsacul meu aveam o parte din scrisorile cititorilor. Nu le-am putut lua pe toate, întrucât soseau cu grămada şi chiar de aş fi încercat, nu ar fi încăput cu siguranță în rucsac. În multe din aceste scrisori, mulți cititori vorbeau cu înțelegere la adresa Anastasiei. O numeau Mesia, Zâna din taiga, Zeița. Despre ea s-au scris versuri şi

poezii întregi. Unii dintre aceşti cititori i se adresează Anastasiei ca uneia apropiată lor, ca unei familiare. Acest potop de versuri m-a împins să-mi irosesc un volum enorm de energii pentru a pătrunde semnificaţia spuselor şi acţiunilor ei.

Am rămas aşa pe mal, în aşteptare, lângă barca lui Egorici, preţ de vreo trei ceasuri. Deja se înserase când am zărit cum se apropiau de locul unde aşteptam doi bărbaţi însoţiţi de nepotul lui Egorici. Primul dintre cei doi, un bărbat de vreo şaizeci de ani, era îmbrăcat cu o manta impermeabilă de ploaie şi încălţat cu cizme de gumă. Roşu la faţă şi cu mersul pe două cărări se vedea cât colo că era băut. Celălalt, mai tânăr, să fi avut vreo treizeci de ani. Era de statură robustă şi impunătoare. Doar când s-a apropiat de mine am reuşit să zăresc câteva şuviţe argintii prin părul blond-rusesc al siberianului. Bărbatul mai vârstnic s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

— Să trăieşti drumeţule! Către Anastasia te-ai pornit? Noi o să te ducem. Tu, numaidecât, pregăteşte jumătate de milion şi pe deasupra şi două sticle pentru drum.

Am înţeles imediat că nu eram singurul care încerca să ajungă la Anastasia, de asta şi preţul era atât de mare. Pentru ei eram un pelerin oarecare, în drum spre locurile în care trăieşte Anastasia. Dar am răspuns cu o întrebare:

— Da' de unde ştiţi voi că se cheamă Anastasia cea pe care o caut şi că nu vreau doar aşa s-ajung în sat?

— De vrei în sat, în sat o să te ducem. Totuna. Asta, tot cincisute de mii înseamnă. Iar de nu-i ai, nu o să ajungi nicăirea.

Egorici tocmai mă admonestă pe un ton nu dintre cele mai prietenoase.

„Cer o sumă atât de mare şi nici măcar minimul de respect

pentru clienți nu-l au. Nu pot să vorbească puțin mai politicos? - De ce?" - m-am întrebat eu în sine.

Prea mult de ales nu aveam, aşa că am căzut la învoială, doar că Egorici, după ce-a primit banii şi cele două sticle de vodcă după care l-a trimis pe nepot'su, în loc să se îmbuneze, deveni tot mai ursuz şi mă trată din ce în ce mai ostil. Se aşeză pe o lespede aproape de mine şi, morocănos, vorbi ca pentru sine:

— În sat... Care sat? Acolo au mai rămas doar şase case... Cui mai trebuie acel sătuc prăpădit?

— Se întâmplă des să aveți clienți care doresc să meargă la Anastasia? Faceți un chilipir bun cu transportul? - l-am întrebat eu pe Egorici, pentru a sparge gheața şi pentru a-l mai linişti, însă el îmi întoarse vorba şi mai iritat:

— Da' cine i-a poftit în ospeție?! Vin proştii nepoftiți! Nimeni nu-i opreşte. Ce, i-a invitat ea? Nu! Nu i-a invitat! La unu' din ei, despre viață i-a vorbit şi acela a scris o cărticică. Da' eu zic: bine, scrie de vrei, dar de ce să destăinui locul? Noi nu am trădat-o niciodată. Însă el a văzut toate astea, s-a apucat şi a scris despre viață şi locul l-a destăinuit.

— Vasăzică, ați citit cartea despre Anastasia?

— Cărți, eu nu citesc. Saşka, tovarăşul meu, citeşte de prin cărți. Iar pe tine, nu chiar degrabă o să te ducem spre sat. E departe de aici. Un motor de la barcă a început să dea semne de oboseală. În seara asta o să mergem doar până la şopronul unde avem sculele de pescuit. Acolo o să şi înnoptăm. De-acolo, mai departe, o să te ducă Saşa mâine dimineață, în timp ce eu mă duc la pescuit.

— Bine şi aşa, - am căzut eu de acord, gândind: „Bine măcar că Egorici nu ştie că sunt chiar eu autorul cărțuliei despre Anastasia."

Saşa, colegul lui Egorici, a adus vodca, apoi împreună au pregătit şalupa şi au încărcat sculele de pescuit. Şi-atuncea, Vaseatka, nepotul lui Egorici, fu cât pe ce să strice toate socotelile şi să-ntrerupă călătoria. Se apucă să-i ceară bani lui unchiu'su pentru un aparat de radio.

— Am montat deja antena pe suport, am luat toate măsurile cum s-o montez, - vorbi Vaseatka, - am deja cablul de antenă. Când voi lega antena la aparatul de radio o să putem prinde o mulţime de staţii radio, de toate felurile.

Bani pe prostii

— Vezi ce nepot deştept am? - întrebă cu căldură în glas Egorici. - Şi dornic de a cunoaşte... îndemânatic. Trebuie să-i dau bani.

Aluzia mi se păru cât se putea de clară, aşa că am pregătit banii. Vaseatka, încurajat de situație, continuă pe un ton lăudăros:

— Eu vreau să aud tot ce se spune despre cosmonauți. Tot. Despre ai noştri şi despre cei americani. Când o să mă fac mare o să devin şi eu astronaut.

— Ce-ai zis?! - se oțărî Egorici la nepot.

— Când voi fi mare o să mă fac astronaut.

— Vaseatka, pentru o aşa mare nerozie, de la mine n-o să vezi niciun ban.

— Ba nu-i deloc nerozie să fii cosmonaut. Pe ei, toți îi iubesc. Deseori apar la televiziune, sunt eroi. Călătoresc toată viața pe enorme nave cosmice, înconjoară Pământul. Şi vorbesc de acolo, direct din Cosmos, le transmit veşti multor

oameni de știință de pe Pământ.

— Și ce foloase aduce toată trăncăneala asta a lor? Ei zboară acolo prin Cosmos, dar în Obi tot mai puțin pește înoată!

— Cosmonauții îi înștiințează pe oameni despre starea vremii. Ei, dinainte, știu ce vreme va fi mâine pe planetă, - continuă Vaseatka să se fălească cu cunoștințele lui.

— Ia te uită, ce minunăție au mai descoperit și ei! Ia mergi și întreab-o tu pe mătușa Marfa... Ea despre vremea de mâine, de poimâine și de anu' ce-o să vină are să-ți povestească și fără să-ți ceară bani, dar cosmonauții tăi?... Au secătuit patrimoniul țării cosmonauții ăștia ai tăi. Banii lui tătâne'tu.

— Pe ei guvernul îi susține cu toți acești bani.

— Iar guvernul ăsta al tău, de unde ia banii? Toți acei bani furați poporului, de unde crezi tu că-i scoate guvernul? Îi ia lu' Petka, lu' tătâne'tu. Eu aici pescuiam pește frumos, tatăl tău îl vindea în oraș. Apoi a vrut să devină mare bișnițar, șmecher, însă guvernul i-a spus: „Plătește-ne impozite, noi avem mari cheltuieli cu întreținerea malurilor apei." În Dumă fac zarvă și se ceartă mai rău decât babele din iarmaroc și găinile din coteț. Au născocit de toate, au pus la punct o grămadă de legi, deștepți se mai cred ei. Tot felul de îndemânări și-au făcut acolo la ei, prin toalete fac curat slugile, inteligenții, iar în fluviu apa tot mai murdară devine.
N-ai să vezi tu de la mine, Vaseatka, nici un bănuț până n-o să se vânture toate neroziile astea din capul tău. Și nici nu mai merg eu nicăieri, nu mai vreau să fac bani pe nerozii.

S-a înfierbântat așa de tare, probabil și de la vodcă, că de la încăpățânare cât pe ce era să nu mai plecăm nicăieri.

Dar imediat ce termină, dintr-o singură duşcă, vodca din sticlă, se mai potoli, fumă o țigară, iar noi ne urcarăm pe barcă. Lui Vaseatka nu i-a dat bani şi tot drumul a tot morocănit pe sub mustață, acolo în sinea lui, câte ceva despre nerozii.

Vechiul motor al bărcii făcea un vacarm îngrozitor. Nici nu reuşeam să ne auzim între noi, aşa că ne-am retras în linişte, fiecare într-un ungher al minusculei cabine de pe barca de pescari, prin gemulețul căreia, unicul de altfel, se putea vedea afară cum pe cerul înnoptat se iveau primele stele. Egorici, terminându-şi vodca şi dintr-a doua sticlă, începută pe mal, dondăni ceva nedesluşit către Saşa:

— Eu.., eu m..mă duc la culcare. Voi culcați-vă aici lângă foc sau, dacă vreți, înghesuiți-vă pe podeaua cabinei. Numai ce se face ziuă du-l la locul nostru.

Se aplecase deja ca să treacă prin micuța uşă a coşmeliei de la mal, când, pe neaşteptate, se răsuci spre noi şi repetă apăsat:

— La locul nostru! Ai înțeles... Saşka?

— Am înțeles, - îi răspunse liniştit Saşa.

Odată aşezați în jurul focului, ca să mâncăm peşte copt pe cărbuni, eu, tulburat de ultima afirmație a lui Egorici, i-am cerut lui Saşa să-mi explice ce vroia de fapt celălalt să spună:

— Aleksandr', ai putea să mă lămureşti ce vrea să însemne „la locul nostru", unde ți-a ordonat Egorici să mă duci?

— Locul nostru...? Este pe malul opus sătucului din care se poate ajunge la Anastasia, - răspunse calm acesta.

— Asta da, treabă! Luați atâta amar de bani şi mă duceți unde vă place vouă, nu unde am eu nevoie.

— Da. Noi aşa facem. Asta-i tot ce putem face noi ca

să ne mai spălăm din vinovățiile pe care le avem în fața Anastasiei.

— Care vinovății? Îmi spui, cum de m-ai recunoscut? Cum o să mă lași la „locul vostru"?

— Eu o să conduc șalupa acolo unde spui tu. Iar banii, partea care mi se cuvine o să ți-o întorc.

— De unde atâta favoritism pentru mine?

— Te-am recunoscut imediat, Vladimir Nicolaevici. Eu am citit cărticica ta și am văzut poza pe copertă. O să te duc acolo unde vrei, numai că tu va trebui să continui, va trebui să vorbești.... Tu mergi înainte cu povestirea, fii deslușit și coerent, fii logic. Nu trebuie să mergi în taiga. N-o să ajungi. Anastasia a plecat. S-a retras în afunzimea taigalei, cred eu. Sau poate altundeva, de nepătruns nouă. Acum n-o să poți s-o mai ajungi. Și o să te prăpădești. Sau poate or să te împuște vânătorii. Ei nu le permit necunoscuților să le calce teritoriile. Cu veneticii se răfuiesc de la distanță pentru a nu-și mai lua pe cap și alte încurcături.

În aparență, Aleksandr' a vorbit mai tot timpul, calm, doar din timp în timp agita cărbunii din foc cu un băț, ridicând o miriadă de scântei și spuză care proiectau un mirific foc de artificii în noapte.

— Ceva s-a întâmplat aici! Ce? Tu m-ai recunoscut, așa că spune-mi ce s-a întâmplat? De ce a plecat Anastasia?

— Și singur aș fi vrut să povestesc, - răspunse el cu vocea sugrumată de emoție, - altora să le destăinui, poate or să-nțeleagă mai bine. Nici nu știu de unde să încep ca să fiu cât mai explicit și ca eu însumi să-nțeleg mai bine...

— Spune întocmai, cum s-a întâmplat?

— Întocmai? Ai dreptate, totul e așa de simplu. Numai că simplitatea asta răvășește. Tu ascultă în liniște și

nu mă întrerupe.

— N-o să te întrerup. Fii cât mai concis, n-o lungi.

Oaspeți nepoftiți

Aleksandr 'și-a început liniștit povestirea în dialectul siberian. Se percepea totuși, în vocea lui, o vibrație interioară, era emoționat sufletul tânărului siberian șezut în fața mea.

— Am citit cărticica ta „Anastasia" pe când mai eram încă student la universitatea din Moscova. Studiam filozofia, psihologia și religia orientală. Îmi plăcea. Ca, dintr-odată... Anastasia... Nu de peste mări și țări, ci de lângă casa mea, din inima Siberiei, unde m-am născut. Și am simțit o forță enormă, logică și înțelesuri în cuvintele ei! Ceva valoros mie și apropiat! În fața acestor simțăminte abia încolțite în mine au pălit învățăturile străine. Am lăsat totul baltă și, ca din întuneric spre lumină, m-am avântat spre casă. Îmi doream s-o văd pe Anastasia, să vorbesc cu ea. M-am întors acasă și am plănuit cu Egorici o călătorie cu barca spre locul indicat de tine în carte.

Am făcut tovărășie cu Egorici, câteodată mai erau și

alții care vroiau să vină cu noi s-o întâlnească pe Anastasia... Ne întrebau de acel loc. Nu am condus pe nimeni acolo. Localnicii s-au comportat cu inteligență și nu i-au încurajat niciodată pe pelerini. Dar într-una din ocazii, noi, mai exact spus eu, fără acordul lui Egorici, am condus un grup întreg în acel loc.

— Pentru ce-ai făcut-o?

— Atunci mi s-a părut că procedez corect, că fac bine. Grupul era alcătuit din șase bărbați. Doi dintre ei erau, din câte-am înțeles, mari învățați și aveau la dispoziție tot felul de aparaturi și tehnologii. Sau poate că toate acestea aparțineau celor care-i angajaseră... Ceilalți patru erau gărzi de corp și ajutanții lor. Aceștia aveau în dotare, printre altele, pistoale care constituiau unicul lor armament. Dar grupul mai era dotat și cu alte arme și, de asemenea, transmițătoare radio.

Pe mine m-au angajat în calitate de călăuză. M-am învoit să-i acompaniez. Am discutat mult cu ei până am căzut de acord și nu am făcut-o pentru bani. Nu mi-au ascuns nicio clipă scopul expediției lor. Aveau ordinul de a o întâlni pe Anastasia. Comandantul grupului - un bărbat cu părul cărunt, plăcut la înfățișare - Boris Moiseevici - era convins că Anastasia singură putea face pentru știință mai mult decât multe alte institute puse la un loc.

Au hotărât s-o scoată din taiga și să-i ofere condițiile necesare de viață, toate astea sub o strânsă supraveghere. Să o țină sub observație continuă. Boris Moiseevici vorbi astfel:

— Dacă nu o facem noi, o s-o facă, cu siguranță, altcineva. Sau cine știe ce s-ar mai putea întâmpla. Anastasia este un fenomen paranormal, iar noi suntem datori s-o protejăm și să tragem învățături de la ea.

Ajutorul lui Boris, Stanislav era un tânăr inteligent şi care, în pofida faptului că o cunoştea doar din ceea ce citise în carte despre ea, era deja îndrăgostit de Anastasia.

Eu m-am învoit în condiţiile propuse.

Grupul a închiriat o ambarcaţiune nu prea mare de la o cooperativă din zonă şi cu un camion au transportat pe barcă multe butoaie cu kerosen.

Odată ajunşi la locul destăinuit de noi şi-au instalat corturile bazei pe o mică ridicătură de pe malul apei şi imediat au chemat un elicopter prin radio.

Elicopterul era echipat cu aparatură de fotografiat de la înălţime, cu videocamere şi multe alte instrumente pe care eu nu am reuşit să le recunosc. În fiecare zi elicopterul făcea raiduri la mică înălţime deasupra taigalei şi fotografia arie după arie. Cei doi învăţaţi analizau în fiecare zi materialele fotografice aduse de echipajul elicopterului. Din când în când se întâmpla ca ei înşişi să zboare, mai ales deasupra zonelor care-i interesau în mod deosebit. Căutau poieniţa Anastasiei pe care plănuiau să aterizeze. Mi-am imaginat vacarmul cu care se va apropia elicopterul de poiana Anastasiei, înspăimântând toate vieţuitoarele, mi-am amintit şi de copilaşul ei, gândind că zgomotul elicopterului ar putea să-l sperie şi-atunci le-am cerut celor doi lideri, ca în momentul în care vor localiza poieniţa, să nu aterizeze cu elicopterul. Le-am sugerat ca, după explorarea zonei din elicopter, să-şi încropească o hartă după care să se ghideze apoi şi să se îndrepte pe jos spre poieniţă. Stanislav mă lămuri că Boris, cu greu va reuşi să parcurgă o astfel de distanţă pe jos prin taiga. A împărtăşit părerea mea că Anastasia şi micuţul ei s-ar putea speria de gălăgia aparatului de zbor dar mi-a argumentat că Boris, odată ajunşi, va reuşi, încetul cu încetul, să-i domolească. ... Totul

s-a întâmplat în cea de-a patra zi a expediției.

— Ce s-a întâmplat?

— În timp ce elicopterul se ridica în zbor pentru a-şi urma obişnuitul program de recunoaştere şi fotografiere, iar noi ne îndeplineam fiecare sarcinile, unul dintre soldați a zărit în direcția taigalei o figură feminină care se apropia de baza noastră. Îl înştiință imediat pe Boris Moiseevici. În câteva secunde toți cei de la bază aveau privirile ațintite asupra femeii care se apropia.

Era îmbrăcată cu o bluză lejeră şi o fustă lungă iar pe cap avea o băsmăluță legată în aşa fel încât nu i se vedea nici gâtul, nici fruntea. Noi toți ne-am îngrămădit la un loc. La câțiva paşi în față, detaşați de grup, stăteau Boris Moiseevici şi Stanislav. Femeia s-a apropiat de noi. Avea chipul senin, fără urmă de incertitudine sau frică. Ochii săi... Neobişnuiții săi ochi, ne priveau cu bunătate şi duioşie. De la privirile ei se simți mai cald împrejur. Se creă senzația că Anastasia s-ar fi uitat la fiecare în parte în acelaşi moment. Pe nesimțite am fost învăluiți de o senzație de toropeală şi reverie amestecate. Se făcea ca şi cum restul lumii ar fi fost complet ignorat, sufletele noastre fiind cuprinse de senzații ciudate şi separate de corpurile fizice...

În tot acest timp pe Anastasia nimeni nu o invită să ia loc.

Vorbi ea dintâi. Cu o voce ireal de plăcută şi coerentă pronunță:

— Să aveți o zi bună, oameni.

Noi am rămas muți, țintuiți locului. Boris îndrăzni să-i răspundă primul:

— Bună ziua, - răspunse el în numele tuturor. - Prezentați-vă, vă rog, cine sunteți?

— Numele meu este Anastasia. Am venit la voi cu o rugăminte: Duceți, vă rog, departe de aici, elicopterul. Nu

este binevenit pe aceste meleaguri. Voi mă căutați pe mine. Iată-mă, sunt aici. O să răspund la întrebările voastre. La acelea la care o să pot răspunde.

— Da, este adevărat, pe dumneavoastră vă căutam. Vă mulțumim că ați venit singură. Ne-ați scutit de atâtea probleme. - vorbi Boris Moiseeivic şi nici de data asta nu o invită să se aşeze cu toate că erau scaune libere şi şezlonguri în fața corturilor. Şi nici nu a invitat-o mai aproape de bază, am rămas cu toții acolo unde ne aflam. Boris Moiseevici a rămas surprins, ca şi noi de altfel, de neaşteptata apariție a Anastasiei, probabil acesta era şi motivul lipsei de politețe a lui. Îi vorbi fără ocolişuri despre țelul vizitei noastre acolo în taiga:

— Foarte bine, ... Dumneavoastră ați venit la noi, iar noi am venit în mod special să vă căutăm. Nu vă faceți griji, elicopterul o să-l îndepărtăm numaidecât.

Boris Moiseevici dădu ordin celui mai în vârstă dintre soldați să ia legătura radio cu echipajul elicopterului şi să-i transmită să se întoarcă la bază. Ordinul a fost executat numaidecât. Apoi s-a întors către Anastasia şi i-a vorbit mult mai liniştit şi mai încrezător:

— Anastasia, acum o să aterizeze elicopterul, iar dumneavoastră o să vă urcați în el împreună cu colaboratorii noştri. O să le arătați unde este poienița dumneavoastră în care trăiți împreună cu copilul. Elicopterul o să aterizeze acolo unde veți hotărî dumneavoastră şi o să vă luați fiul. O să vă ducem, după aceea, pe amândoi, într-o rezervație de lângă Moscova. Acolo totul va fi orânduit după cum veți decide dumneavoastră. Aşa trebuie. Nu o să vă deranjeze nimeni. Imediat ce veți începe să locuiți acolo vom organiza straja împrejurimilor. Veți fi sub pază neîntreruptă. Doar din când în când, în momentele comode dumneavoastră, vă

vor vizita anumiți oameni de știință. Este vorba despre persoane foarte pregătite. O să vă facă plăcere să discutați cu ei, iar lor le va fi de mare interes să vă asculte vorbind despre legile Naturii, despre fenomenele sociale și despre filozofia dumneavoastră. Dacă doriți, veți putea dispune de un ajutant permanent. Acest bărbat, care vă va sta în preajmă, este capabil să vă înțeleagă doar dintr-o jumătate de cuvânt. El, în pofida vârstei sale tinere, este deja un important și talentat om de știință. Asta explică cum de s-a îndrăgostit de dumneavoastră fără ca măcar să vă vadă vreodată.

Iar voi doi împreună, făcuți unul pentru celălalt, ați putea deveni o pereche puternică și fericită. El vă merită nu numai pentru pregătirea lui aleasă, dar și pentru modelul de viață pe care o conduce. Este aici cu noi.

Boris Moiseevici se întoarse către Stanislav și, arătându-l cu mâna, îl chemă:

— Vino aproape Stanislav, ce ți se întâmplă?

— Prezintă-te.

Stanislav s-a apropiat de Anastasia și, fâstâcit, a spus:

— A spus bine domnul Boris. Pentru dumneavoastră, Anastasia, asta poate să pară surprinzător, însă eu cu adevărat sunt gata să vă fac această propunere. Mă simt pregătit să-l înfiez pe fiul dumneavoastră și să mă comport cu el ca și cu propriul meu fiu. Sunt pregătit să vă sprijin în multe, vă rog să mă considerați un prieten.

Stanislav, cu eleganță, plecă capul în fața Anastasiei, îi apucă mâna și i-o sărută. El era într-adevăr un bărbat frumos și manierat. Iar pe Anastasia dacă ar fi îmbrăcat-o în alte haine... Într-adevăr ar fi putut forma o pereche perfectă și frumoasă împreună.

Anastasia i-a răspuns lui Stanislav prietenoasă dar

cu voce fermă:

— Vă mulțumesc pentru comportamentul manierat pe care l-ați manifestat față de mine... Vă mulțumesc pentru grija ce mi-o purtați - şi adăugă:

— Dacă dumneavoastră, cu adevărat, simțiți a fi îndeajuns de puternic pentru a vă controla dragostea, pentru a face viața altui om mai fericită şi mai deplină, luați aminte atunci că poate că printre femeile pe care le cunoaşteți există vreouna a cărei viață este nemângâiată. Îndreptați-vă spre ea atenția, iubiți-o şi faceți-o fericită.

— Dar eu vă iubesc pe dumneavoastră, Anastasia.

— Eu sunt deja fericită cu un alt om. Nu vă precupețiți energiile cu mine. Cu siguranță există femei cărora le sunteți necesar.

Boris Moiseevici se hotărî să-l ajute pe Stanislav:

— Cu celălalt bărbat cum s-a întâmplat să vă cunoaşteți? Înțeleg că dumneavoastră îl aveți în vedere pe Vladimir, dar aflați că el nu reprezintă nici pe departe cel mai bun exemplar din societatea noastră.

— Astfel de considerații ieşite chiar de pe buzele dumneavoastră nu pot să-mi schimbe sentimentele. Sentimentelor nu le pot porunci.

— Dar de ce tocmai Vladimir? De ce a trebuit, cu unul ca el să vă întâlniți? Unul atât de străin spiritualității, ştiinței şi, de ce să nu spunem, unui mod de viață cât de cât normal. El este doar un insignifiant om de afaceri. De ce tocmai de el v-ați îndrăgostit?...

— În acele clipe am realizat cu adevărat scopul precis al lui Boris Moiseevici. - a continuat Aleksandr' - el, dimpreună cu restul grupului, erau mânați de un singur gând: să o prindă cu orice preț pe Anastasia, s-o ducă cu ei la Moscova, ca acolo s-o folosească în interesul lor fără a ține

cont de voința ei.

Nu avea nicio importanță a cui era ideea, a lor sau a celui ce stătea deasupra lor; vor face tot posibilul să pună în aplicare cele hotărâte. Nici cele mai convingătoare argumente nu-i vor opri.

Probabil și Anastasia înțelese asta, fără dubii nu putea să nu știe, să nu perceapă intențiile lor.

Totuși a continuat să trateze bărbații din fața ei ca pe niște cunoscuți apropiați, ca pe niște familiari. Din adâncul inimii, cu sinceritate ne vorbi tuturor, acest comportament al ei și sinceritatea ne-au oprit sau mai bine spus ne-au făcut să rămânem inerți. Anastasia a purtat cu Boris Moiseevici și cu Stanislav discuția despre tine, atât de convingător le-a respins toate tentativele de a te defăima, încât deducțiile acestora, în cele din urmă, au început să apară absurde și ridicole.

Se spune că femeia îndrăgostită vede în omul pe care-l iubește doar bine orice ar face el, oricine ar fi el în realitate, însă argumentele ei aveau alte rădăcini. Abia după atenuarea primului val de agitație stârnit de apariția Anastasiei, am reușit să deschid dictafonul din buzunar.

Pe urmă, în repetate rânduri, am ascultat banda și-am analizat spusele Anastasiei. Îmi amintesc totul în amănunt... Și-acest „tot" îmi răsucește conștiința.

— Cine sau ce îți răsucește conștiința?! L-am întrebat eu, împins de curiozitatea de a afla cum vorbea Anastasia despre mine. El a continuat:

— După întrebarea lui Boris Moiseevici „De ce dumneavoastră v-ați îndrăgostit tocmai de el?", Anastasia răspunse simplu:

— Această întrebare nu-și are loc aici. Este ilogică. Niciun îndrăgostit nu ar putea explica de ce-l iubește pe

cel pe care-l iubește. Pentru fiecare femeie îndrăgostită, cel mai important și mai bun om din lume, va fi doar alesul ei. Pentru mine, iubitul meu este cel mai bun.

— Cu toate astea, Anastasia, nu puteți să nu vedeți absurditatea alegerii dumneavoastră. Să admitem că totul a fost întâmplător - asta nu înseamnă că nu poate fi absurd. Analitica minții dumneavoastră, capacitățile extraordinare ar trebui să înfrâneze dorința, instinctul primar, ar trebui să vă facă să vedeți neisprăvnicia acestui om în fața semenilor săi. Gândiți-vă la toate astea.

— Meditația, tocmai contrariul îl demonstrează. În acest caz este doar o zadarnică pierdere de timp, contrariul poate amplifica doar misterul celor petrecute. Totul trebuie acceptat așa cum vine.

— Absurditatea, paradoxul, și ele tot așa cum vin să fie luate?

— Toate astea par așa doar privite superficial. Dumneavoastră ați bătut cale lungă de la Moscova. Cu mari eforturi ați reușit să vă apropiați de aceste locuri de pe malul apei ca să veniți să-mi puneți întrebări despre dragostea mea.

Dar nici nu bănuiți că paradoxal este tocmai faptul că toate explicațiile acestei dragoste sunt chiar faptele petrecute acolo la Moscova. Și că voi mai bine acolo ați fi încercat să înțelegeți, fără să faceți o cale așa de lungă.

— Ce s-a întâmplat la Moscova?

— Aparent, fleacuri. Doar, aparent. Vladimir, un om de rând, nevrednic, destrăbălat și părăsit de toți - așa cum îl numiți voi - după întâlnirea cu mine a ajuns la Moscova pentru a-și ține cuvântul dat, pentru a organiza asociația afaceriștilor cu intenții curate. Cu toate că era deja lefter de bani, s-a apucat așa de treabă.

În Moscova, pe *aleea Tokmakov 14*, se află o clădire cu două etaje. Acolo, odinioară, lucrau oameni care se ocupau cu punerea pe picioare a asociațiilor de afaceriști ruşi. Capii lor, după un timp au plecat şi astfel s-a desființat asociația.

Vladimir a intrat în această clădire. Şi-a început, în adevăratul sens la cuvântului, viețuirea în *aleea Tokmakov*, perindându-se prin toate birourile, mici şi mari. Acolo a scris diferite scrisori adresate oamenilor de afaceri. Muncea de dimineața devreme până noaptea târziu, rămânând să înnopteze acolo. S-au găsit oameni care să vină la el şi care să-l ajute, crezând în el şi în ceea ce făcea. El se chinuia să facă ceea ce eu i-am cerut aici în taiga. Eu i-am explicat lui Vladimir cât de importante erau toate astea. I-am pregătit şi i-am pus dinainte planul de acțiune. Țelul putea fi atins, îndeplinind planul în ordinea în care a fost hărăzit în visul meu. Doar că mai întâi trebuia scrisă cartea. Cu ajutorul ei puteau fi răspândite şi destăinuite multe informații. Cartea ar fi trebuit să-i găsească şi să-i adune la un loc pe afaceriştii cu gânduri curate. Prin această carte eu i-aş fi pus la îndemână instrumentele necesare pentru a duce la bun sfârşit planul. Însă Vladimir a făcut totul cum a înțeles el şi cum i s-a părut mai oportun. Aproape că nu-şi mai amintea de mine. A înțeles importanța celor planificate şi le-a trăit. A mers pe calea lui, nerespectând rânduiala.

Doar că în acest fel nu se mai putea atinge scopul. Vladimir nu ştia şi s-a comportat cu neasemuită încăpățânare şi a fost întreprinzător. Au început să-l ajute şi alte persoane care credeau în ideile lui. Pas cu pas au început să încolțească mugurii acestei organizații. Chiar de părea imposibil, el a reuşit câte puțin. Aceştia s-au adunat la un loc, iar ei au fost oamenii de afaceri cu cele mai curate intenții. Pe undeva există o listă cu adresele lor, voi puteți

verifica.

— Am văzut această listă. A fost publicată în prima ediție a cărții. Numai că va trebui să vă dezamăgesc, Anastasia. Să vă decepționez... Pe listă erau enumerate şi anumite întreprinderi cum ar fi fabrica „Kristal" - una dintre cele mai renumite fabrici de băuturi spirtoase. Producția acesteia nu este deloc în ton cu conceptul de spiritual.

— Pe lume totul este în strânsă corelație. Iar această fabrică nu este mai puțin legată decât celelalte. Şi, oricum intenția lua în considerație gândurile, acele gânduri care sunt în măsură de a schimba orice. Materia de astăzi este fructul gândirii de ieri.

— Aş putea să fiu de acord cu această formulare. Cu toate astea Vladimir al dumneavoastră nu a reuşit să organizeze asociația oamenilor de afaceri cu intenții curate. Vă asigur, Anastasia, că nu ați ales persoana justă.

— Nerespectând orânduiala în care a fost predestinat totul, Vladimir nu a reuşit să-şi atingă țelul. Nu a avut la dispoziție nici cele mai elementare mijloace de a răspândi informația măcar în Moscova. S-au întețit condițiile neprielnice, Vladimir a pierdut cabinetul în care ar fi putut să-şi continue munca şi, odată cu acesta, şi mijloacele de comunicație şi un loc de înnoptat. A trebuit să părăsească clădirea din *aleea Tokmakov* din Moscova. A plecat împreună cu un grup mic de moscoviți care-l ajutau. A părăsit clădirea fără să aibă alte mijloace minime de subzistență. Nu era în măsură să le plătească colaboratorilor pentru munca lor, nu avea o casă, nu avea haine groase de iarnă. A fost părăsit şi totodată şi-a părăsit familia. Şi ştiți despre ce vorbea cu acel micuț grup de oameni, în timp ce se îndreptau spre stația de metro de-a lungul străzilor înghețate? Se gândea

cum să reînceapă totul de la capăt. Chiar şi-n acele condiții disperate, Vladimir a reuşit să înjghebe un nou plan de acțiune, să întreprindă din nou ceva. El este un om de afaceri. Moscoviții l-au urmat, l-au ascultat şi l-au crezut. Îl iubeau.

— Pentru ce? - permiteți-mi să vă întreb.

— Întrebați-i voi pe acei moscoviți, pentru ce?... Ce au găsit la el? Mergeți în *aleea Tokmakov*, în acea clădire şi întrebați-i pe paznicii de acolo de ce, în timp ce-şi dădeau schimbul, aduceau în borcane mâncare pentru Vladimir şi de ce, de fiecare dată, se străduiau să-i asigure cina? S-au străduit să facă astfel încât să nu-l jignească pe Vladimir cu mărinimia lor. Aceşti gardieni nu-i erau subordonați lui, cu toate astea găteau acasă borşuri şi supe şi i le aduceau să mănânce şi el câte ceva gătit. Îl iubeau. De ce?

Şi mai vorbiți, de mergeți în acea clădire, cu femeia aceea frumoasă care lucra ca secretară. Era o fostă actriță. Ea interpretase un rol foarte important din filmul „Înfruntând greutățile, se ajunge la stele". Era o fetiță bună de pe altă planetă. Şi-a interpretat cu mare profesionalitate rolul. Era un film care îndemna la ocrotirea şi iubirea Pământului. Întrebați-o pe ea de ce, cu toate că lucra pentru o altă societate din acea clădire, a făcut tot ce a putut şi, pe ascuns, l-a ajutat pe Vladimir? Nu era secretara lui, dar l-a ajutat. Se străduia să-i aducă în fiecare zi iubitului meu, ceai sau cafea la prânz. A lăsat să se creadă că firma la care lucra îi subvenționa zahărul, biscuiții şi ceaiul, dar de fapt ea le aducea toate de acasă. Nu era bogată. Pur şi simplu îl iubea. De ce?

În pofida tuturor vicisitudinilor, Vladimir s-a menținut bine în puteri şi nu a murit. Cu toate că forțele fizice i se sfârşeau, el, chiar în pragul morții, s-a străduit

să-şi atingă țelul. Cu adevărat, Vladimir este un om de afaceri.

— Anastasia, dumneavoastră vorbiți ca într-o alegorie, ce înseamnă „în pragul morții"? Aveți, poate, în vedere, sensul figurat?

— Dimpotrivă, în sens propriu. Pentru câteva zile, în timp ce se afla în Moscova, trupul lui a fost mort. De regulă, în astfel de condiții, oamenii stau întinşi, nu se mai mişcă, însă el mergea şi continua să facă ceea ce trebuia.

— Ar fi putut fi posibil numai datorită dumneavoastră, Anastasia.

— În toate cele patruzeci şi opt de îngrozitoare ore nici măcar pentru o clipă nu am încetat să-l încălzesc cu raza mea. Numai că nu a fost de ajuns. Raza mea nu putea să rețină viața într-un trup în care Sufletul slăbea. Dar Sufletul lui se lupta. Prins de aspirațiile sale, Sufletul lui Vladimir nu a simțit moartea ce se apropia. Raza mea l-a ajutat, ca mai apoi în ajutorul ei să sară şi alte raze. Voalate şi aproape inconştiente dar m-au ajutat. Aceste raze erau ale celor care-l înconjurau acolo la Moscova şi-l iubeau.

Corpul aproape mort al lui Vladimir a început să se reumple de viață. În fața iubirii sincere, când ea este destul de puternică, moartea se îndepărtează. În iubire stă nemurirea omului. Hrănit de iubire ca de un combustibil, omul îşi poate însuşi multe haruri.

— Corpul mort nu se poate deplasa, însă dumneavoastră continuați să vorbiți fantastic, neconform cu ştiința.

— Criteriile după care se ghidează ştiința omenirii întotdeauna asumă un caracter temporar. Există adevăruri valabile nu doar pentru prezent.

— Şi-atunci în ce mod s-ar putea convinge studioşii de azi despre toate astea? Noi, astăzi, acționăm doar în

baza informațiilor reci ale aparaturilor.

— Foarte bine. Gara Kurtskaya. În stația de metrou este instalat un automat de fotografiat. Vladimir, într-una din acele zile, s-a pozat la acel aparat pentru un permis de trecere. Acea fotografie ar putea să fi rămas în *aleea Lenin 42*, sau poate să o mai aibă încă Vladimir. Uitați-vă la ea cu atenție și veți vedea toate semnele unui corp mort, petele cadaverice pe care în mod sigur aparatul le-a imortalizat pe poză. Dar veți vedea și viață în ochi. Sufletul lui se lupta.

— Anastasia, toate astea, doar dumneavoastră ați fi putut să le faceți. Doar dumneavoastră l-ați salvat. Spuneți-mi, vă rog, de ce ați cheltuit atâta energie pentru el? De ce?

— Nu sunt eu singura salvatoare. Întrebați-i pe cei trei studenți moscoviți, de ce au închiriat pe banii lor apartamentul pentru Vladimir? Și de ce, atunci când, în sfârșit, Vladimir a înțeles motivul eșecului și s-a apucat să scrie, aceștia, susținându-și examenele, muncind pe brânci pe unde apucau, în timpul nopții au cules la calculatoarele proprii textele scrise de Vladimir? Pentru ce? Această întrebare le-o puteți pune multor moscoviți care i-au stat alături în clipele grele. Dezlegarea misterului stă în ei, nu în mine. De ce Moscova, de ce acei oameni ai ei i-au purtat de grijă, l-au ajutat și au crezut în el?

Moscova a participat la scrierea cărții. Eu admir acest oraș! Sunt îndrăgostită de el! Niciuna dintre acele zgomotoase mașini de fier, niciunul dintre demențialele cataclisme create de lumea tehnocratică, nu vor putea șterge din Sufletul acestor oameni educația de iubire și de bunătate. Mulți dintre ei aspiră la bine, la luminos și la iubire. În mijlocul oribilelor mașinării și prin rutină ei percep Preaînalta Putere și binecuvântarea Ei.

— Anastasia, dar ce spuneți? Incredibil și cutremurător ne apare totul. Toate astea nu se puteau întâmpla decât grație dumneavoastră! Toate dovedesc înc-odată, miraculozitatea harurilor pe care le aveți și nemaipomenitele capacități pe care le deține Raza dumneavoastră. Este evident că dumneavoastră i-ați luminat pe cei care au intrat în contact cu Vladimir. Și tot atât de clar este că dumneavoastră nu veți recunoaște că ați făcut-o. Că toate aceste miracole le-ați făcut dumneavoastră.

— Iubirea a făcut minuni. Raza mea, într-adevăr, i-a atins pe cei din preajma lui Vladimir, doar că nu a făcut altceva decât să amplifice cu puțin sentimentele care deja se găseau în acei oameni. Sentimente de iubire, de bunătate, aspirații către Lumină. Le-am amplificat doar...

Cartea a fost publicată la Moscova. Primul tiraj a fost mic, iar cărticica era foarte subțire. Cu toate astea au cumpărat-o. S-a răspândit iute. Vladimir nu a narat ceea ce s-a petrecut în taiga, ci, cu sinceritate, a descris sentimentele care i le-au iscat toate acele întâmplări. Mulți m-au văzut ca pe o inteligentă în timp ce pe Vladimir l-au considerat prost și netrebnic.

Oamenii citeau aflându-se în casele lor, însă nu au pus la socoteală că Vladimir s-a aflat singur doar cu mine în îndepărtata taiga a Siberiei. Lui, totul i se păru absolut ieșit din comun. Și nu importă cine ar fi putut merge acolo în taiga fără niciun echipament. Oare cum s-ar fi comportat altcineva în locul lui? Să vadă tot ce a văzut el? Vladimir a descris fidel evenimentele, dar mulți l-au luat de prost. Iar voi mă întrebați de ce. De ce tocmai pe el? Și de ce-l iubesc atât de mult?

În timp ce cartea se scria, Vladimir foarte multe le vedea cu totul diferit. El conștientizează foarte repede. Cei

care au avut ocazia să vorbească cu el nu puteau să nu observe acest aspect, însă Vladimir nu a vrut deloc să se descrie mai bun decât era înainte.

Notele Universului

— Anastasia a vorbit despre tine cu căldură, - continuă Aleksandr. - Ea știa totul despre oameni și situațiile lor. A spus: „Primul tiraj, mic încă, al cărții scrise de Vladimir, a ieșit la Moscova și imediat și-au făcut apariția o sumedenie de scrisori, versuri, cântece și tablouri.

În carte s-au păstrat, grație purității sentimentelor celui ce a scris, simbolurile și aranjamentele de cuvinte de mine căutate și aflate în infinitul Universului."

La aceste cuvinte ale Anastasiei, Boris Moiseevici, agitat și negăsindu-și locul, s-a așezat, în cele din urmă, pe un scaun din fața cortului. L-am văzut cum, pe ascuns, încerca să-și deschidă dictafonul din haină. Probabil din cauza ahotniciei sale de a nu pierde nicio informație din spusele Anastasiei, a uitat complet de cei din jur. Și din același motiv nici nu a invitat-o să ia măcar loc. Se gândea doar la cum să obțină cât mai repede și cât mai multe informații de la ea. Cu evidentă tulburare în glas a întrebat:

— Din toate colțurile lumii, numeroşi învățați, cu ajutorul celor mai sofisticate aparaturi, se chinuie să capteze sunetele obişnuite ale Cosmosului. Ele există. Ştiința contemporană este conştientă de existența acestor sunete. Nu le cunosc pe toate, doar o mică parte. Poate doar a miliarda parte. Dumneavoastră, Anastasia, cu ce aparate le captați? Cu ce aparat se poate capta categoria de sunete care au efect asupra psihicului uman?

— Astfel de aparat, dintotdeauna a existat. Se cheamă Suflet uman. Sufletul, în funcție de cât este de pregătit, captează sau refuză sunetele...

— Bine. Aşadar, ați avut norocul să alegeți din miliardele de sunete ale Universului pe cele mai bune, apoi şi ordinea în care să fie aranjate ele. Numai că sunetele pot fi reproduse cu ajutorul aparatelor specializate în muzică. Ce treabă are cartea? Cartea, doar, nu emite sunete.

— Este adevărat. Cartea nu emite niciun sunet, dar este ca o partitură de note. Cititorul, înăuntrul său, cele scrise şi le face să sune. Aşa că formulele ascunse în texte sună în nespusele forme primordiale. Aceste sunete poartă atât Adevărul cât şi vindecarea. Şi, într-o clipă, Sufletul îl umplu, iar ceea ce în Suflet cântă, niciun instrument artificial nu poate reproduce.

— Vladimir cum de-a reuşit să păstreze intacte semnele în timp ce el însuşi nu ştia nimic de ele?

— Eu cunoşteam modalitățile de exprimare ale lui şi ştiam dinainte că toate întâmplările, esența celor auzite, el nu le va descrie. Şi nici pe el însuşi nu se va descrie aşa cum este în realitate. Iar formulele şi sunetele nu le-a transmis toate. Astfel a fost constrâns să meargă mai departe cu scrisul. A reuşit să redea doar o parte, doar cât a putut el să conştientizeze şi să înțeleagă atunci când s-a apucat de

scris. Trebuia neapărat să continue să scrie. Între timp începuse să fie şi cunoscut. Fără această nouă faimă şi cu încă puține eforturi poate că ar fi reuşit să organizeze asociația oamenilor de afaceri. Dar, pe neaşteptate, Vladimir a făcut un alt pas neprevăzut în visul meu. A lăsat apartamentul deja plătit, din Moscova, celor din jurul său, le-a dat lor şi ocazia de a se încununa cu toate complimentele cititorilor, s-a urcat în tren şi a plecat.

— De ce a făcut acest pas?

— Tot timpul, Vladimir a alergat după dovezi în sprijinul spuselor mele. Dovezi ştiințifice şi probe concrete despre veridicitatea unor afirmații de-ale mele. Ținea neapărat să le atingă... Aşa s-a făcut că s-a şi oprit din scris. A plecat în Caucaz. Vladimir a plecat din Moscova pentru a vedea cu ochii săi, în munții Caucaz, dolmenele - acele construcții antice în care oamenii încă de vii mergeau să moară. Cu zece mii de ani în urmă. Eu i-am povestit despre aceste dolmene şi i-am mai vorbit şi despre însemnătatea acelor dolmene din punct de vedere funcțional chiar şi-n zilele noastre.

Vladimir a mers în oraşul Ghelendjyk. În muzeele din Krasnodar, Novosibirsk şi Ghelendjyk el a adunat materiale despre dolmene, apoi s-a întâlnit cu diferiți oameni de ştiință, arheologi, etnografi care se ocupau cu studiul dolmenelor şi a reuşit să adune mai multe informații decât fiecare muzeu în parte. Desigur, l-am ajutat şi eu, fără însă ca el să bage de seamă. Prin gura celor care discutau cu el, eu i-am transmis informații lui Vladimir, informații care să-l ajute să aibă opinia sa proprie. În concomitență, el s-a mişcat cu determinare şi rapiditate.

Şi-atunci a comparat toate acele informații adunate cu cele pe care i le-am dat eu. Arheologii i-au arătat

dolmenul din apropierea unei cărărui și i-au spus că mai erau și altele, dar că erau distruse de localnici din cauza necunoașterii valorii lor. Îndeobște, pe nimeni nu interesa aceste dolmene. Vladimir a făcut tot ce-a putut pentru a le demonstra neverosimilul. În numai trei luni a reușit să le schimbe părerea localnicilor despre dolmene. Tot mai multă lume a început să meargă la dolmene și să aducă flori. Din inițiativa femeilor-etnologe, în Ghelendjyk a fost înființată o asociație pe care, în cinstea mea, au denumit-o „Anastasia".

Organizația, mai pe urmă, a pus la punct cursuri pentru operatorii turistici, explicându-le că vor trebui să-i atenționeze pe turiști despre importanța acestor dolmene, să nu fie distruse și să fie păstrate așa cum erau. Au mai fost, de asemenea, organizate excursii intitulate „Călătorie în conștiință".

Organizatorii de excursii din Ghelendjyk au început să vorbească despre importanța izvoarelor primordiale și despre creațiile Preaînaltului Creator, despre Natură.

— Anastasia, dumneavoastră considerați că toate astea s-au petrecut mulțumită lui? Dumneavoastră nu ați jucat niciun rol?

— Dacă aș fi putut face toate astea fără el, de mult le-aș fi făcut. Eu îmi doream foarte mult. Într-unul din aceste dolmene din munți, a murit corpul material al străbunei mele...

— Ce spuneți? Cum e posibil ca un singur om, necunoscut încă nimănui, într-un timp atât de scurt, să schimbe comportamentul oamenilor? Cum a putut pune pe picioare o organizație care să funcționeze? Dumneavoastră afirmați că existau deja documente științifice și diferite publicații care erau la cunoștința cetățenilor din acele locuri din moment ce erau expuse în muzee și toate acestea nu mișcau oamenii?

— Este adevărat. Le erau cunoscute dar nu-i mişcau.

— Şi cum se explică atunci că tocmai pe el l-au ascultat? Cum de a reuşit?

— Vladimir nu ştia asta, nu ştia că poate fi schimbată într-un atât de scurt timp conştiința umană, de asta a şi acționat aşa. Şi a schimbat-o. Voi puteți merge în acest oraş şi-i puteți întreba pe oamenii care fac parte din această organizație. Aflați cum şi de ce i-a surâs norocul lui Vladimir. Eu m-am bucurat de tot ce s-a petrecut în acest oraş şi de asociația „Anastasia"... Vladimir s-a învoit, când i-au cerut să-i pună acest nume asociației. Eu am înțeles că de dragul meu. Am crezut atunci că el va începe să mă înțeleagă şi să mă iubească. El, cu adevărat, a înțeles multe dar nu m-a iubit. Nu s-a îndrăgostit de mine pentru că am făcut multe greşeli, am păcătuit.

Nu de mult am înțeles. Visul meu, în realitate se transformă. Oamenii vor fi purtați dincolo de epoca forțelor întunecate. Vor fi fericiți. Se va împlini tot ce-am visat eu, însă fără iubirea lui Vladimir pentru mine... iubirea ce-o aşteptam în schimb. Acesta a fost prețul greşelilor comise, neisprăvniciei şi lipsei de puritate a gândurilor mele.

— Ce s-a întâmplat, de ce vorbiți aşa? Au înțeles cu toții că el era un bădăran, un nerafinat. Credeți-mă Anastasia, vă vorbesc ca o persoană mai în vârstă, ca un tată de familie, nici chiar părinții dumneavoastră nu v-ar fi putut îndruma mai bine.

— Vă rog, nu vorbiți aşa despre cel care-mi este atât de drag. Cuiva poate să i se pară grosolan Vladimir, dar eu ştiu mai multe despre el.

— Ce ați putea şti atât de important despre el? O ştie toată lumea, el, cel mult, ar putea fi un tipic afacerist al zilelor noastre, nimic mai mult. Anastasia, comportamentul şi

părerea dumneavoastră despre el sunt doar preconcepții.

— Oricine ar fi el, este al meu, iar ceea ce gândiți dumneavoastră despre ai mei părinți aş putea să spun doar că vă înşelați.

Spiritul străbunicii

— Am înțeles din întâmplare într-o dimineață... - șopti ușor Anastasia, iar privirea ei se cufundă în trecut, - În acea dimineață, Vladimir nu era acasă, în apartamentul în care de obicei dormea. Numai că eu nu puteam să-l caut cu raza mea... Taman începea ziua în care, cu multe secole în urmă, străbunica mea murea în dolmen. În această zi, în fiecare an, eu mi-amintesc de ea. Încerc să-i vorbesc. Ea comunică cu mine. Voi ar trebui să mergeți la mormintele străbunilor voștri, să vă gândiți la ei, să le vorbiți. Eu fac asta fără să ies din poiană. Raza mea mă ajută, iar străbunica simte Raza. În acea zi mi-am amintit de străbunica mea, am încercat să intru în vorbă, ca de obicei, cu ea, dar n-am auzit niciun răspuns. Nimic. Nu a reacționat la niciuna din tentativele mele. Așa ceva nu se mai întâmplase până atunci. M-am apucat, cu Raza mea, să cerc după dolmenul ei. L-am găsit și l-am iluminat din toate puterile. Străbunica mea nu a reacționat. Ceva se întâmplase, ceva nevăzut mie. În dolmen,

Sufletul străbunei nu se zărea.

— Anastasia, explicaţi-ne, vă rugăm, ce este acela - Suflet uman? Din ce este făcut?

— Din tot ceea ce este invizibil în om, din ataşamentele lui şi din simţămintele absorbite în timpul vieţii terestre.

— Sufletul posedă o energie proprie, analogică vreounei alte energii cunoscută de noi?

— Da. Este înzestrat cu un complex energetic, o conglomeraţie de felurite energii. După ce corpul fizic al fiecărui individ în parte încetează din viaţă, unele dintre aceste complexe de energii se dezintegrează, se scindează în mai multe energii, energii care devin, în cele din urmă, folositoare plantelor, vieţuitoarelor şi proceselor naturale.

— Care-i puterea lui? Ce potenţial are acest complex de energii indivizibile...?

— Fiecare complex are un potenţial al său. Cel mai slăbuţ, el nici măcar forţa gravitaţională nu o poate înfrânge. Totuşi, în cele din urmă, se va dezintegra.

— Forţa gravitaţională? Cel mai slab... Cel puţin poate fi văzută manifestarea acestui complex în ceva? Palpabilă? Perceptibilă?

— Desigur. Tromba de aer, de exemplu.

— Tromba? Tromba care smulge copacii din rădăcini, torsionându-i... Atunci, cel mai puternic, ce energii posedă?

— Cel mai puternic? Este El. Eu nu reuşesc să înţeleg până la capăt puterea energiilor Sale.

— Atunci să spunem, al unuia mijlociu?

— În complexul energetic al celor mai multe Suflete obişnuite se află deja energia eliberatoare a gândirii.

— Care este puterea energetică, potențialul unui astfel de complex mijlociu?

— Eu, numai ce v-am răspuns; în acest complex se află energia eliberatoare a gândirii.

— Ce înseamnă asta? Cu ce se poate compara? Care este definiția ei?

— Cu ce să se compare? Definiția ei? Care este energia cea mai puternică pe care v-o puteți întruchipa în mintea şi în gândirea voastră?

— Energia exploziei nucleare. Nu, procesele care au loc în Soare.

— Ceea ce ați enumerat este de asemuit cu doar o infimă părticică a energiei eliberatoare a gândirii. Iar despre definiția ei... Voi înşivă vă folosiți de această energie în timpul comunicării pe cale verbală între voi. Nimic din ce v-ați imaginat dumneavoastră nu se potriveşte aici. Puteți să vă folosiți de ceea ce ştiți, amplificat la nivelul infinitului.

— Care este puterea energiei sufleteşti a străbunei dumneavoastre?

— În ea a rămas puterea energiei eliberatoare a gândirii.

— De unde ați aflat despre străbuna dumneavoastră? Unde şi cum a murit? Doar asta s-a întâmplat cu zece mii de ani în urmă!

— Generațiile de strămoşi şi-au transmis din una în alta informațiile despre ea, despre străbunica mea intrată să moară în dolmen.

— Despre ea v-a vorbit mama dumneavoastră?

— Când mămicuța mea a murit, eu eram prea mică ca să pot asimila o astfel de informație. Bunicul şi străbunicul mi-au tot vorbit despre mamele mele.

— Sufletul poate fi văzut cu privirea unui om obiş-

nuit?

— În parte, da. Se poate vedea doar dacă se schim-bă percepția spectrală, viziunea policromatică și ritmul interior.

— Este posibil, așadar?

— Fenomenul binecunoscut de voi - daltonismul - este o dovadă că așa ceva este foarte posibil. Voi considerați că asta se întâmplă fără voia omului, că este doar o boală, dar nu este adevărat.

— Ați spus că străbunica dumneavoastră merită ca informația despre ea să fie purtată din generație în generație peste milenii. Ce merite are această informație, ce valoare?

— Străbunica mea a fost ultima din acea generație primordială care putea și știa cum și la ce să se gândească femeia în timpul alăptării la sân a sugarului. Cunoștințele acelor oameni care trăiau cu zece mii de ani în urmă și care au început să se piardă în civilizație. Aceste cunoștințe au fost rătăcite treptat până s-au pierdut complet în zilele noastre. Străbunica mea nu era chiar bătrână, dar a intrat să moară în dolmen pentru a păstra toate acele cunoștințe ale izvoarelor primordiale. Iar când oamenilor le vor deveni tot mai clare acele cunoștințe... Vor începe să le transmită femeilor care alăptează, toate aceste informații. După aceea se vor ajuta unii pe alții și vor conștientiza totul. Prin moartea în dolmen, străbunica mea a asimilat uriașe adevăruri necesare femeilor.

— De ce tocmai în dolmen a trebuit să intre? Cu ce se deosebește un dolmen de un mormânt comun de piatră și de ce nu a așteptat bătrânețea pentru a muri? De ce a ales să moară în dolmen? A devenit conștientă de utilitatea acestora sau, pur și simplu, a fost îmboldită de superstiție?

— Deja de pe atunci, femeile începură să piardă cunoştinţele despre aceste însemnate informații, cum să alăpteze sugarul la piept, iar femeilor nu le era permis să intre în dolmene. Căpetenia comunității, un bărbat în vârstă, o respecta pe străbuna mea şi a înțeles că dacă cererea ei nu i-o va îndeplini, noua căpetenie nici nu va vrea s-o asculte, întrucât va considera aspirațiile ei ca pe nişte mofturi oarecare, fără să pătrundă sensul acestui gest. Însă nu a putut bătrâna căpetenie să-i pună pe bărbați să-i construiască un dolmen străbunei mele. Şi-atunci bătrânul i-a dat străbunei mele dolmenul său. Bărbații din comunitate nu au văzut cu ochi tocmai buni decizia căpeteniei şi au refuzat să ferească lespedea de pe gura dolmenului pentru a o ajuta pe străbuna mea să intre înăuntru. Toată noaptea s-au tot adunat femeile din sat şi s-au căznit să ridice singure piatra grea de câteva tone, dar nu s-a clintit piatra greoaie. În zori de zi a sosit la locul dolmenului căpetenia cea bătrână. Deja nu mai putea merge pe picioare, sprijinindu-se într-un băț şi şchiopătând, totuşi a venit. Bătrânul le-a surâs femeilor, le-a spus cuvinte însuflețitoare şi-atunci acestea au reuşit să ferească piatra de pe dolmen, iar străbunica a intrat înăuntru...

— Cu ce se deosebesc dolmenele de mormintele obişnuite de piatră?

— La vedere, cu nimic. Unica diferență este că în dolmen intrau să moară oameni încă vii. Dolmenul nu este doar o construcție de cult aşa cum se crede astăzi. Este un mormânt ridicat în cinstea Sufletelor care se jertfeau de dragul generațiilor viitoare. Dolmenul este şi-n ziua de astăzi important pentru valoarea sa funcțională. Moartea, în acest dolmen, nu era cu totul obişnuită. Însuşi cuvântul moarte nu se potriveşte aici.

— Îmi imaginez. Un om zidit de viu într-o cameră de piatră... Cu adevărat, asta nu este o moarte obişnuită, gândindu-ne la chinurile îndurate.

— Cei care intrau în dolmene, nu sufereau absolut deloc. Ciudățenia morții lor stă în faptul că ei acolo meditau. Meditau în eternitate. Sufletele, pentru totdeauna rămase pe Pământ, păstrau în ele unele sentimente +erestre. Numai că aceste Suflete erau private pe veci de a se mai materializa vreodată în vreun alt corp uman.

— Cum meditau?

— Voi, acum, ştiți ce înseamnă meditația. Mai ales din religiile antice ale Orientului. Şi-acum mai există învățătura care ajută la cunoaşterea unei mici părți a fenomenului meditație, numai că, din păcate, nu se cunoaşte importanța efectelor acesteia. Şi acum există oameni care sunt în măsură să mediteze: se pot separa de corpul fizic, ca apoi să se întoarcă. Cu ajutorul acestei meditații în dolmen, corpul, încă în viață, era abandonat de Suflet care putea să se despartă şi să se întoarcă la corp ori de câte ori dorea. Atâta timp cât în acel corp mai era viață, Sufletul putea face asta, putându-se întoarce când poftea în corp ca apoi să rămână pe veci în dolmen. Acest Suflet va rămâne pe veci singur aşteptând vizitatorii cărora să le împărtăşească înțelepciunea izvoarelor primordiale. Corpul, chiar dacă reuşea să mai rămână în viață o vreme, era oricum izolat şi zăvorât pe vecinicie înăuntru.

Dar în timp ce corpul mai este încă în viață, Sufletul are posibilitatea să cutreiere diferitele dimensiuni ale Universului şi să se întoarcă, fapt care-i conferă oportunitatea de a analiza cu o incredibilă viteză, scoțând astfel tot mai mult în evidență adevărul primordial. Cel care intra să moară în dolmen pentru a medita în veşnicie ştia că

Sufletul său nu va mai avea niciodată dreptul de a se materializa. Nu va mai putea niciodată să se îndepărteze de dolmen pentru mult timp, dar va avea capacitatea de a i se adresa fiecărei părticică de Suflet uman care, purtată de un corp fizic, se va apropia de dolmen. Şi dacă vrem să vorbim despre suferințele morții, despre suferințele lor în genere, atunci aflați că toate acestea constau doar în faptul că, de milenii, nimeni nu vine la ei pentru a primi acele cunoştințe de care dispun. În lipsa de interes din partea celorlalți stă adevărata suferință, adevărata tragedie. A celorlalți, de dragul căror...

— Anastasia, dumneavoastră considerați foarte important ca femeile-mame care alăptează la sân sugarii, să dețină aceste capacități şi cunoştințe?

— Vital! Foarte important.

— De ce? Vezi doar, laptele matern hrăneşte numai corpul fizic al sugarului.

— Nu numai corpul. Laptele poate transmite enorme informații şi simțăminte. Voi, cred că ar trebui să ştiți, că în fiecare materie există şi informația, radiația sa şi vibrația.

— Da, există. Numai că nu înțeleg cum poate laptele matern să transmită simțăminte?

— Desigur că poate. Laptele este foarte senzitiv, este strâns legat de sentimentele mamei. În funcție de aceste sentimente, laptele îşi poate schimba gustul. Dacă stresul atinge mama care alăptează, laptele poate să se piardă chiar, să se întoarcă.

— Este adevărat, se poate întâmpla... Poate... Pe stră-buna dumneavoastră, înseamnă că nimeni nu o vizitează? Vasăzică, de milenii nu trece nimeni pe la ea?

— La început veneau, îndeosebi neamurile celor care au trăit prin acele părți. Apoi, pe Pământ au avut loc

repetate cataclisme, ca urmare migrări în masă. Dolmenul a rămas. Dar în ultimul mileniu, pe la dolmenul străbunicii mele nu a mai trecut nimeni să afle, să știe... în genere, în zilele noastre, dolmenele se distrug. Pentru că oamenii nu știu...

Când i-am vorbit lui Vladimir, acolo în taiga, despre dolmene, despre străbunica mea, el a spus că poate o să meargă s-o viziteze. Eu i-am explicat că el nu va putea asimila informațiile, nu va simți spiritul și Sufletul străbunei mele. Bărbații nu cunosc senzațiile pe care le au femeile-mame care alăptează. Și că străbuna mea, de mii de ani așteaptă femei și nu bărbați. Numai că nu vin femeile la dolmen. Iar cu străbuna mea vorbesc doar eu, odată în an. În acea zi am vrut să-i vorbesc, să-i spun ceva de bine, dar nu am putut. Sufletul străbunicii mele nu era lângă dolmen, iar eu însămi, neînțelegând de ce, am început, din ce în ce mai repede, să-mi rotesc Raza împrejurul dolmenului, lărgind tot mai mult diametrul cercurilor.

Și, la un moment dat... am văzut! Am văzut! Pe o cărăruie mică, pe niște pietre... Pe pietrele de pe cărare zace Vladimir fără cunoștință. Iar străbunica mea, Sufletul ei, sub forma unui nouraș concentrat de energii invizibile, era aplecat deasupra lui Vladimir. Eu am înțeles, știam dinainte că Vladimir căuta călăuze să ajungă în munți la dolmenul de lângă cărare. Dar nu a găsit pe nimeni să-l conducă. Nimeni nu s-a învoit să-l călăuzească fără bani. Așa că s-a pornit singur în munți. Era încălțat cu o pereche de bocanci simpli, nepotriviți pentru mersul pe munte și, în genere, nu avea niciun fel de echipament pentru munte. El vroia să se convingă de existența dolmenelor, să le atingă. Astfel s-a pornit de unul singur spre munți. În ziua de pomenire a străbunei mele, s-a pornit în căutarea dolmenului departe de cărare. Străbunica mea nu avea de unde să știe de ce umbla

prin munți acel bărbat singuratec și complet nepregătit pentru mersul pe cărări de pietre. L-a privit, iar când Vladimir s-a împiedicat și a început să alunece la vale, zgâriindu-se și sângerând, Sufletul ei, prin puterea nourașului de energii concentrate, s-a prăvălit la vale după el. Străbuna mea l-a salvat pe Vladimir. Vladimir nu s-a lovit cu capul de stânci, dar și-a pierdut cunoștința din cauza nenumăratelor contuzii procurate în timpul căderii. Străbunica, cu ajutorul nourașului de energii, îi ținu capul ca între palme și a așteptat așa până când el și-a revenit în fire. Din această pricină nu a vorbit cu mine.

Când conștiința i s-a întors lui Vladimir, străbuna mea nu s-a precipitat spre dolmen, a rămas puțin mai jos pe cărare, a rămas privind la Vladimir cum se cățăra pas cu pas sus pe cărăruie.

Eu am înțeles abia pe urmă că străbunica mea era acolo, deoarece am văzut pietrele de pe cărare cum se rostogoleau la vale de unele singure. Ea, comprimându-se sub forma unui vântișor elastic, mătură pietrele de pe cărăruia de munte. Își dorea să-l ajute pe Vladimir să urce pe cărare, iar eu îmi doream același lucru. Am început în mare grabă să mătur cărarea cu Raza mea, ca să nu fie prea umedă sau alunecoasă. Vroiam ca Vladimir să ajungă cât mai repede în apartamentul său să-și lecuiască rănile, însă el, a urcat tot mai sus pe cărare, s-a așezat jos, analizând indiciile lăsate de arheologii muzeului din Novosibirsk. După ce s-a odihnit, s-a ridicat și și-a continuat călătoria, însă nu în jos pe cărarea uscată și curățată ci tot mai sus. Eu am înlemnit văzând gestul lui, iar străbunica mea a rămas țintuită locului, neînțelegând ce se întâmpla. Și, mai mult de atât, el a lăsat cărarea și s-a afundat în tufișurile îndesate și spinoase de pe lângă cărare...

Am înțeles pe loc: el o apucase deja spre dolmenul străbunei. A reuşit să ajungă la dolmen. S-a aşezat pe marginea lespezii dolmenului. A început să-şi descheie haina. Mâna îl durea foarte tare. I-a trebuit mult timp să se descheie. În cele din urmă a reuşit, iar eu am zărit, de sub platca hainei, trei trandafiri. Florile a doi din cei trei trandafiri erau rupte, probabil când a căzut pe cărare, lovindu-se de stânci. Câțiva țepi erau mânjiți de sânge. Vladimir a aşezat florile rupte pe lespedea dolmenului, a fumat o țigară şi a spus: „Îmi pare rău că s-au rupt, erau pentru tine, frumoaso. Probabil că erai frumoasă ca Anastasia. Inteligentă şi bună. Ai vrut, femeilor-mame ale noastre, despre alăptarea sugarilor, să le vorbeşti. Doar că nu ştiu ele de tine, iar dolmenul tău este departe de stradă, le vine greu femeilor să vină la tine..."

Apoi a scos o ploscuță cu coniac şi două păhărele de metal. Din alt buzunar a scos nişte bombonele cu ambalajul boțit. A umplut păhărelele cu coniac, unul l-a băut el, celălalt l-a pus pe portalul dolmenului, a pus o bomboană pe el şi a spus: „Pentru tine, frumoaso."

A făcut toate astea cum se face pe la voi în zilele noastre când cei vii merg la morții lor la cei dragi, la familiari la cimitir. Însă străbunica... Sufletul ei, sub forma nouraşului de energii concentrate, se învârtea în jurul lui neştiind cum să se comporte... S-a chinuit să-i vorbească, să răspundă la cuvintele lui, apoi a făcut ca aerul dimprejurul ei să ia forma corpului fizic, însă conturul era străveziu - Vladimir nu l-a remarcat... Înverşunată de dorința de a-i vorbi, de a-i explica câte ceva de ale ei, străbuna a continuat să se învârtă împrejurul lui Vladimir până când nouraşul de energii a atins accidental păhărelul cu coniac. Păhărelul s-a vărsat. Vladimir crezând că vântul, din întâmplare, a vărsat

păhărelui cu coniac a spus:

— Dar, ce-i cu tine, eşti distrată azi, ai vărsat bunătate de coniac?

În acel moment, Sufletul străbunicii s-a retras într-un ungher al dolmenului. Vladimir îi mai turnă încă un păhărel cu coniac, mai puse o bombonică pe pahar şi, ca pentru sine, rosti: "Va trebui să se facă un drum mai bun spre dolmenul tău, tu mai îngăduie oleacă. Curând va fi construit un drum normal spre dolmen, iar femeile vor veni la tine. Tu o să le spui la ce ar trebui să se gândească femeile-mame în timp ce alăptează copilaşii la sân. Îmi închipui că tu ai avut un sân foarte frumos."

Vladimir a început să coboare de pe munte Noaptea târziu a ajuns în apartamentul său din oraş. Era singur, stătea pe divanul apartamentului friguros, îşi bandaja rănile şi se uita la televizor, la o casetă video. Primise această casetă de la nişte oameni care au copiat-o şi şi-au înmânat-o unul altuia.

Pe ecranul televizorului, oratorul era urmărit de un enorm auditoriu, în mare parte femei. El ținea un discurs despre Dumnezeu, despre puterea Sufletului Omului ideal. Apoi a început să vorbească despre mine, despre faptul că eu sunt idealul feminin spre care toate femeile ar trebui să aspire, despre puterea Sufletului şi a minții mele că sunt mărețe şi că pe mine mă ajută forțele Luminii. Şi acum, că am început să cunosc tot mai mult viața oamenilor de rând, o să-i ajut mai concret.

Multe lucruri de bine s-au vorbit despre mine. Printre altele au mai spus că nu am avut încă ocazia să întâlnesc un bărbat autentic. Acela cu care m-am întâlnit eu, spuneau că, nu este autentic...

Dar el, Vladimir, el... Înțelegeți!... De unul singur stătea acolo pe divan, asculta toate aceste vorbe şi se tot chinuia cu o mână să-şi lege rănile de la picior. Cealaltă mână îl durea îngrozitor de la toate acele contuzii. Aş fi vrut să-i încălzesc rănile, durerea din ele să-i alung.. şi să-i spun cumva.. să-i spun... El nu mă aude niciodată când îi vorbesc de la depărtare, măcar de data asta de m-ar fi auzit.. Să mă audă, că atât de tare mi-am dorit să-i vorbesc... Să mă audă cât de mult îl iubesc eu! Doar pe el! Iubitul meu, bărbat autentic.

Dar nu am reuşit, am simțit o scuturătură după care am fost azvârlită în iarbă. Ceva i se împotrivea Razei mele să-l ajungă pe Vladimir. Am îndreptat din nou Raza spre camera în care stătea Vladimir aşezat în fața televizorului şi am văzut: în fața lui, sub forma unui nouraş de energii transparente, Sufletul străbunicii mele stătea îngenunchiat. Vladimir nu o putea vedea sau auzi. El asculta şi privea la caseta video. Străbuna îi încălzea rănile de pe picioare.
Când Vladimir a turnat pe răni acea oribilă şi arzătoare apă de colonie, încercă să-i spună ceva străbunicii, pe care nu o vedea.

Ea este atât de puternică cu Sufletul ei încât nimic invizibil nu poate să străbată de cealaltă parte prin ea. Chiar şi armele psihotropice îndreptate spre ea le poate spulbera într-o clipă fără ca măcar să le bage în seamă. Orice tentativă este zadarnică. Eu nu m-am putut amesteca deloc. Am privit doar... Priveam şi gândeam frenetic. Ce s-a întâmplat? Cum de s-a ajuns în această situație? De ce vorbea aşa cel de la televizor? Vroia să mă ajute, să-mi explice ceva? Ce? De ce Raza mea vroia atât de tare să-l ajungă pe Vladimir? M-am temut ca pe Vladimir să nu-l jignească cuvintele „bărbat neautentic" şi să nu devină gelos

pe un alt bărbat. Dar atunci s-a petrecut taman contrariul. Ooo, cât de dureros a fost!... Umilitor... Vladimir a ascultat totul până la capăt, a suspinat şi a spus: „Asta-i bună, bărbat autentic... În Australia se află acest bărbat? Ei se vor întâlni. Atunci poate că or să-mi dea mie copilaşul."

Raza mea a tremurat şi a devenit dintr-odată lividă. Înțelegeți?... Vladimir nu era gelos. Fireşte, acest sentiment nu este bun, nu este binevenit... Dar eu aş fi vrut ca măcar câtuşi de puțin... Cât de puțin să fie gelos, însă Vladimir m-a cedat, pur şi simplu cu indiferență, altcuiva. Nu m-am putut abține şi am urlat de durere. M-am apucat s-o implor pe străbuna mea, să-i lămuresc că nu am făcut nimic rău. Cu ce am greşit? Cu ce am păcătuit? Ea nu mi-a răspuns până ce Vladimir nu a terminat de bandajat toate rănile. Apoi, cu tristețe, a spus: „Trebuia doar să-l iubeşti, nepoțică. Să gândeşti numai de bine despre iubitul tău, să nu te preaslăveşti pentru asta."

Am încercat să-i explic că vroiam doar ce-i mai bine. Ea, din nou în şoaptă, răspunse: „Ți-ai dorit pentru tine tablouri, muzică, versuri şi cântece. Tot visul tău se va împlini, pentru că este puternic pentru toți oamenii şi pentru al tău iubit, dar pentru tine dragostea pământească tot mai greu îți va veni să o obții. Tu vei deveni o stea, fecioara mea. O stea poate fi iubită şi îndrăgită ca o stea iar nu ca o femeie."

Străbunica, după aceste vorbe, nu mai spuse nimic. Absolut nimic. Eu mi-am pierdut controlul de sine, am început să strig, încercând să-i explic, să-i dovedesc că nu-mi doream să fiu o stea, că vroiam să fiu doar o femeie, o femeie iubită, dar nimeni nu mă auzi.

Ajutați-mă, vă rog! Acum am înțeles multe! Nu pentru mine mă tem, eu mă descurc. Vladimir mai încolo va

înțelege, această informație îl va îndepărta de la Adevăr. Va trebui neapărat să fie întreruptă răspândirea acestei casete. Caseta insuflă în cei ce-o privesc și în Vladimir convingerea că eu sunt o stea, un ideal și că nu el trebuie să stea cu mine ci un altul. Eu nu sunt o stea. Eu sunt o femeie şi vreau să-l iubesc pe cel ales de mine.

Calea mea nu a fost aleasă doar de mine. Am greşit. Am visat să se picteze tablouri, să se scrie versuri și să se compună muzică despre mine... Şi chiar s-a întâmplat.

Tot ce visez eu se înfăptuiește. Şi de data asta s-a înfăptuit. Mulțumesc pentru poezii și cântece. Mulțumesc poeților. Dar am greşit când am visat aşa. Versurile trebuie, însă eu nu trebuie să fiu o stea!

Toate astea le-am vrut, ca Vladimir să-mi dea atenție și să mă asculte. Să-și aducă aminte de mine și să nu mă uite. Doar că nu știam în timp ce visam. Abia acum am înțeles, o să devin o stea. De stele se îndrăgostesc toți, dar nimeni nu le iubește ca pe femeile simple.

— Anastasia, dar ce vă trece prin cap? Cum să fie oprită răspândirea casetei? Mai ales că oamenii o copie. Nu este posibil. Acesta este un proces ireversibil. Nimeni nu poate face asta.

— Vedeți, voi nu puteți, însă Vladimir poate. El este un om de afaceri. Şi chiar de ar fi să admitem că procesul este ireversibil, el, oricum, ceva va născoci și va întreprinde. Dar el nu vrea să facă nimic, convins fiind că eu nu-i sunt pereche lui.

Forțele Luminoase

Învățatul cu părul cărunt, uitând pur şi simplu de toți ceilalți, continuă s-o copleşească cu întrebări pe Anastasia:

— Ce sunt forțele luminoase, Anastasia?

— Forțele Luminoase sunt gândurile luminoase vreodată create de oameni. Sunt răspândite în tot spațiul universal.

— Dumneavoastră vă puteți adresa nestânjenită acestora? Le puteți vedea?

— Da, pot.

— Dumneavoastră puteți răspunde la orice întrebare care stă înaintea ştiinței?

— Probabil la mai multe. Şi cred că fiecare om de ştiință le poate afla - aceste răspunsuri - numai că asta depinde de nivelul de puritate al gândurilor celui care întreabă.

— Ați putea explica unele fenomene pentru ştiință?

— Dacă vouă nu vă apare răspunsul, înseamnă că nu

vă este îndeajuns de pură gândirea. Această lege a fost dată de Creator, eu nu pot s-o încalc. Aş fi în opoziție, altfel.

— Există ceva mai`presus de gândurile luminoase emanate de oameni?

— Da. Există. Doar că are aceeaşi importanță.

— Ce anume? Cum ați putea-o numi?

— Aşa cum voi ați putea s-o acceptați.

— Îi puteți vorbi?

— Da, uneori. Eu cred că vorbesc cu El Însuşi.

— Ce energie există în Univers, necunoscută nouă pe Pământ?

— Cea mai mare energie din Univers se află pe Pământ. Trebuie doar înțeleasă.

— Dumneavoastră, Anastasia, puteți să ne caracterizați această energie câtuşi de aproximativ? Se aseamănă cu forța reacției atomice, sau cu fenomenul numit vacuum?

— Cea mai puternică energie din Univers este energia Purei Iubiri.

— Eu vorbesc despre o energie vizibilă, tangibilă, care să poată avea efect asupra progresului tehnologic, care să încălzească, să lumineze şi, de ce nu, care să explodeze!

— Şi eu vorbesc despre acelaşi tip de energie. Toate, luate la un loc, aparaturile făcute de mâna omului nu pot lumina pe lungă durată Pământul. Energia Iubirii poate.

— Totuşi, dumneavoastră vorbiți într-un mod fantasitc, abstract. Indirect, paralel.

— Eu vorbesc în sensul „vostru" direct.

— Iubirea este un sentiment invizibil, nu poate fi folosită, nu poate fi văzută sau cercetată.

— Este o energie. Ea se reflectă, se poate vedea.

— Unde se reflectă? Unde şi când se poate vedea?

— Soarele, stelele şi toate planetele care se văd,

sunt doar o reflecție a acestei energii. Lumina Soarelui, care dăruieşte viață tuturor viețuitoarelor terestre, izvorăşte din Iubirea oamenilor. În tot Universul, doar în Sufletele umane se află energia Iubirii care se perpetuează, se avântă în înalturi, purificându-se şi apoi, reflectându-se prin planetele Universului pe Pământ, își revarsă lumina-i binecuvântată.

— Cum aşa? Pe Soare nu se produc, aşadar, acele reacții de sine stătătoare? Reacțiile chimice...?

— Un dram de meditație, doar, ar fi de ajuns pentru a înțelege cât de neverosimile şi lipsite de fundament sunt ipotezele dumneavoastră. Ele sunt un fel de „uşor ca bună ziua".

— Omul poate ghida această energie?

— Într-o măsură relevantă, încă nu.

— Dumneavoastră ştiți cum se face?

— Eu nu ştiu. De-aş fi ştiut, iubitul meu demult m-ar fi iubit.

— Anastasia, dumneavoastră vă puteți adresa Lui? Acelui care-I mai presus decât Forțele luminoase? Vă răspunde de fiecare dată? O face benevol?

— Întotdeauna. El este foarte afectuos, de fiecare dată îmi răspunde. Altfel nu poate.

— Puteți să-L întrebați, cum se poate dirija energia Iubirii?

— L-am întrebat.

— Şi ce-a spus?

— Pentru a înțelege unele răspunsuri ale Sale se cere un determinat nivel de puritate şi conştiință, în mine toate astea nu sunt îndeajuns, aşa că nu înțeleg toate răspunsurile.

— Oricum, veți continua să vă străduiți să aflați

toate răspunsurile legate de idiomele iubirii?

— Negreşit voi continua.

— În ce fel?

— O să mă gândesc. Ajutați-mă. Ar trebui întrebate toate femeile care au iubit şi au fost sau n-au fost iubite. Ele se vor gândi, vor analiza şi vor crea gânduri care se vor dispersa în dimensiunea Forțelor Luminoase. Eu le voi vedea. O să le-nțeleg, ca apoi să-i ajut pe toți ceilalți. Gândurile din dimensiunile Luminii sunt întotdeauna clare.

— Anastasia, mi se pare imposibil să fie întrebate toate femeile deodată. Nimeni nu ar putea face asta.

— Atunci cereți-i lui Vladimir, el o să inventeze ceva, cum s-ar putea face şi va întreprinde, cu siguranță, ceva. Doar de dragul meu nu o va face. Voi străduiți-vă să-i explicați că este foarte important pentru toată lumea şi pentru el. El, de va simți importanța acestor lucruri, negreşit se va apuca să pună la cale ceva. Va găsi modalitatea de a le pune întrebarea tuturor femeilor.

— Dumneavoastră credeți atât de mult în el... De ce, atunci, el nu v-a iubit?

— Nu are nicio vină el. Eu sunt vinovata. Am făcut multe greşeli, poate că m-am precipitat să-i dovedesc puterile mele particulare, apărându-i în acest fel ireală. Poate că Vladimir încă nu poate accepta şi conştientiza de ce tocmai fiul său va trebui să fie educat într-un atât de neobişnuit mod, în viziunea lui. De ce în pădure? Poate că nu ar fi trebuit să-i alterez viziunea lui obişnuită atât de brusc, să mă amestec în modul său de a percepe şi sintetiza realitatea. Acum am înțeles şi ştiu: bărbaților nu le place deloc asta. Uneori ajung chiar să-şi bată femeile pentru acest gen de amestec. Ar fi trebuit, poate, s-aştept până când el singur ar fi realizat. Ar fi trebuit să aibă

posibilitatea de a se simți, măcar într-un sens, superior mie... Doar că eu nu am înțeles la timp. Mă gândeam doar la fiul nostru, la cum va fi mai bine pentru el şi, din nefericire, am spus: „Nu-i bine ca fiul să-l vadă pe tatăl său ca pe un deficient mintal".

Şi uite aşa s-a făcut că dintre toți, eu sunt cea mai deşteaptă, iar iubitul meu un prost. După toate astea, cu ce iubire ar putea să-mi răspundă?

— La ce bun, aşadar, să mai fie întrebate celelalte femei, din moment ce dumneavoastră înşivă reuşiți să pătrundeți atât de transparent chestiunea?

— Trebuie neapărat să-mi dau seama dacă există vreo cale de a repara totul. De una singură nu o să văd clar, când mă gândesc la Vladimir mi se încețoşează totul de îngrijorare pentru el. Aş putea analiza cu bune rezultate doar amintindu-mi în pace, cântărind. Numai că acum, în afară de el, nu-mi amintesc nimic altceva.

— Puteți să-i vorbiți.

— Cred că vorbele uzuale sunt fără valoare. Adevărata iubire nu din vorbe ia naştere. Unele gesturi sunt necesare. Dar care? Este posibil ca una dintre toate femeile să aibă dezlegarea şi răspunsul...

— Cu Raza dumneavoastră nu puteți, sub nicio formă, să acționați?

— Acum, cu Raza mea, nici cât să-l ating, nu-mi ajung puterile. Sufletul străbunicii mele, deseori lângă el se află, iar ea nu mă lasă. Şi-am înțeles de ce...

Captura

Elicopterul s-a apropiat de bază. Priveam cu toții în tăcere la elicopter cum se lasă jos. Piloții au ieșit din aparatul de zbor și s-au îndreptat spre noi. Au privit la Anastasia. Grupul de bărbați zdraveni și înarmați până-n dinți, în tăcere, priveau la femeia singură din fața lor, îmbrăcată în bluza ei ponosită, iar tuturor le deveni evident că ea va trebui capturată. Numai că întrebarea era: cum să se facă această captură ca totul să se deruleze într-un mod cât mai pașnic și lipsit de incidente? Boris Moiseevici, după lunga pauză, vorbi, punându-și condițiile precise:

— Anastasia, vă imaginați neprețuita valoare pe care o reprezentați dumneavoastră pentru știință? Decizia a fost deja luată: dumneavoastră veți fi condusă spre noua casă de lângă Moscova. Este imperativ atât pentru siguranța dumneavoastră cât și a copilului. Dacă dumneavoastră, din neînțelegerea necesității acestei decizii, vă veți împotrivi, vom fi constrânși să vă luăm cu forța. Dumneavoastră, cu siguranță, vreți ca și copilașul să vă fie alături în noul mediu

de viaţă. Arătaţi-ne pe hartă locul unde se află poieniţa voastră. Elicopterul va merge acolo să-l ia pe fiul dumneavoastră. După ce v-am asigurat pe dumneavoastră şi pe copil, mai putem captura câteva sălbăticiuni pentru a le duce în noul habitat creat pentru voi. Repet: toate astea spre binele dumneavoastră, al copilului şi pentru cel al tuturor oamenilor. Dumneavoastră vreţi să faceţi bine omenirii, este adevărat?

— Da, - răspunse cu calm Anastasia şi adăugă: - Tot ce ştiu eu, sunt dispusă să împart cu oamenii, dacă vor găsi interesante toate aceste informaţii. Doar că vreau să le împart cu toţi oamenii. Ştiinţa nu ajunge la toţi dintr-odată. La început dezvăluirile sunt folosite de grupuri izolate şi, foarte des, în scopuri de profit, în interese proprii. Masele vor cunoaşte doar ceea ce le va face comod acelor grupuri izolate şi doar ceea ce le va aduce acestora din urmă profituri. De exemplu, voi pe cine reprezentaţi? Oare nu un grup local, izolat? Eu nu pot să vă urmez. Aici am multe de făcut: trebuie să educ un Om - pe fiul meu. Acest lucru se poate face în manieră completă doar acolo unde a fost creat Spaţiul de Iubire. Acest spaţiu s-a creat şi s-a desăvârşit cu ajutorul străbunilor mei apropiaţi şi îndepărtaţi, acum este mic, dar prin el anume sunt legată de toate esenţele Universului. Fiecare om trebuie să-şi creeze împrejurul său Spaţiul de Iubire şi să i-l dăruiască copilului său. Este absolut greşit să fie zămislit un copil fără ca în prealabil să-i fi fost creat un Spaţiu de Iubire. Fiecare om este dator să-şi creeze împrejur un cât de mic Spaţiu de Iubire şi dacă fiecare, la rândul său, va înţelege importanţa acestui lucru şi va face aşa, atunci Pământul va deveni punctul luminos de Iubire din Univers. Aşa a vrut El şi în asta constă menirea Omului. Pentru că doar el unicul - Omul - poate crea aşa ceva.

Doi bărbați puternici s-au apropiat de Anastasia prin spate. Nu s-a înțeles din ordinul cui au procedat așa: fie că le-a ordonat comandantul gărzilor, fie că așa era organizat din timp să procedeze. Aceștia s-au privit conspirativ și în aceeași clipă au înșfăcat-o pe Anastasia de ambele brațe. Au făcut toate mișcările cu o vădită profesionalitate dar, în același timp, cu o oarecare precauție. Au apucat-o ferm fiecare de câte o mână, ținând-o ca pe o pasăre cu aripile deschise. Comandantul lor direct, un bărbat robust cu părul scurt, ieși în față și se proțăpi impozant lângă Boris Moiseevici.

Pe fața Anastasiei nu s-a întrezărit nicio cât de mică umbră de spaimă, dar deja nu mai privea la noi. Înclină ușor capul în pământ, pleoapele îi erau întredeschise ascunzându-i privirea. Și, fără să ridice privirea, vorbi din nou cu o voce domoală, plină de bunătate ca și mai înainte:

— Nu folosiți forța, vă rog. Siluirea este periculoasă.

— Pentru cine? - întrebă răgușit comandantul soldaților.

— Pentru voi. Nici mie nu-mi face plăcere.

Boris Moiseevici, făcând eforturi să-și înăbușe ori frica ori îngrijorarea, întrebă:

— Dumneavoastră puteți să ne pricinuiți suferințe fizice, folosind abilitățile nespecifice omului de rând cu care sunteți înzestrată?

— Eu sunt Om. Om ca toți ceilalți Oamenii. Doar că eu acum sunt tulburată. Îngrijorarea poate dezlănțui unele reacții nedorite.

— Ca de exemplu?

— Materia... celulele, atomii, nucleul atomului... mișcarea haotică a particulelor nucleului... Voi știți despre

astea. Dacă vi le puteți imagina, veți învăța: cu forța, fie ea cât de mică, o particulă în continuă mişcare haotică a nucleului unui atom, să fie ruptă de la locul ei... atunci materia începe...

Anastasia îşi roti capul într-o parte, ridică uşor pleoapele şi privi la o piatră din fața ei. Piatra începu să se sfărâme în pietricele mai mici, continuând aşa până se transformă toată într-o grămăjoară de nisip. Îşi ridică apoi privirea spre comandantul cel robust al soldaților. Cu pleoapele întredeschise, îl privi relaxată. Din lobul urechii stângi al acestuia se zări ieşind abur. Lobul, încet-încet, milimetru după milimetru, dispăru complet. Unul dintre soldații din apropierea comandantului, alb de spaimă, trase pistolul din centură şi, cu un gest absolut instinctiv, ca un adevărat profesionist, fără să clipească, îşi descărcă în direcția Anastasiei toată încărcătura. Probabil, gândurile fiecăruia dintre noi s-au derulat foarte repede şi aşa s-a verificat fenomenul cunoscut deja din alte evenimente, care li se întâmpla soldaților în timpul războaielor, când în condiții extreme, ei vedeau cartuşe sau proiectile în mişcare. Şi, cu toate că, acestea zboară cu viteza lor obişnuită, datorită accelerării gândurilor şi a pecepției, se văd zburând cu viteză încetinită.

Eu am văzut cum, unul după altul, cartuşele au zburat spre Anasatasia, slobozite din pistolul soldatului cu fața cadaverică. Primul cartuş care zbură spre capul Anastasiei îi atinse uşor tâmpla, următoarele nu ajunseră până la ea, căzură în țărână, dezintegrându-se în aer la fel ca piatra pe care o privi mai înainte.

Am rămas ca paralizați, uitându-ne cu toții cum de sub baticul Anastasiei se prelingea lin pe obraz un firişor de sânge.

Cei doi care o țineu de mâini, în momentul împuşcăturii s-au dat uşor în lături de la ea, dar nu au slăbit strânsoarea. O țineau în strânsoarea mortală, întinzându-i mâinile în părți. Pe neaşteptate, de jur-împrejurul nostru a început să se răspândească o luminescență albăstrie. Venea de undeva de sus şi îndată se dispersă peste tot. Ne înconjură şi ne țintui pe loc, privându-ne de capacitatea de a ne mişca şi vorbi.

În insolita linişte ce se aşternu, răsunară vobele Anastasiei:

— Lăsați-mi, vă rog, mâinile. Aş putea să nu apuc... Vă rog, eliberați-mă din strânsoare.

Însă cei doi soldați, rămaşi ca paralizați, nu au lăsat-o, au continuat să o țină strâns. Acum eu înțeleg de ce ridica Anastasia brațele spre cer, cu acel gest caracteristic, când era cu tine. Ea arăta cuiva de sus că totul este în regulă şi că nu avea nevoie de ajutor. Dar, de data asta Anastasia nu putea ridica brațele din cauza strânsorii celor doi.

Luminescența albăstrie continua să se lărgească şi să devină tot mai intensă. Apoi, prin ea străluci ceva... şi noi l-am văzut. Am văzut plutind deasupra noastră, învăluit într-o lumină albăstrie, un glob pulsatil. Semăna cu un enorm fulger globular. Înăuntrul său scânteiau şi interferau o multitudine de descărcări-fulgere. Uneori, aceste fulgere se avântau dincolo de marginile globului albăstriu, atingând coroanele celor mai înalți copaci dimprejurul nostru, lăsându-se apoi în jos pe florile de la picioarele noastre, fără însă să le pricinuiască vreun rău. Una din subțirile raze-fulgere, pentru o fracțiune de secundă, se atinse de o movilă de pietre şi ramuri de copac din pârâuaşul de lângă noi. Movila, instantaneu, se vaporiză sub forma unui nouraş şi dispăru.

Pesemne că fulgeraşul care s-a avântat dincolo de marginile norului albăstriu al globului de foc, concentra în el o imensă energie necunoscută nouă. S-a comportat cu o oarecare inteligență.

Tot ceea ce se petrecea împrejurul nostru ne-a dat impresia de a fi înconjurați de o ființă rațională care era în posesia unei energii covârşitoare. Totuşi, cele mai incredibile şi mai nefireşti, pentru situația în care ne aflam, au fost senzațiile care ne-au încercat în prezența acelei apariții. Nu ne-a cuprins nici spaima şi nici nesiguranța, dimpotrivă...

Tu, doar, închipuie-ți; într-o astfel de situație, noi am simțit doar pace şi binecuvântare ca şi cum în preajmă s-ar fi aflat cineva foarte apropiat, intim.

Globul albăstriu, pulsatil plutea deasupra noastră şi analiza, în adevăratul sens al cuvântului, situația. Desenă un cerc deasupra noastră şi se aruncă la picioarele Anastasiei. I se intensifică luminescența albăstrie care se revărsă ca o benefică langoare peste noi, împăciuindu-ne cu noi înşine. Atât de puternic era efectul încât nu ne venea să ne mai mişcăm, să mai ascultăm ceva sau să mai vorbim.

Nouraşul albastru lansă câteva fulgere de foc care se precipitară asupra Anastasiei atingând-o şi mângâindu-i degetele de la picioarele desculțe.

Anastasia îşi liberă mâinile din strânsoarea tot mai slabă a celor doi soldați şi le întinse spre glob. În aceeaşi clipă acesta se rostogoli spre chipul ei iar razele de foc care, nu demult, topiră movilița din pârâuaş, sub ochii noştri, au atins mâinile Anastasiei fără să-i pricinuiască vreo durere.

Anastasia începu să-i vorbească globului. Cuvintele ei nu ajungeau până la noi dar, judecând după gesturi şi după expresivitatea feței, Anastasia încerca să-l convingă de ceva, dar nu reuşea. Chiar de globul nu-i răspundea, era

evident că nu-i împărtăşea convingerea. Era clar, din moment ce Anastasia deveni tot mai persuasivă. Din cauza agitației, Anastasia se îmbujoră la față. Atunci îşi scoase baticul de pe cap. Şuvițele, de culoarea grâului în pârg i se revărsau pe umeri, acoperindu-i dâra de sânge uscat de pe pometele obrazului. Abia atunci am reuşit să vedem cât de frumoase şi desăvârşite îi erau trăsăturile chipului. Globul, lăsând în urmă-i o coadă de cometă, o învălui de două ori pe Anastasia apoi se opri din nou în fața ei. Cu minusculele sale raze o mângâie cu mare acuratețe, răsfirându-i mai întâi fiecare fir de păr auriu în parte. Una dintre acele mici raze, ridică inopinat o şuviță de păr, dezvelind pe tâmplă rana provocată de cartuş. O a doua rază alunecă lin pe dâra uscată de sânge de pe obraz. Nu cu vorbe ci prin faptele razelor sale de foc, globul ca şi cum i-ar fi amintit cele întâmplate şi nu era de acord cu dovezile ei. Acesta îşi retrase brusc toate micuțele sale raze, Anastasia plecă capul în pământ şi muți. Se mai roti încă odată în jurul ei, apoi se avântă în înălțimi. Luminescența albăstrie deveni tot mai palidă... Iar pe noi ne-a cuprins starea de mai 'nainte...

În locul luminescenței albastre, dinspre pământ, începu să se ridice o pâclă maronie. Vălul de ceață acoperi totul împrejur, doar Anastasia rămase într-un micuț cerc albăstriu. Abia când pâcla ne-a învăluit complet, am înțeles ce înseamnă iadul!

Ce este iadul?

Tablourile biblice care ne înfățișează oribilele chinuri din gheenă ale păcătoșilor sau înfricoșătoarele scenarii din straniile filme de groază, pot trece drept povești de adormit copii în fața celor ce ne-a fost dat să ispășim noi atunci.

De-a lungul întregii sale existențe, omenirea nu a putut să-și imagineze sau să plăsmuiască așa ceva...

În toate subiectele biblice sau în înfricoșătoarele scenarii ale filmelor de groază, fantezia umană nu merge dincolo de reprezentarea torturilor trupești pe orice cale, dar astea-s nimicuri în comparație cu adevăratul iad.

— Ce poate fi mai strașnic decât insuportabilele chinuri trupești? Ce iad ați văzut voi?

— Când luminescența albăstrie a devenit palidă, lăsând loc vălului maroniu să se desfășoare și să ne învăluie din cap până în picioare, fiecare din noi a fost separat în două entități distincte.

— Ce entități?

— Închipuie-ți... Eu, la un moment dat, eram compus din două părți separate. Prima parte - corpul meu - învelit în piele transparentă prin care se puteau distinge toate organele interne; inima, intestinele, stomacul, sângele care curgea prin vene și multe alte organe. A doua parte - invizibilă - formată din sentimente, emoții, rațiune, dorințe, senzații de boală, în genere, din toate celea care se găsesc în formă invizibilă în om.

— Şi care-i diferența, dacă cele două părți sunt unite sau separate?
La urma urmei, tot tu ești. În afara pielii străvezii ce altceva așa de strașnic s-a mai întâmplat cu voi?

— Diferența era infinită și consta în faptul că trupurile noastre au început să se comporte în mod independent de rațiune, de dorință, aspirații și voință. Am putut urmări corpurile noastre doar din afară, în timp ce trăirile, senzațiile de durere și sentimentele au rămas în noi - cei invizibili - privați de autoritate asupra corpurilor fizice.

— Ca atunci când te îmbeți criță?

— Unul beat nu se vede din afara corpului, cel puțin pe timpul beției, însă noi vedeam și simțeam totul aievea. Conștiința deveni neobișnuit de limpede. Vedeam cât sunt de minunate florile, iarba și pârâul. Ascultam cum cântă păsările și cum șipotește firicelul de apă, simțeam puritatea aerului dimprejur și mângâierea binefăcătoare a razelor de soare. Dar corpul... Corpurile transparente ale celor din grupul nostru, la un moment dat, ca o gloată nărăvașă s-au năpustit spre un mic heleșteu al pârâuașului.

Heleșteul era un mic iaz, apa din el era curată și limpede, pe malul apei erau răspândite lespejoare frumoase și nisip, iar peste tot înotau peștișori. Corpurile noastre au

alergat spre acel încântător heleşteu şi au început să se bălăcească în apă. La puțin timp după ce-au intrat în apă au început să se scârnăvească acolo...

Apa a devenit tulbure şi murdară, iar corpurile au început să bea din acea apă. Eu am văzut cum prin intestinele corpului meu străveziu şi prin stomac se scurgeau excrementele dezgustătoare şi puturoase. M-a apucat greața şi repulsia. Lângă heleşteu, pe mal sub un copac au apărut corpurile a două femei nude. Pielea de pe corpurile lor era la fel de transparentă ca cea de pe corpurile noastre.

Corpurile femeilor stăteau tolănite în iarbă sub copac, răsfățându-se şi alintându-se în mângâierea razelor de soare. Atunci corpul meu şi cel al comandantului soldaților au alergat spre cele două corpuri de femei.

Al meu îl mângâie pe cel al uneia din femei, iar după ce a primit aceleaşi mângâieri înapoi, corpurile au început un raport sexual. Corpul comandantului nu a primit îndărăt mângâierile corpului celeilalte femei şi a început să-l violeze. Asupra corpurilor noastre s-a năpustit corpul unui soldat, m-a lovit în spinare cu un bolovan, apoi în cap, continuând să-mi stâlcească tot corpul din cap până în picioare. Nu corpul ci eu - cel invizibil - am fost asaltat de dureri insuportabile. Soldatul mi-a târât departe corpul apucându-l de picioare şi s-a apucat să violeze corpul femeii. Corpurile noastre începură să îmbătrânească cu o viteză incredibilă şi se scofâlciră. Timpul, pur şi simplu, acceleră procesele. Imediat ce corpul femeii a fost violat, aceasta a rămas gravidă, iar pin pielea străvezie se putea vedea cum în pântecele ei ia naştere şi se dezvoltă un făt.

Corpul lui Boris Moiseevici se apropie de femeia gravidă, privi un timp cu mare atenție prin pielea străvezie la fătul dinăuntru şi pe neaşteptate îşi vârâ mâna în vaginul fe-

meii şi trase afară corpul fătului.

În tot acest răstimp corpul lui Stanislav adună exaltat o moviliță de pietre, cu mare îndemânare doborî un copac nu prea mare şi îşi clădi din toate acestea şi din tot ce-i cădea la îndemână, un soi de construcție ce aducea a casă. Corpul meu i se alătură şi-l ajută. Aproape de finalizarea construcției, când casa luă o formă, corpul meu începu să-l alunge pe cel al lui Stanislav de acolo, acesta se împotrivi, iar cele două corpuri se încinseră la bătaie.

Eu - invizibilul - am fost copleşit de dureri îngrozitoare, în timp ce Stanislav, mai bine spus corpul fizic al lui Stanislav, începu să-mi cărăbănească pumni şi şuturi peste corp şi peste picioare. Cu bătaia noastră am atras atenția celorlalte corpuri. La început, aceste corpuri le-au zvârlit pe ale noastre afară din casă, apoi au început, la rândul lor, să se bată pentru acea aşa-zisă casă.

Corpul meu se scofâlci tot mai mult, deja nu se mai mişca, începând să se descompună sub un copac, emanând o fetiditate insuportabilă. Pe corp îşi făcură apariția viermii. Am simțit cum se târau prin corp, cum se băgau prin organele interne, rozând din ele. Am simțit aşijderea cum aceştia rodeau în mine şi îmi aşteptam putrefacția completă ca pe o izbăvire de la acele chinuri insuportabile.

Din cea de-a doua femeie brutalizată ieşi afară un copil, începu să crească văzând cu ochii, se ridică în picioruşe, făcu primul său pas incert de copil, al doilea, apoi îşi pierdu echilibrul şi căzu în funduleț. De la căzătura lui, eu am perceput o senzație de durere şi, cu groază, am realizat că acel copil era noul meu corp care abia începea să trăiască... Să trăiască printre acele scârboase corpuri descreierate, care se terfeleau pe ele însele şi tot ce le stătea în cale.

Am înţeles că eu - cel invizibil - n-o să mor niciodată şi, pe veşnicie, voi fi constrâns să contemplu şi, neputiincios, să mă resemnez în faţa acelor scârboşenii şi a tot ce se petrecea şi să simt durerea fizică şi multe altele mai înspăimântătoare.

Cu celelalte corpuri se întâmplă la fel. Ele se scofâlciră, se descompuseră şi se născură din nou, iar la fiecare naştere, corpurile noastre îşi schimbau doar rolurile.

De jur împrejur, aproape că dispăruse orice fel de plantă. În locul lor se înălţau acele hidoase construcţii; heleşteul cel cristalin de odinioară se transformă într-o mocirlă urât mirositoare...

Aleksandr' tăcu. Povestirea lui trezi dezgust şi în mine. Nu compasiune ci scârbă.

— Într-adevăr aţi nimerit într-o situaţie oribilă, dar vouă, canaliilor, aşa vă trebuie. De ce a trebuit să vă luaţi de Anastasia? Trăieşte de una singură în taiga, ca o pustnică, nu are treabă cu nimeni, locuinţă nu v-a cerut, nu v-a cerut îndemnizaţii de niciun fel, atunci de ce a trebuit să o necăjiţi?

Aleksandr', fără a fi supărat în aparenţă pentru toate ofensele aduse de mine, a suspinat şi mi-a răspuns:

— Ai dreptate tu, când spui „aţi nimerit într-o situaţie"... Toate astea pentru că... Chiar de pare incredibil, eu, în ciuda aparenţelor, nu am ieşit pe deplin din situaţie. Şi cred că niciunul din cei prezenţi acolo nu a ieşit.

— Ce vrea să-nsemne „pe deplin"? Tu, doar, acum stai liniştit şi te joci cu băţul în foc.

— Da, aşa-i, stau aici, răscolesc jarul, însă profunzimea celor ce am înţeles... ceva deosebit de îngrozitor am înţeles şi mi s-a întipărit în minte. Mă înspăimântă. Este groaznic, nu-i de domeniul trecutului, ci se petrece acum cu

noi, astăzi, se petrece cu noi toți.

— Poate că se întâmplă cu tine cine știe ce, dar cu mine și cu ceilalți totul este în regulă.

— Vladimir, ție nu ți se pare că această situație în care ne-am aflat noi, este o reprezentare fidelă a ceea ce omenirea de azi săvârșește? Ceea ce nouă ni s-a înfățișat la o viteză accelerată și miniaturizat, nu este altceva decât o proiecție fidelă a acțiunilor noastre de astăzi.

— Mie nu mi se pare că ar fi chiar așa; pielea noastră, vezi bine, nu este străvezie, iar corpurile nu se descompun.

— Poate că cineva ne îndepărtează, ne împiedică să vedem în mod conștient și complet ceea ce noi deja am creat și continuăm să creăm. Că dacă ar fi să devenim lucizi... dacă am reuși să ne vedem viețile ca spectatori, să străbatem dincolo de toate acele dogme mincinoase, să vedem prin probele doveditoare a celor create de noi ieri și azi, s-ar putea să nu îndurăm și s-o luăm razna.

Ne străduim ca în aparență să părem merituoși, iar răul făcut să-l motivăm prin slăbiciunile noastre de neîndreptat. Nu am rezistat tentațiilor, am fumat, am băut, am ucis, am declanșat războaie întru apărarea niscaiva idealuri, am aruncat bombe.

Suntem slabi. Așa ne socotim noi acum. Există forțe superioare, acestea fac orice, hotărăsc orice. Da' noi?... Chiar noi cei care ne ascundem în spatele dogmelor, putem crea orice ne place, orice porcărie.

Și creăm porcării. Noi înșine le creăm, fiecare din noi, doar că fiecare se justifică în felul său dinainte-și.

Însă, acum mi-a devenit absolut limpede că atât timp cât conștiința nu a pierdut absolut complet controlul asupra

corpului, doar eu şi numai eu sunt dator să răspund pentru toate acțiunile ei. Şi pe bună dreptate, Anastasia spunea: „până când omul trăieşte şi în corp..."

M-a apucat o turbare nestăvilită pe acel grup, dar cum îl aveam în față doar pe Aleksandr' mi-am descărcat toată furia pe el:

— Da' nu te mai referi tu la Anastasia. Ia te uită, s-a găsit înțeleptul! Are dreptate ea, dar noi, puțin a lipsit să nu o îngropăm. Păcat că nu v-a arătat ea ceva mai îngrozitor, ceva care să vă-mpingă în pragul nebuniei pe voi toți.

— Mai bine te-ai uita la tine, - răspunse el, - nu cumva chiar datorită ție am găsit-o pe Anastasia? Da' măcar de-am fi găsit-o numai noi! Tu crezi că ceea ce-am făcut noi n-o să se repete? Cum de ți-a trecut prin cap să dai numele navei cu care ai navigat pe Obi şi-apoi şi numele de familie al căpitanului, fără să faci nici măcar o modificare? S-a găsit, iată, şi documentaristul! Ai fi putut să schimbi numele fluviului măcar, dar n-ai făcut-o, n-ai prevăzut ce se va întâmpla! Te aştepți ca alții să prevadă, nu-i aşa? Eu, porția mea mi-am primit-o cu vârf şi îndesat, pentru o viață întreagă va trebui să pătrund coşmarul trăit...

— Cum s-a terminat coşmarul vostru până la urmă? Cum ați ieşit din el?

— Noi, de unii singuri, nu am fi ieşit niciodată. Dinaintea noastră se profila o condiție veşnică, cel puțin asta a fost senzația fiecăruia dintre noi.

Anastasia îşi croi drum printre corpurile în putrefacție dar încă în mişcare, pielea ei nu era transparentă, era îmbrăcată ca mai înainte cu bluza ei ponosită şi cu fusta ceea lungă. Începu să vorbească ceva corpurilor noastre, dar ele n-o ascultară. Ca şi cum ar fi fost totul cu mare precizie programat dinainte, mureau şi

renăşteau, continuându-şi acțiunile, schimbându-şi doar rolurile.

La un moment dat, Anastasia începu să adune gunoaiele de pe lângă una din construcțiile ridicate de corpurile noastre. Cu mâinile, repejor-repejor, greblă şi adună într-o grămăjoară toate pietricelele şi crenguțele răspândite împrejur, cu un bețişor râcâi uşor pământul, mângâie şi afână iarba călcată şi culcată la pământ, unde începură să se ridice firişoarele de iarbă, nu toate, dar câteva care mai erau încă în stare să-şi revină. Ea, cu grijă, îndreptă un copăcel rupt, înalt de vreo jumătate de metru, apoi frământă între palme puțină țărână, lipi copacul unde era rupt şi-l strânse cu mâinile o bucată de timp. Îşi îndepărtă cu grijă palmele de copac iar acesta îşi reveni imediat şi se îndreptă.

Anastasia îşi desfăşură mai departe munca-i pornită cu mare iscusință. Pe pământul rămas aproape pârlog de verdeață în urma acțiunilor absurde ale corpurilor noastre, răsări o oază de frumusețe creată de ea. Spre Anastasia alergă corpul lui Boris, zbenguindu-se şi tăvălindu-se prin iarbă, apoi se ridică din nou şi alergă spre corpul unuia dintre soldați. Împreună cu acesta au smuls din rădăcini copăcelul pe care Anastasia abia îl lecuise. Au cărat pietre şi uscături în iarba verde şi s-au apucat să reclădească construcțiile lor hâde.

Anastasia bătu din palme, îi atenționă încercând să le vorbească ceva, dar văzând că vorbele ei nimeni nu stă să le asculte, ca mai înainte de altfel, tăcu. Rămase inertă un timp, cu brațele întinse pe lângă corp, apoi se lăsă în genunchi, îşi acoperi fața cu palmele... iar părul de pe umeri îi tresăltă. Anastasia plângea... plângea ca un copil.

Ca la un semn, își făcu apariția luminescența albăstrie, alungând vălul de ceață maronie al iadului nostru, reunind la un loc cele două părți - vizibilă și invizibilă - ale fiecăruia. „Eu"- rile noastre. Doar că nu ne puteam mișca ca și mai înainte, dar de data asta nu de spaimă ci de langoarea benefică a luminescenței albăstrii. Deasupra capetelor noastre, prin ceață, desenând cercuri, reapăru globul luminos de foc.

Anastasia și-a întins mâinile către el, globul, instantaneu, și-a schimbat poziția și s-a apropiat la o distanță de aproximativ un metru de chipul ei. Anastasia i-a vorbit globului; de data asta am putut auzi cuvintele. Anastasia i-a spus globului:

— Îți mulțumesc. Tu ești bun. Îți mulțumesc pentru compasiune și iubire. Oamenii vor înțelege, negreșit vor înțelege, cu inimile vor simți. Tu nu-Ți lua niciodată de pe Pământ Lumina Ta albăstrie, Lumina Ta de Iubire.

Anastasia a zâmbit, pe obraz i s-a prelins o lacrimă. Din nourașul albastru al globului, câteva mici raze-fulgere s-au apropiat de fața Anastasiei și, cu mare grijă și deosebită îndemânare, i-au adunat lacrimile strălucitoare în soare și le-au ridicat ca pe niște lucruri de mare preț. Razele au purtat cu ele toate lacrimile înăuntru în glob. Acesta a tresărit, a desenat un cerc în jurul Anastasiei, s-a coborât la picioarele ei și s-a disipat instantaneu în înaltul cerului.

Imediat după acestea, în jurul nostru, totul își reluă forma inițială. Noi stăteam, ca mai înainte, fiecare la locul său. Soarele strălucea, pârâuașul curgea ca dintotdeauna, în depărtare se dișternea pădurea, iar Anastasia stătea în fața noastră ca și mai `nainte de coșmar. Muți, cu toții contemplam totul de jur-împrejurul nostru. Eu m-am bucurat văzând toate astea și cred că și ceilalți erau copleșiți de

aceeaşi bucurie. Cu toţii tăceam, poate sub efectul celor trăite dar poate şi la vederea frumuseţilor dimprejurul nostru.

Când Aleksandr' a tăcut şi şi-a revenit în fire, eu am încercat să-i vorbesc:

— Ascultă Aleksandr', poate că din tot ce mi-ai povestit tu mie, nimic să nu se fi întâmplat cu-adevărat. Poate că Anastasia v-a hipnotizat. Eu am citit că mulţi pustnici pot influenţa psihicul altor persoane prin hipnoză. Aşa că este posibil să vă fi hipnotizat şi să vă fi făcut martorii unei vedenii.

— Hipnoză, ai spus?... Ai văzut şuviţele de păr cărunt din capul meu?

— Le-am văzut.

— Acestea mi-au apărut imediat după episodul din taiga.

— Şi, ce-i cu asta? Te-ai speriat sub hipnoză şi ai albit. E normal.

— Chiar de ar fi să admitem că a fost o hipnoză, rămâne oricum un alt mister de dezlegat.

— Ce mister?

— Movila de pietre şi crengi din pârâuaş. Movila din pârâu a dispărut, nu mai era acolo, pârâuaşul curgea nestânjenit. Însă moviliţa era acolo înainte de acea vedenie, am văzut-o cu toţii, era chiar acolo în şuvoiul de apă.

— Mda... Uite-aşa...

— Oricum, asta nu are aşa mare însemnătate, mai important este ce s-a întâmplat cu noi după toate astea. Eu nu mai pot fi cel dinainte, nu ştiu cum să trăiesc mai departe, ce şi unde să mai învăţ acum? Când m-am întors acasă am dat foc la o mulţime de cărţi ale multor înţelepţi, învăţaţi din diferite colţuri ale lumii. Aveam o bibliotecă enormă.

— Rău ai făcut. Păcat că le-ai ars, mai bine le-ai fi vândut, din vreme ce ție nu-ți mai trebuiau.

— N-aş fi putut să le vând. Şi nici prin cap nu mi-a trecut s-o fac. Acum, cu înțelepții şi învățații am eu socotelile mele.

— Aleksandr', tu cum gândeşti, o relație cu Anastasia poate fi periculoasă? Sau poate, într-adevăr, ea este o anomalie? În scrisorile lor, unii cititori o consideră pe Anastasia reprezentanta unei alte civilizații. Dacă aşa ar fi, atunci relația cu ea, într-adevăr, poate fi periculoasă. Cum putem şti noi ce are în minte această civilizație străină nouă?

— Eu sunt convins de contrariu. Atât de mult iubeşte Anastasia Pământul, toate viețuitoarele şi plantele de pe el, încât mai degrabă noi, în comparație cu ea, am părea nişte vagabonzi rătăcitori.

— Aşadar cine este ea? Ar putea, la urma urmei, învățații să ne spună cu precizie? Cum se face că deține un volum atât de mare de informații şi cum de reuşeşte să le pună pe toate în ordine? De unde are toate acele capacități extraordinare, Raza ei de unde vine?

— Eu cred că aici ar trebui să credem în vorbele ei: „Eu sunt Umană, sunt o femeie". Cât despre informații, eu sunt de părere că nu păstrează nicio informație în capul ei. Mai degrabă aş spune că puritatea gândurilor ei îi permite să se folosească de baza de date a Universului. Iar capacitățile derivă din completul acces la informații.

Universul o iubeşte pe Anastasia, de noi se teme, din acest motiv nu ni se deschide în totalitate ca ei. Gândirea noastră, gândirea omului modern, educat în societatea noastră, este închistată şi condiționată de stereotipuri.

Gândirea ei, însă, este absolut liberă şi de asta devine atât de dificil a accepta că cheia misterului este

chiar faptul că Anastasia este umană... Desigur, ea poate crea lucruri incredibile şi minuni, în concepţia noastră; eu însumi m-am convins de asta. În timpul vizitei noastre, s-a mai întâmplat încă ceva care nu poate fi altceva decât o minune. Este şi mai misterioasă decât celelalte întâmplate grupului nostru şi mai grandioasă.

Aleksandr' a rostit ultimele cuvinte cu o oarecare nelinişte în glas. S-a ridicat şi s-a îndepărtat de foc, în noapte.

În lumina difuză a focului şi în sclipirea tremurătoare a stelelor de pe cer îl vedeam pe tânărul siberian cum se plimba înainte şi înapoi. Ajungeau până la mine scurte fraze anxioase. Aleksandr' cuvânta ceva nedesluşit despre ştiinţă, despre psihologi şi despre nişte învăţaţi. M-am săturat să tot ascult toate acele frânturi de fraze confuze, vroiam să aflu mai mult din ce spunea, despre ceea ce a făcut Anastasia atât de grandios cum spunea el.
Am încercat să-l domolesc:

— Aleksandr', tu linişteşte-te, te rog, aşează-te jos. Vorbeşte mai concret, sub ochii voştri, acolo, ce s-a mai petrecut atât de grandios?

Aleksandr' s-a întors din nou lângă foc şi a aruncat câteva crengi uscate peste jăratec. Dar era încă vizibil agitat. Din agitaţie, lovi atât de puternic cărbunii aprinşi cu băţul încât scânteile se revărsară peste mine şi peste el ca un foc de artificii care ne împinse să ne ridicăm şi să ne îndepărtăm de foc. Când totul s-a calmat am auzit incredibila poveste:

— În aproape douăzeci de minute, Anastasia a transformat aspectul fizic al unei fetiţe din sat. Efectiv a transformat-o sub privirile noastre zăpăcite. Şi, în acelaşi timp, tot ea - Anastasia - a schimbat radical soarta micuţei

fete și a mamei sale, cu puterea sa a preschimbat aspectul exterior al sătucului pierdut în taiga. Toate astea în mai puțin de o jumătate de oră. Dar cel mai important a fost modul în care s-a comportat. Surprinzător de simplu!... Ea...

După toate astea mai crede în horoscop de mai poți... Eu am văzut cu ochii mei...
După acest episod am aruncat pe foc toate cărțile aberante ale acelor înțelepți și toate acele profeții spirituale.

— Vezi, tu însuți mărturisești că ea face miracole supraumane, mistice, odată ce ai tras concluzia că ea nesocotește până și prezicerile horoscopului. Face toate astea fără să le nege dar în același timp pretinde de a fi un om normal. Câtuși de puțin să încerce să pară om normal... dar ea, nimic.

Eu, printre altele, i-am spus: „comportă-te și tu ca toți ceilalți, doar așa totul va reintra în normal", dar ea pare să nu fie ca toți ceilalți. În rest, Anastasia este o femeie frumoasă, bună și deșteaptă. Poate vindeca oamenii, mi-a făcut un copil... Dar nu-i posibil să trăiești cu ea ca și cu o oricare altă femeie. Nici măcar nu-mi imaginez cum ar mai putea unu' să se culce cu ea odată ce a auzit toate astea? Nimeni, nu cred că ar putea. Nimănui nu-i trebuie o femeie atât de deșteaptă, fiecare vrea pentru el o femeie ca toate celelalte - normală. Ea, cu misticismul ei, este singura vinovată.

— Așteaptă, Vladimir. O să-ți explic ceva, numai că, te rog, chibzuiește profund la ce o să-ți spun. O să ți se pară incredibil, dar tu încearcă să-nțelegi. Acest aspect ar trebui să-l înțeleagă toți! Absolut toți! Poate că noi toți împreună o să conștientizăm... Poate...

Înțelegi, Anastasia a înfăptuit o minune nemaipomenită cu acea fetiță. Dar nu-i nimic mistic în asta,

în pofida faptului că nu s-a folosit de niciun medicament, de nici un sortilegiu, sau act șamanic. Încearcă să-nțelegi, ea - Anastasia - a făcut această minune folosind cuvinte simple, cunoscute nouă foarte bine, cuvinte omenești. Cuvinte banale, prozaice dar care au răsunat în locul potrivit și la momentul potrivit.

Dacă psihologii ar analiza acest dialog al Anastasiei cu fetița ar putea să înțeleagă cât de puternic a fost efectul psihic exercitat. Oricine ar fi folosit acele cuvinte și le-ar fi rostit la fel ar fi obținut aceleași efecte. Doar că pentru ca acele cuvinte să ia naștere în minte la momentul potrivit ar trebui ca persoana care le pronunță să dețină acea puritate a gândirii și acea sinceritate de care vorbește Anastasia.

— Nu ar fi mai bine să le înveți pe de rost toate acele cuvinte? Nu-i posibil?

— Noi toți, de mult le cunoaștem, întrebarea este alta: ce se ascunde în dosul fiecărui cuvânt rostit de noi?

— Vorbești cam în dodii. Povestește-mi, mai bine, ce s-a întâmplat mai departe? Cu care cuvinte se poate schimba soarta și aspectul fizic al unei persoane?

— O să-ți povestesc neapărat, ascultă:

Când vorbele schimbă destinul

Grupul nostru își reveni încet în fire, după cele trăite. Nimeni nu vorbea. Stăteam cu toții la locurile noastre și abia peste o bună bucată de timp am început să contemplăm ceea ce ne înconjura. Percepeam totul ca pe o lume ce abia cunoscusem pentru prima oară. La un moment dat am observat dinspre căsuțele din sătuc, apropiindu-se de noi, un grup de oameni. Locuitorii acelui mic sătuc din taiga care număra cu totul doar șase izbe, erau foarte puțini, vreo douăsprezece suflete. O bătrânică gârbovită, sprijinită într-un băț, abia de-și târșia picioarele, însă cu înverșunare continua să se apropie. Cei care reușeau să meargă fără sprijin purtau cu ei câte o unealtă din gospodăria lor; un lanț, o vâslă de la barcă, o lopată... Era evident că veneau în ajutorul Anastasiei. Bătrâni și ologi laolaltă înaintau fără

frică pentru a-i înfrunta pe tinerii luptători. Veneau fără frică și determinați să-i sară în ajutor Anastasiei, oricine ar fi fost cei ce ar fi amenințat-o. Determinarea lor dădea fiori.

Când s-au apropiat de noi, cel care era în fruntea lor, un bătrânel cu cizme de gumă și cu o vâslă în mâini, se opri. În spatele lui se opri tot grupul. Pe noi ne-au ignorat ca pe un loc pustiu. Bătrânul din frunte, solemn își mângâie barba și, privind spre Anastasia, respectuos rosti:

— Ziua bună, cu sănătate să-ți fie Anastasiușka.

— Ziua bună vouă, oameni buni, - răspunse ea și își atinse pieptul cu mâna, făcând o plecăciune.

— Apa din pârâu, astăzi tot mai puțină curge, - continuă bătrânul, - vara asta nu a fost prea ploioasă.

— Nu-i prea ploioasă, - întări Anastasia - da′ tot o să mai plouă, o să se umple pârâuașul, va prinde iarăși puteri.

În timpul cât ei discutară așa, din grup se detașă o fetiță slăbuță, cu chipul gălbejit de boală, să fi avut șase anișori. Avea o haină ponosită, cusută din vreun alt veșmânt mai mare de adult, o pereche de ciorapi cârpiți pe piciorușele slăbănoage, era încălțată cu o pereche de bocanci.

Mai apoi am aflat că o chema Aniuta. Suferindă de o malformație congenitală a inimii, fu adusă la vârsta de șase luni de mama ei și lăsată în grija bunicilor. De atunci mama ei nu s-a mai arătat măcar odată pe acolo, se spunea că ar fi lucrat ca zugrav pe undeva printr-un oraș mare din Rusia.
Aniuta se apropie de Anastasia și-i vorbi scuturând-o de poale:

— Apleacă-te tanti Anastasia, apleacă-te în jos.
Anastasia o privi pe fetiță și se lăsă pe vine în fața ei. Aniuta, iute își dădu jos de pe cap baticuțul ei vechi de

culoare albă, înmuie în salivă un colț și, cu mare grijă, se apucă să-i șteargă de pe fața Anastasiei și de pe tâmplă dâra de sânge uscat.

— Tot nu vii tu, tanti Anastasia, să te așezi pe cioata ta de pe malul apei. Bunicul mi-a povestit că înainte veneai des. Stăteai pe cioată și priveai la pârâu. Acum nu mai vii... Bunicuțu' mi-a arătat cioata la care tu veneai, te așezai și priveai la apă. Mi-a arătat-o și acum vin eu și mă așez pe ea. Stau singură și aștept ca tu să vii, tanti Anastasia. Aș fi vrut tare mult să te văd. Eu am un mic secret pentru tine, însă tu nicidecum nu mai vii aici la cioata ta să te așezi și să privești la pârâuaș. Poate că este prea bătrână de-acum cioata asta a ta. Eu l-am tot rugat pe bunicu' să-mi aducă o curmătură mai bună. Uite-o acolo lângă cealaltă bătrână.

Fetița o apucă de mână pe Anastasia și o trase spre curmătura de pe malul apei.

— Hai, hai tanti Anastasia, să ne așezăm pe cioata cea nouă. Bunicu' a cioplit în curmătură două locșoare cu toporișca.
L-am pus eu să facă asta, ca să putem sta amândouă când vei veni.

Anastasia îi îndeplini imediat rugămintea fetiței și amândouă se așezară pe cioată, una lângă alta.

Pentru un timp rămaseră așa șezute în liniște. Nedând atenție nimănui. Ca și cum ar fi fost doar ele două acolo și nimeni altcineva în jur. Și au tot șezut în liniște pe cioata frumos cioplită. La un timp fetița spuse:

— Despre tine, tanti Anastasia, bunica mi-a vorbit multe... Iar când bunica a murit eu am început să-l întreb pe bunicul. El mi-a povestit despre tine. Când bunicul povestește, eu mă gândesc la secretul meu pe care vreau să ți-l destăinui. Bunicu' mi-a povestit că pe când eram mică,

inimioara mea era ca şi cum nu ar fi fost deloc. Bătea neregulat. Odată începu să bată absolut la întâmplare şi-atunci au adus-o în barcă pe tanti doctorița. Ea a spus: „Nu-i nimic de făcut cu o astfel de inimă bolnavă, nu ascultă de nimic. Şi nu peste mult timp va înceta cu totul să mai bată."

Bunicul mi-a povestit că tu, tanti Anastasia, atunci stăteai pe curmătura ta şi priveai la pârâu, apoi te-ai ridicat şi ai venit în izba noastră. M-ai luat de mânuțe, m-ai întins pe iarbă în fața uşii, te-ai întins şi tu în iarbă şi ți-ai pus o mână pe pieptul meu. Ai pus-o acolo, în acel locşor, unde se auzea cum ticăie inimioara mea. Uite aici. - şi fetița îşi apăsă mânuța pe partea stângă a pieptului slăbănog. - Bunicul vorbi că tu te-ai întins alături de mine, ca o ființă fără respirație, pentru că inimioara ta, încet-încet, la fel ca a mea, a început să bată la voia întâmplării. Apoi a ta a început să bată tot mai tare, iar inimioara mea o imita. A ascultat inima mea de a ta şi au început să bată împreună aşa cum trebuia. Bunicu' aşa mi-a povestit. Mi-a povestit adevărul? A vorbit cinstit tanti Anastasia?

— Da, Anecica, drept a vorbit bunicul tău. Inimioara ta de atunci a fost şi va fi bună pentru totdeauna.

— Înseamnă că inimioara ta i-a cerut inimioarei mele s-o asculte. A ascultat-o, nu-i aşa?

— Aşa-i Anecica, a ascultat inimioara ta.

— Acum eu o să-ți dezvălui un secret, tanti Anastasia. Foarte, foarte important.

— Destăinuie-mi secretul tău important, Anecica.

Aniuta se ridică de pe curmătură, se proțăpi în fața Anastasiei şi îşi sprijini mânuțele pe piept. Cu o mişcare bruscă se lăsă dinaintea Anastasiei, i se sprijini de genunchi şi cu vocea gâtuită de emoție rosti:

— Tanti Anastasia, iubită tanti Anastasia, cere-i inimioarei tale!... Cere-i... ca.... mama mea să vină la mine. Măcar pentru o zi! Doar o zi să vină, mămicuța. Mămicuța mea... iată tot secretul pe care-l aveam. Fă ca inimioara ta s-o cheme.... pe mămicuța... s-o cheme... Uite secretul meu.
Aniuta se înecă în lacrimi, tăcu apoi dar fără să-şi dezlipească privirea de la Anastasia.

Privirea întredeschisă a Anastasiei se avântă în depărtare, trecând pe lângă micuța Aniuta care rămase aşa în genunchi. O privi din nou pe fetiță şi cu mare linişte în glas îi spuse:

— Inimioara mea, Anecica, nu o poate chema pe mama ta. Mama ta este pe undeva departe printr-un oraş. Nu are o casă a ei şi nu are bani de cadouri pentru tine. S-a zbătut să-şi găsească norocul dar nu l-a găsit. Şi fără cadouaş nu vrea să se întoarcă. Se descurcă foarte greu în oraş, dar dacă vreodată se va mai întoarce la voi o să-i vină şi mai greu. Amară şi chinuitoare îi va fi întâlnirea cu tine, mai greu şi mai sfâşietor îi va veni să mai trăiască văzându-te aşa de bolnăvioară şi rău îmbrăcată. Va vedea cum se dărâmă casa voastră din sat, cât de dărăpănată şi mizerabilă este cocioaba în care trăieşti. Şi mai greu o să-i vină, pentru că a pierdut mămicuța ta orice speranță că va mai putea vreodată să mai facă ceva bun pentru tine. Nu mai crede. Trăieşte cu impresia că deja a încercat orice şi nu mai poate face nimic, asta i-a fost soarta. S-a resemnat în fața acestei situații fără ieşire.

Micuța Aniuta a ascultat groaznicul adevăr, corpul slăbuț a început să-i tremure.

Mie mi s-a părut incredibil de crud să-i vorbească aşa unui copilaş. Mai potrivite mi s-ar fi părut nişte minciuni. S-o mângâie pe cap pe micuța fată şi să-i promită că mama ei

se va întoarce cât de curând şi că va fi o revedere fericită.

Însă Anastasia s-a comportat altfel. Ea i-a dezvăluit neajutoratei şi neocrotitei fetițe amarul adevăr.
Privi cum îi tremura micuțul corp şi-i spuse:

— Eu ştiu, Anecica, tu o iubeşti pe mama ta.

— O iubesc... o iubesc. O iubesc pe nefericita mea mămicuță, - răspunse abținându-se de la un sughiț.

— Aşadar, fă-o fericită pe mămicuța ta. Doar tu,... singura de pe fața Pământului, o poți face fericită. Şi este foarte simplu. Creşti mare şi sănătoasă, învață să cânți. Vei deveni o cântăreață. Vocea ta pură şi maiestoasă va cânta alături de Sufletul tău. Mama ta ar putea să te întâlnească peste douăzeci de ani şi va fi fericită să te vadă. Dar, la fel de bine, mama ta ar putea veni la tine şi la anu'. Iar tu, pentru asta, va trebui să devii sănătoasă şi puternică. Pentru sosirea ei. Pregăteşte-i tu mamei tale cadoul. Arată-i puterea şi frumusețea ta şi o vei face fericită pe mămicuța ta şi fericită vă va fi revederea.

— Eu niciodată nu voi putea fi sănătoasă şi puternică.

— De ce?

— Tanti doctorița, cea îmbrăcată în halat alb i-a spus bunicii, eu am auzit: „a fost ruptă de la țâță". Eu sunt „ruptă de la țâță". Mama mea nu m-a putut alăpta la sân. Copii când sunt mici, întotdeauna sug laptele la sânul mamei lor. Eu am văzut când în sat a venit o tanti cu copil mic. Am fost în casa lor pe furiş, să văd, dar de fiecare dată mă alungau. Tanti care era mămică vorbi: „nici măcar nu clipeşte, ce se tot holbează?" Eu nu clipeam, ce-i drept, pentru că nu vroiam să pierd nimic.

— Tu crezi, Anecica, că doctorița nu greşea când spunea că tu nu vei fi puternică şi sănătoasă niciodată?

— Cum ar putea să greşească? Ea este, doar, în halat

alb. Pe ea toți o ascultă - şi bunicii şi bunicele. Ea ştie totul. Ea ştia şi că eu sunt „ruptă de la țâță"...

— De ce mergeai să priveşti cum îşi alăpta acea femeie copilaşul?

— Mă gândeam: cum i-o fi de bine bebeluşului când suge de la țâța mămicuței lui. Gândeam că o să văd şi o să mă simt şi eu mai bine.

— Tu o să stai mai bine, Anecica. Tu vei fi puternică şi sănătoasă, - cu calm şi convingere rosti Anastasia.
Spunând asta, Anastasia începu să-şi descheie încet nasturii de la bluză, descoperindu-şi sânii.

Fascinată şi amuțită, Anecica se holbă la sânii dezgoliți ai Anastasiei. Pe sfârcurile sânilor se vedeau mici picături de lapte matern.

— Lapte... lapte de mamă! Tanti Anastasia şi tu alăptezi un copilaş micuț? Eşti mamă?

— Eu îl hrănesc cu lapte pe micuțul meu fecioraş.

Picăturile de lapte se îngroşară. O picătură vibră în bătaia vântului, la un moment dat se desprinse de sfârc şi căzu spre pământ.

Firavul corpuşor al Aniutăi, ca un resort se lansă spre picătura de lapte. Şi-atunci fetița... închipuie-ți, Aniuta cea slăbuță şi bolnăvicioasă, cu o surprinzătoare agilitate prinse picătura din aer. Aruncându-se la pământ Aniuta-şi întinse palmele şi apucă din zbor micuța picătură de lapte matern... O ajunse din urmă cu câțiva centimetri înainte să atingă pământul. Aniuta se ridică în genunchi, îşi duse palmele strânse spre față, le deschise şi privi la minuscula pată umedă din palmă. Apoi întinse mâinile către Anastasia

— Uite, am prins-o. Uite-o aici, nu s-a prăpădit laptele pentru bebeluşul tău.

— Tu ai salvat picătura, acum este a ta.

— A mea?!

— Da, numai a ta.

Aniuta ridică mânuțele ei firave cu palmele deschise, își apropie buzele și atinse ușor pata umedă din palmă. A închis ochii și pentru mult timp a rămas așa cu palmele apăsate pe gură. Coborî apoi mâinile, privi la Anastasia și abia șoptit, cu vocea plină de gratitudine, rosti:

— Mulțumesc!

— Vino la mine Anecica.

Anastasia o apucă de după umeri pe fetiță. O mângâie pe păr, apoi o așeză pe genunchi, o aplecă ca pe sugari, o apropie de sânul său și începu să cânte.

Buzele Aniutcăi se apropiară de mamelonul unuia dintre sâni și, pe jumătate adormită, începură să sugă cu lăcomie laptele care venea din abundență din sânul Anastasiei. Cronometrând cu ajutorul celor înregistrate pe dictafon, fetița a adormit după nouă minute de supt. Brusc s-a trezit și a sărit de pe genunchii Anastasiei.

— Eu... Vai! Ce-am făcut? Am supt laptele fiului dumneavoastră!

— Nu te îngrijora, Anecica. I-a rămas și lui. Tu ai supt doar dintr-un sân, celălalt a rămas încă plin de lapte. Lui o să-i ajungă. Copilașul meu poate mânca și polenul floricelelor, dacă vrea. Acum tu ai primit tot ce-ți trebuie ca să nu-ți mai fie teamă, ca să fii puternică, frumoasă și fericită. Acum primește-ți fericirea de la viață, de la fiecare zi a ei.

— Eu voi fi puternică și sănătoasă. O să mă gândesc cum să o întâmpin pe mămicuța mea. Și să n-o fac să se îngrijoreze când o să mă vadă, dimpotrivă să se bucure. Numai că nu pot să cânt. Înainte cântam cu bunica câteodată. Bunicuța s-a dus și eu acum îl tot rog pe bunicuțul, îl rog și-l

rog, dar el nu vrea să cânte cu mine. Doar când bea vodcă mai cântă câte ceva şi eu îl îngân. Îi vine tare greu să cânte pentru că are vocea răguşită. Am mai încercat cu aparatul de radio dar bârâie tare, este vechi, nici măcar nu se mai înțeleg cuvintele.

— Tu încearcă, Anecica, pentru început să cânți fără cuvinte, să imiți cu vocea ta cântul păsărelelor, aşa cum le auzi, ia-te după apă cum susură, repetă foşnetul vântului printre frunzele copacilor când cu putere unduieşte ramurile. Şi mai imită mulțimea de sunete care se aud prin iarbă. Multe sunete pure vei auzi împrejurul tău de vei vrea să asculți. Toate acestea străduieşte-te să le reproduci. Vor fi cei mai buni învățători ai tăi. Acum eu trebuie să plec, Anecica, te las cu bine, trebuie neapărat să plec.

Anastasia se ridică de pe curmătură. Aniuta rămase acolo şezută pe acea buturugă ascultând toate sunetele ce veneau din toate părțile. Anastasia se apropie de soldatul care trase în ea. Acesta, ca mai înainte, rămase palid şi cu brațele tremurânde. Pistolul îi căzuse în iarbă şi rămase acolo. Anastasia, aproape de el, vorbi:

— Nu vă învinuiți singur, nu vă chinuiți Sufletul. El nu a participat la acțiunile dumneavoastră. Acela era doar instinct. Dumneavoastră v-ați deprins cu situația, nu mai judecați ci acționați direct, executând ordinele ce v-au fost date. Şi iată că a funcționat instinctul. Nu este bine când instinctul o ia înaintea tuturor celorlalte în om. Când instinctul este important, atunci omul devine lipsit de valoare. Atunci, acela nu mai este om. Gândiți-vă, poate ar fi mai bine să vă întoarceți în sine şi să redeveniți om.

De la intonația cumpătată şi blândă a Anastasiei, cu care-i vorbi soldatului, acestuia îi încetă tremurul mâinilor, iar chipul îşi reveni la culoarea sa naturală. Când Anastasia

termină de vorbit, chipul soldatului se înroși până în vârful urechilor.

După asta, Anastasia își luă rămas bun de la sătenii vârstnici și se îndreptă spre marginea pădurii. Noi, în tăcere, privirăm lung în urma ei cum se îndepărta de locul în care stăteam noi. Pe neașteptate ne ajunse la urechi un glas incredibil de cristalin, de copil.

Anecica, încă așezată pe curmătură, începu să cânte un ciudat cântecel, probabil învățat de la bunicuța ei. Ooo, cât de frumos cânta! Cristalina voce ca un clinchet de clopoțel, umplu spațiul din jur, fermecându-ne Sufletele...

Ploaia se revarsă,
Fratele pe surioar-o leagănă,
Fratele pe surioar-o leagănă.
Împreună un cântecel să cântăm...

Aniuta își termină cântecelul și privi insistent la grupul nostru care rămase încă nemișcat. Apoi se ridică, apucă de pe pământ o vărguță și spuse:

— Sunteți răi voi, nenilor. Sunteți așa de mari și totuși așa de răi.

După aceste cuvinte, se porni înspre noi cu micuța vărguță în mână. În spatele ei, în tăcere, se deplasa cu pași mici grupul de bătrâni și bătrâne. Și, în acel moment, noi toți, până la unul, am bătut în retragere din fața grupului de săteni. Ne-am retras din fața lor. Ne-am îndreptat spre nava de la malul apei, călcându-ne în picioare unii pe ceilalți. Ne-am îmbulzit toți pe chepengul ambarcațiunii. În timp ce ridicam trapa bărcii, căpitanul a văzut că la bord se urcaseră și cei doi piloți ai elicopterului.

— Voi!? Ce-i cu voi aici? Elicopterul cui i l-ați lăsat? -

le strigă căpitanul din cabină.

Piloții săltară imediat de pe puntea vasului și alergară în direcția aparatului de zbor. Noi am plecat cu barca, lăsând corturile și butoaiele cu petrol la mal. Nimănui nu i-a trecut prin minte să le demonteze și să le care pe barcă.

Făureşte-ţi propria fericire

Când Aleksandr' şi-a sfârşit povestirea, eu nu m-am putut abţine să nu-i mărturisesc repulsia ce mă încerca pentru el:

— Am înţeles eu cine sunteţi voi. Auzi - au lăsat corturile şi butoaiele! Păcat că le-aţi lăsat doar unor bătrâni. Anastasia este cumsecade. Oricui altcuiva i-ar fi fost imediat clar cine sunteţi voi, de la primele vorbe rostite. Ar fi înţeles cu cine are de-a face, ce vreţi, dar ea, înaintea voastră Sufletul şi l-a dezvăluit.

— Ea a înţeles totul. Pentru ce am venit şi ce vroiam de la ea. A înţeles, dar nu a vorbit cu „eu-l" întunecat din om. Ea a ignorat partea obscură , adresându-i-se doar celei luminoase care se găseşte în Sufletul oricărui om. Acest aspect al comportamentului ei a fost cel care ne-a schimbat pe noi toţi. Eu, printre altele, nu uita, sunt un învăţat. Am studiat psihologia umană.

— Şi eu sunt învăţat atunci. La ce ţi-a folosit ştiinţa

asta a ta, din moment ce plămădeşti gânduri ascunse?

— Asta, deoarece viaţa, deseori, mai repede şi mai precis îşi organizează evenimentele. În acest sens Anastasia mi s-a părut... Nu. Mai bine să fiu prudent la ce fel de definiţii îi dau Anastasiei. Nu se poate defini ca un alt fenomen oarecare...

— Cum?

— Ca şi cum ai spune... Înţelegi cum?... Acei bătrâni şi bătrâne din sătucul prăpădit în inima Siberiei şi acum ne urmăresc. Şi fetiţa firavă cu vărguţa în mână în faţa lor.

— Unde vă urmăresc? Cum?

— Ne urmăresc pe toţi cei care am fost acolo şi i-am văzut. Am crezut, pentru un timp, că toate astea mi se întâmplă doar mie, cum închid ochii îi şi văd; uneori îmi apar imediat după ce am făptuit ceva, după părerea lor, improbabil sau imoral. Am crezut că mi se întâmplă numai mie dar am discutat şi cu alţii... Cu cei care au fost atunci acolo cu mine se întâmplă aceleaşi lucruri...

— Eu cred că toate astea sunt doar în minţile voastre şi în imaginaţie.

— Şi ce schimbă asta? Din faţa lor, oricum, trebuie să fugim.

— Ce-ar putea să vă facă atât de înspăimântător acei bătrâni fără de vlagă şi fără vreo armă la îndemână? Ce v-a speriat aşa tare?

— Până în ziua de azi nu am reuşit să-nţeleg ce! Poate că am întrecut o limită atot-îngăduitoare nouă.

— Ce limită? Poţi s-o iei razna cu aşa filozofii, poate că mai bine era dacă la toate, din timp, te gândeai

— Să mă gândesc dinainte?... Noi toţi ar trebui să ne gândim...

— De unde le-ai scos pe toate astea?... Că fetiţa,

după ce a discutat cu Anastasia, s-a schimbat? Soarta ei şi a mamei sale, de asemenea. Şi nu numai - chiar şi soarta sătenilor.

— Îți spuneam doar - eu am studiat filozofia. Ca învățat pot spune că Anastasia a modificat complet cursul vieții Aniutcăi.

Abandonată în grija bunicilor, micuța copilă bolnavă şedea ghemuită, neajutorată într-un ungher al mizerabilei cocioabe. Aştepta doar sosirea mamei ei. Bunicii i-au spus: "Negreşit va veni mama ta. Se va juca cu tine şi-ți va aduce daruri." Au încredințat-o, gândind că astfel îi vor face bine. Numai că mama ei, în tot acest timp, în oraş s-a prăpădit, fără o cale de salvare. Mincinoasele încredințări au condamnat-o pe biata fetiță la aşteptări zadarnice.

Aşa şi noi, în viață, deseori aşteptăm să ne cadă din cer ajutorul. Cineva ar trebui să vină şi să ne facă fericiți, să ne schimbe soarta.

Nu din această pricină, oare, facem lucruri lipsite de rezultate sau nu le facem deloc? Nu ne gândim şi nu realizăm că nouă deja ne-a fost dat necesarul, iar pe cel ce vine la noi, cu cadouri să-l întâmpinăm.

Anastasia a schimbat soarta şi viitorul cu simplitatea şi sinceritatea ei.

În repetate rânduri am ascultat înregistrarea cu dialogul dintre Anastasia şi Aniuta. Am ajuns la concluzia că dacă oricine altcineva ar fi vorbit la fel cu fetita ar fi avut aceleaşi rezultate. Şi nu trebuie cine ştie ce ca să vorbeşti aşa cu cineva. Este de ajuns să nu minți. Este de ajuns să vrei să ajuți omul cu sinceritate. Să-l ajuți, nu să-l compătimeşti. Trebuie să fii descătuşat de dogmele karmice sau mai puternic decât acestea. Am putea vorbi de karma, de disperarea sau predestinarea karmei micuței fete bolnave,

dar Anastasia s-a arătat mai tare decât această fatalitate. Ea, pur şi simplu, nu i-a dat nicio atenţie. Şi oricine ar fi putut face aşa. Vezi doar, cu cuvintele s-au făcut toate, cu cuvintele noastre. Numai că indispensabil este ca ele să fie rostite în momentul potrivit şi la locul potrivit şi să fie rostite cu o anumită rânduială. Cu siguranţă puritatea gândurilor de care vorbeşte Anastasia aranjează în mod automat aceste cuvinte într-o secvenţă care, în consecinţă, dă acest efect.

— Este posibil, doar că astea sunt teoriile tale, supoziţii. Ar mai trebui să corespundă şi vieţii reale. Să vezi dacă aceste cuvinte schimbă în viitorul îndepărtat soarta omului. Şi ce-ar putea schimba în viaţa acestei fetiţe?... din moment ce doar ciudăţenii se petrec?

— Un miracol s-a petrecut deja. Şi ne-a făcut să înţelegem că minunile sunt chiar în noi.

— Ce minune s-a petrecut?

— Mica Aniuta s-a reprogramat. A suprimat karma ei şi a celor dimprejur.

— Cum adică „suprimat"? De unde ştii tu?

— Ştiu. După o perioadă de timp m-am întors în acel sătuc. Am hotărât să-i aduc Aniutcăi radio receptorul meu ştiind că al ei gâjâia, i-am adus antenă să i-o instalez pe acoperişul casei. Mă îndreptam spre izba Aniutcăi pe podişca de lemn proaspăt reparată. Înainte era toată putredă, acum toate scândurile erau absolut noi. „Uite-aşa - am gândit eu - de unde vin toate astea?"

L-am zărit pe bunicul Aniutcăi pe cerdac, îşi spăla cizmele de gumă într-un ciubăr. L-am salutat şi i-am vorbit despre scopul vizitei mele.

— Bine, - îmi răspunse el - intră în izbă dacă-i musai. Numa' că trebuie să-ţi scoţi încălţările. Acu' vezi, la noi

este curățenie, s-a schimbat orânduiala casei.

Mi-am scos bocancii pe cerdacul din fața căsuței și am intrat cu bătrânul înăuntru. Totul era aranjat în mod țărănesc, dar era ordine, curățenie și primitor.

— Nepoțica a rânduit totul așa - mă informă bătrânul. I-a luat o groază de timp, s-a chinuit. A spălat podelele, a spălat totul cu mare grijă. Se odihnește puțin și.. din nou la curățenie. Pe mine m-a pus să înălbesc pereții. Acum, de fiecare dată când intru încălțat cu cizmele în izbă și fac urme pe jos, ea imediat, din urmă, spală cu cârpa. Avem papuci de umblat prin casă. A decupat două perechi de galoși și a făcut din ei papuci de casă. Încalță-te cu papucii! Așează-te!

M-am așezat la masa așternută cu o față de masă ponosită dar foarte curată. Într-un loc fața de masă fusese ruptă, iar acum era cusut dintr-o altă stofă un petecuț în formă de iepuraș. În centrul mesei era așezat un pahar de sticlă fațetată în care, cu mare migală, fuseseră aranjate foile unui caiet în loc de șervețele.

— Eu mă uit... și micuțul vostru sătuc ați început să-l aranjați. V-a acordat până la urmă și vouă sprijin primăria? Văd că v-au reparat podișca de lemn, - i-am spus eu bătrânelului.

— Nu statul a reparat. Ei n-au nicio treabă cu noi. Nepoțica Anecica a devenit ca argintul viu în ultima vreme.

— Cum? Anecica? Este încă prea mică pentru a repara podețul! Scândurile sunt grele pentru ea.

— Scândurile-s grele, așa-i. Adevărat... Eu mai merg la vânătoare... și-i cer unei vecine să aibă grijă de Anecica. Iar nepoțica îmi vorbi: „Mergi bunicuțule la treburile tale, de mine am eu grijă, nu te nelinişti tu, o să mă descurc eu cu toate. Tu numa' lasă-mă să iau din șură niște

scânduri să le ciopleșc."

M-am mirat eu, însă am chibzuit: lasă copila să se joace, din moment ce-i place așa tare. I-am potrivit scândura pe banc, i-am dat o rindea, un cuțitaș și am plecat la vânătoare. După aceea vecina mi-a povestit.

Aniuta a scos câteva bucăți de scândură putredă din podișcă, le-a măsurat cu o sforicică, apoi, luându-se după măsurică, a început să taie scândura pe care i-am
lăsat-o eu. O jumătate de zi, povesti vecina, a geluit Anecica la scândura ei, dar în cele din urmă a reușit, s-a descurcat bine. A cărat-o spre podeț și a potrivit-o în locul celei putrede.

— Da' cum de a reușit ea, așa de slăbuță și firavă, să care o scândură atât de grea?

— Ea a avut un ajutor. Cu vreo două luni în urmă s-a împrietenit cu un câine vagabond, un husky siberian. O băbuță singură muri la celălalt capăt de sat. De la ea rămase acest câine zdravăn și sănătos. Deja de la înmormântarea babei, Aniuta s-a împrietenit cu câinele și-l mângâia. După aceea l-a hrănit, dar câinele, cu toate că în căsuța babei nu mai rămăsese nimeni - baba trăia singură - nu s-a îndepărtat de ușă. Aniuta a hrănit câinele pentru câteva zile. Și uite așa s-a luat după ea și-acum sunt de nedespărțit. O urmează câinele pe nepoțică în toate năzdrăvăniile ei. Uite așa a ajutat-o și cu scândura. Au cărat-o împreună; la un capăt Aniuta a legat scândura cu o sfoară și trăgea, la celălalt capăt câinele și-a înfipt colții și trăgea și el. Așa au cărat scândura până la podișcă. Apoi Aniuta a cerut cuie de la un vecin, a luat ciocanul meu și s-a apucat să bată scândura în cuie. Numai că nu reușea, vecina a văzut-o cum se chinuie să bată în cuie scândura de pe podișcă. Își lovi mânuța cu

ciocanul şi era toată plină de sânge. Câinele-prieten se aşezase alături de ea, o privea şi schelălăia.

Vecina s-a apropiat, a luat ciocanul din mâna nepoţelei şi a fixat scândura în cuie. De dimineaţa până seara, vecina a văzut cum Aniuta cu câinele ei, au cărat o altă scândură. Au făcut o altă gaură în podişcă.

„Ce-ai hotărât Anecica, să schimbi toate scândurile cele putrede cu altele noi? Altceva mai potrivit pentru o fetiţă, de făcut nu ai găsit?" - a întrebat-o vecina. Nepoţica i-a răspuns: „Trebuie neapărat, tanti, să fac treaba asta. Podişca din dreptul tuturor caselor din sat trebuie să nu mai aibă găuri şi să fie nouă. De nu, vine cineva în ospeţie, la vreo una din izbe, merge pe podeţ, podeţul are găuri şi li se strică buna dispoziţie şi veselia oaspeţilor. Şi mămicuţa mea când va sosi, îşi va strica buna dispoziţie pe acest podeţ plin de găuri şi neprimitor."

Vecina a bătut în cuie şi cea de-a doua scândură, apoi s-a certat cu toţi vecinii. Merge pe la uşa fiecărei case, bătrâna şi-i mustră şi le strigă: „Nu pot să văd cum copila din nepăsarea voastră se istoveşte. Şi-a umplut mânuţele de sânge."

Aşa au şi făcut. Uite: fiecare şi-a reparat bucăţica sa de podeţ. De răul gurii bătrânei.

— Acum, unde-i nepoţica dumitale?

— A cărat o găletuşă cu vopsea la o izbă din marginea satului, acolo, cu siguranţă o să şi înnopteze. La ultima izbă de pe rândul satului, la alde Losini... poate că la ei o să şi înnopteze...

— Ce vopsea? Pentru ce le duce vopsea?

— Vopsea normală pe bază de ulei, de culoare portocalie. I-a mai trecut altceva prin cap nepoţelei mele. Ascultă aici: A hotărât ea ca toate izbele să arate vesele.

Bucuroase şi fericite să arate... De fiecare dată când trece vaporul pentru a aduna peşte proaspăt pescuit, Aniuta cară peşte la negutătorii de pe vapor şi-l schimbă tot pe vopsea. Pe urmă găletuşa o cară la câte una din izbele din sătuc.

Le cere gospodarilor să-şi vopsească ferestrele şi uşile de la cocioabe, de jur împrejur. Iar bătrânii vopsesc. În curând îmi vine şi mie rândul. Ce să fac? O să vopsesc. De ce să nu vopsesc? Poate că-i mai bine ca izbele să arate aşa mai vesele pe dinafară.

— Aniuta de unde ia peştele?

— Îl pescuieşte singură. În fiecare zi prinde câte doi-trei somoni albi, uneori chiar mai mulți.
Îi cară dis-de-dimineață spre vapor. Nu s-a întâmplat măcar odată să vină fără peşte... nu s-a văzut aşa ceva, se agață singuri somonii în cârligele ei. Iar eu, în fiecare dimineață, trebuie să mă ridic, cu durerea mea de spate şi s-o tot aud:

„Trezeşte-te bunicule! Sărează peştele să nu se strice!". În fiecare dimineață aceeaşi poveste, - morocăni cu blândețe în glas, bătrânul.

— Cum de reuşeşte să se descurce ea cu sculele de pescuit? De una singură?

— Da', parcă ți-am mai spus; o ajută câinele acela bătrân pe Aniuta. E bătrân dar inteligent şi o ascultă. Ia parte la toate ciudățeniile fetei. Plasa mea de pescuit - cea cu cinci cârlige - Aniuta o aranjează, îi agață cârligele şi momeala pe ea şi cu cățelul, pe înserat, merg acolo la râu, unde are ea un loc al ei preferat. Un capăt al plasei îl leagă de un piron la mal, pe urmă agață plasa pescărească de un par şi-l aruncă în apă. Cățelul apucă cu dinții parul de care este legat capătul plasei şi-ncepe să-noate. Înoată, în timp ce Aniuta îi tot strigă: „Înoată prietenul meu bun, înoată prietene!". Câinele îi cară corzile plasei până când Aniuta îi

poruncește de la mal să se oprească. Numai cum ajunge aproape de celălalt mal, Aniuta schimbă comanda: „La mine, prieten bun, la mine prietene!". Cățelul poară parul până pe mal, apoi se întoarce la stăpâna lui pe celălalt mal. Ajunge vorbăria. Hai să ne culcăm.

Bătrânul și-a făcut loc pe cuptor iar eu m-am întins pe divanul de lemn. M-am trezit abia la răsăritul soarelui și numai ce am ieșit în curte am zărit-o pe Aniuta. Jos la râu, apucă cu mânuța un inel al plasei pescărești și începu s-o tragă afară din apă. Enormul husky o ajuta cum putea. Își înfipse colții în marginea plasei și cu picioarele dinapoi trăgea din toate puterile plasa afară din apă. Împreună, fetița și câinele au reușit să tragă afară captura cu destulă îndemânare.

Aniuta era încălțată cu o pereche de cizme de cauciuc mai mari cu vreo trei numere. Și pe dedesupt nu avea ciorapi.

Când captura a fost, în sfârșit, trasă la mal, ea apucă plasa și alergă să recupereze peștii. Câinele proțăpit pe picioarele dinapoi trăgea cu toată puterea de unul din cârligele plasei, Aniuta intră în apa adâncă care i se revărsă peste carâmbi în cizme.

Scoțând afară din apă trei cârlige, adună de pe ele trei pești frumoși pe care-i aruncă într-un săculeț de pe mal. Apoi, împreună cu câinele, au apucat o coardă agățată de o bucată de placaj pe care era sacul cu pește și au început să o târâie după ei, îndreptându-se spre casă. Apa din cizmele fetei fleșcăia și o încurca la pășit. S-a oprit, și-a scos o cizmă, apoi pe cealaltă și cu picioarele desculțe pe pământul rece a scurs apa din cizme. Și le-a tras din nou în picioare, ude cum erau și a continuat drumul către casă.

Când, în cele din urmă, au reușit să care captura

până pe cerdac, eu m-am uitat la chipul Aniutcăi şi am rămas uluit. Bujorii pâlpâitori în obrăjori, hotărârea ce i se putea citi pe fața şi zâmbetul de satisfacție deplină o făceau să nu mai semene deloc cu fetița măcinată de boală şi gălbejită la față pe care am cunoscut-o eu mai înainte. Aniuta îl trezi pe bunic, acesta pufnind, coborî de pe cuptor, aruncă haina groasă cu care era învelit, apucă un cuțit şi sare şi merse să curețe peştele. Aniuta mi-a oferit ceai să beau iar eu am întrebat-o cum de în fiecare zi aşa de devreme cară peştele acasă din râu.

— Pentru nenii de pe vapor care vin pe râu să adune de la noi peşte. Îmi dau bani, dar eu le-am mai cerut şi vopsea pentru izbe să mi-aducă. Mi-au adus în schimbul peştelui. Şi mi-au mai adus material frumos de rochie. Pentru material a trebuit să le dau tot peştele ce-am strâns o săptămână întreagă, - răspunse Aniuta şi-mi arătă o bucată de mătase extraordinar de frumoasă.

— Anea, dar aici nu este numai de o rochie, de ce ai cumpărat aşa de mult material? - am întrebat-o eu.

— Nu-i pentru mine. Acesta este cadouaşul pe care i l-am pregătit mămicuței mele pe când va veni. Şi o să-i mai fac un cadou: un batic frumos şi mărgele lungi.

Aniuta scoase dintr-un vechi geamantan scorojit, o pereche de ciorapi de damă de import, un şirag de mărgele de perle şi un splendid batic colorat.

— Şi să nu fie supărată mămicuța că nu-mi poate cumpăra cadouri, eu însămi, de-acum o să-i cumpăr de toate. Ca să nu creadă mămicuța mea că viața ei se iroseşte în zadar.

M-am uitat la ea cât era de fericită; îmi arăta cadourile pentru mama ei, bucuroasă şi încântată de ele şi am înțeles că dintr-o complet neajutorată creatură căreia să-i

plângi de milă şi care aştepta ajutorul cine ştie cui, micuţa Aniuta se transformă într-un Om încrezător în sine şi plin de viaţă. Fericirea poate că-i venea şi de la toate acele lucruri care-i mergeau de minune, dar, consider eu şi de la altceva... Acum eu sunt convins că fericirea sălăşluieşte înăuntrul fiecăruia din noi. Fericirea se află pe un anumit nivel al conştiinţei. Întrebarea este numai, cum se poate atinge acest nivel? Anastasia a ajutat-o pe micuţa Aniuta. Ar putea oare să-i ajute pe toţi ceilalţi? Sau poate că noi înşine ar trebui să facem cumva să ne deprindem?...

Aleksandr' tăcu. Ne gândeam fiecare la ale lui.

M-am învelit în şubă şi, cu capul sprijinit pe o curmătură de lemn, am început să privesc la strălucitoarele stele polare şi mi se păreau aproape de tot, deasupra noastră, ca şi cum s-ar fi încălzit la flăcările focului de tabără. Am încercat să aţipesc...

Am dormit vreo trei ore, apoi, împreună cu Aleksandr' ne-am îndreptat spre barca cu motor. Dar înainte să împingă barca în larg, Aleksandr' mă anunţă:

— Gândesc că... adică sunt cert că nu ar trebui să mergi în taiga. N-o s-o mai găseşti pe Anastasia. Nimeni nu o s-o mai găsească şi nici tu.

— De ce?

— A plecat Anastasia, s-a afundat în taiga. Nu putea să mai rămână. Tu, dacă mergi, ai putea să mori, nu eşti pregătit să înfrunţi taigaua. Şi, pe lângă asta tu trebuie să mai scrii încă. Să-ţi ţii promisiunea în faţa ei.

— Ca să pot continua să scriu, trebuie neapărat să aud răspunsurile la întrebările cititorilor mei. Despre educarea copiilor, despre religii...

— Nu o va mai găsi nimeni acum.

— Dar ce te-ai fixat aşa, nu-i de găsit, nu-i de

găsit?! Eu știu unde-i poienița ei, o s-o găsesc.

— Ba n-o s-o mai găsești, îți vorbesc. Anastasia nu poate să nu fi înțeles că s-a pornit vânătoarea pentru ea.

— Care vânătoare? Cine-i poate cumpăra pe vânătorii acestor locuri? Așa ca pe voi?

— Da, eu și Egorici încercăm să-i convingem să n-o deranjeze sau s-o alarmeze. Când nu reușim îi ducem pe malul opus al râului. Vânătorii din aceste locuri nu pot fi cumpărați, ei au legile lor, scara lor de valori. Cu mult înaintea ta știau de Anastasia. S-au comportat cu ea cu un infinit respect. Până și între ei vorbeau cu mare băgare de seamă despre ea. Nu le plăcea să vadă străini prin taiga, au o țintă impecabilă.

— Și-atunci cine ar putea s-o urmărească?

— Gândesc eu, acela care ne-a adus pe noi în sta-rea asta în care ne găsim acum. Și continuă s-o facă...

— Mai concret?

— Mai concret, fiecare la rândul lui să-și facă socotelile de unu' singur.

— Bine, bine, totuși pe cine ai în vedere? Pe aceia ca Boris Moiseevici?

— Cine este Boris? O unealtă, ce altceva? Ceva nevăzut se joacă cu noi. Până și Boris Moiseevici a început să priceapă asta, iar cel care era în dosul întregii expediții, de asemenea pare să fi înțeles...

Cine suntem noi?

Cu o lună în urmă, Boris Moiseevici s-a întors pe aceste meleaguri, - povesti Aleksandr'. - Era singur de data asta, fără niciun soldat după el. M-a căutat, era calm şi meditativ, am discutat cu el o zi întreagă. Mai bine spus, a fost o spovedanie a lui şi nu o discuţie. Mi-a adus nişte hârtii scrise. Un soi de raport despre Anastasia. Eu am sintetizat totul într-un mic rezumat special pentru tine. Vrei să ţi-l citesc?

— Pentru cine era această dare de seamă?

— Nu ştiu. El însuşi - Boris - nu ştia. S-a întâlnit cu comisionarul său într-o sală mare şi respectabilă cu şemineu. Comisionarul ocupa funcţia de reprezentant al Academiei Internaţionale. Academie care acum este foarte dezvoltată. Tu înţelege doar, de poţi! Vezi doar, în zilele noastre, seriozitatea şi renumele unei instituţii se măsoară în puterea sa financiară.

Acest domn nu s-a lăsat cumpărat de creditori şi a

organizat expediţia din resurse proprii; a promis mari premii echipei, iar la încheierea cu succes a misiunii, comandantul Boris Moiseevici avea să deruleze un serios program de cercetare ştiinţifică legat de Anastasia.

La întoarcerea din expediţie, când Boris s-a întâlnit cu acesta, i-a înmânat raportul, iar comisionarul l-a răsfoit lapidar. Părea să fie la cunoştinţa celor petrecute, pentru că aruncă foile cu raportul lui Moiseevici direct în şemineu şi-i spuse:

— Voi aţi pus în mişcare planul de derulare al procesului de contact cu obiectul „X", cum voi înşivă aţi numit-o pe Anastasia. Voi aţi aplicat, în îndeplinirea sarcinii, nu numai metodica voastră ştiinţifică şi capacitatea persuasivă, dar aţi folosit şi agresiunea. Agresiunea a fost o iniţiativă a voastră. Noi am hotărât să vă dublăm onorariul pentru realizarea expediţiei, dar pe viitor vom întrerupe orice formă de colaborare cu voi. Luaţi-vă onorariul - spuse, arătând spre o geantă diplomat de lângă un fotoliu - şi uitaţi de expediţie.

Bărbatul care stătea lângă şemineu, se ridică în picioare şi cu o voce vizibil iritată porunci:

— Ia-o! Şi pleacă. Nu de dragul profesiunii tale a fost acel zel, ci de dragul banilor. Aşa că ia-i! Nu ne mai eşti de niciun folos.

Boris Moiseevici a luat diplomatul cu bani şi a ieşit din elegantul cabinet-salä. S-a străduit să împartă banii egal între toţi participanţii la expediţie, dar nu toţi îi luară. Era ca şi cum aceşti bani ar fi scos în evidenţă dimensiunea a ceva neplăcut legat de participanţii la misiune.

— Şi de ce mi-ai făcut doar un rezumat din acest raport? - l-am întrebat eu pe Aleksandr'.

— Judecând după cartea pe care ai scris-o, nu-ţi

prea place să citești din scoarță-n scoarță lucrările înțesate cu termeni necunoscuți ție. Eu am încercat să scriu doar ce era mai semnificativ, evitând terminologia sofisticată.

— Și ce vorbește despre Anastasia?

Aleksandr ' a scos din buzunar niște foi tipărite și a citit:

— « Obiectul „X" nu poate fi supus studiilor obișnuite, cunoscute nouă astăzi din metodologia științifică.

Criteriile de evaluare folosite pe scară largă de către cercurile oamenilor de știință, conturează inevitabil un tablou în spatele căruia se ascund fenomene caracterizate de capacități, mai înainte necunoscute nouă. Fenomene care iau naștere și rămân legate de anumite situații. Mai concret vorbind, legate direct de schimbarea stării psihice a obiectului „X".

În concluzie putem afirma că, în diferitele cercuri ale cercetătorilor din diferitele domenii de cercetare științifică, „obiectul" nu poate fi cercetat pe baza descoperirilor făcute de știința noastră.

Obiectul în sine pare mai degrabă a nu fi purtătorul niciunui fel de informații. Nu manifestă simplul interes în a primi și analiza vreo informație. Totuși, în cazul apariției unui țel pentru el relevant, care să-i trezească în consecință interesul, informația îi parvine într-un fel aparent forțat și îndestulătoare și într-o fracțiune de secundă își poate găsi aplicația practică în acțiunile obiectului „X". Grupul nostru a putut face doar câteva ipoteze, dar a și întărit pe cale experimentală o serie de afirmații ale obiectului „X", în legătură cu plantele. A constatat existența Razei. Termene științifice precum „câmp de torsiune", „emisiunea de unde radio" nu se potrivesc întocmai în cazul obiectului „X". Ar putea fi folosiți acești termeni doar în caz de forță majoră, în lipsa altor termeni mai potriviți.

Cel mai neverosimil și îndoielnic, din punctul nostru de vedere, s-a dovedit, însă, faptul că ar putea exista probabilitatea ca în textul cărții să fie așezate formule de litere și semne care, în terminologia obiectului „X" se numesc „adâncul veșniciei și infinitatea Universului".

După afirmațiile proprii ale obiectului, aceste semne exercită o influență binefăcătoare asupra oamenilor.

Noi am hotărât să efectuăm o serie de teste, prin care să comparăm parametrii schimbărilor fiziologice în om înainte și după citirea cărților, cu ajutorul aparaturilor folosite în medicină. Pentru moment însă rămâne lipsit de sens acest experiment.

Chiar de pe acum suntem constrânși să constatăm imbatabilitatea existenței lor. Efectul lor nu are a face cu organele fizice, materiale ci cu un nivel imaterial, intangibil al colectivității. Senzația care plutește în aer ne face să vedem cum printre masele de oameni ce trăiesc pe Pământ s-a dezlănțuit o reacție pe care noi nu o vom putea controla și, în consecință, nu o vom opri.

Ca un important sprijin, în dovedirea existenței acestui efect, vine reacția psihică a celor care intră în contact cu cartea... Analiza, controlul și investigarea corespondenței cititorilor, sunt mărturia acelei porniri spre creație a marii majorități, pornire care se concretizează sub formă de versuri, tablouri și cântece. Mulți sunt atrași de a intra în contact cu plantele, de a le sădi, alții de a-și schima meseria. În anumite cazuri, după citire, își fac apariția simțitoare îmbunătățiri ale sănătății și dispariția anumitor simptome de boală.

Am făcut un experiment pe treizeci de persoane afectate de diferite maladii. Experimentul a fost realizat în cabinetele psihiatrice pe perioada somnului unora din cei

care au citit cărțile. La douăzeci dintre ei s-a verificat apariția unei încărcături emoționale care nu-i lăsa să adoarmă şi care a făcut ca în sânge să crească concentrația de hemoglobină. Dacă ar fi să presupunem că reacțiile cititorilor au loc în funcție de nivelul strălucirii emanate de literatura artistică, atunci se poate demonstra că strălucirea emanației, în cazul nostru, pe cât priveşte acțiunea psihologică asupra cititorului, întrece cu mult celelalte până acum cunoscute, clasicismul şi Biblia incluse.

Fără urmă de îndoială, confirmarea ne-o dă procentajul de cititori care şi-au exprimat emoțiile prin creații poetice sau prin alte forme de creație artistică. O statistică făcută de noi stabileşte un procentaj cuprins între unu şi nouăsprezece. Comparativ cu aceste creații, stilul propriu al scriitorului se dovedeşte a fi de o grosolănie egală cu analfabetismul. Nu sunt respectate câtuşi de puțin regulile impuse de creația literar-artistică iar în texte se găsesc nu puține greşeli gramaticale. În pofida acestora, testările textelor cu ajutorul programelor de calculator, destinate a stabili un coeficient de lizibilitate, au scos la iveală o valoare de optzeci de procente - lizibil!

Prin contactul indirect cu obiectul „X", am putut observa un fenomen, nemaiîntâlnit niciunde înainte şi care nu a mai fost descris de niciun ufolog în lucrările sale. Am văzut norul de energie, de forma unui glob asemănător unui enorm fulger globular. Potențialul său energetic depăşeşte imaginația ştiinței actuale asupra unor atât de puternice energii prezente în natură. Capacitatea acestuia de a schimba atracția gravitațională îi conferă posibilitatea ca, într-o clipită, să pulverizeze în Cosmos tot ceea ce nu se ține stabil într-o rădăcină, în pământ.

În momentul contactului nostru cu el, gravitația

terestră a fost schimbată într-un mod necunoscut. În timpul amplificării forței sale, noi şi toate aparaturile materiale am putut, efectiv, să ne afundăm în abisurile Cosmosului, în timp ce în jurul obiectului „X" atracția gravitațională a rămas neschimbată, lucru care vorbeşte despre capacitatea acestuia de a acționa selectiv.

Modificarea atracției terestre a condus la restrângerea spectrului albăstriu al luminii diurne. Ca ipoteză se poate admite că aşa-zisa atracție gravitațională nu vine de la însuşi Pământul, adică de la masa acestuia, ci de la concentrația luminii şi energiei emanate de anumite corpuri cosmice, sau de scoarța terestră special creată cândva de cineva.

Obiectul „X" ignorând oportunitatea de a primi vastul volum de informații, nu are nicio intenție să o analizeze, dar foloseşte cele primite la nivelul sentimentelor, al percepțiilor şi al intuiției, fapt care dă impresia unei relative naivități. Relația reciprocă dintre obiectul „X" şi concentrația de energie era simplă şi firească şi se realiza la nivelul percepțiilor în totală absență de servilism sau adulație.

Prin respectul reciproc dintre cei doi, se păstrează intactă libertatea de acțiune.

Concentrația energetică de lumină, observată de noi acționează cu inteligență iar ceea ce este cel mai neverosimil, cu sentimente, aspect care le-a scăpat tuturor ufologilor în lucrările lor. Dovada existenței unei încărcături sentimentale la concentrația de energie o face modul în care, în timpul contactului cu obiectul „X", acesta îi mângâie picioarele şi părul, reacționând vizibil la starea emoțională a obiectului „X".

Odată cu posibilitatea de a acționa pe plan fiziologic

asupra materiei, obiectul observat de noi este înzestrat, de asemenea, cu posibilitatea de a exercita și o influență psihologică.

Ca ipoteză putem afirma că obiectul „X" îi poate prezenta omului terestru cu care vine în contact, pe reprezentanții altor civilizații extraterestre sau cu acesta pot intra în contact anumite fenomene naturale încă neconstatate de știință.

Și tot ca ipoteză s-ar putea afirma că el însuși, obiectul „X" este unul din acei reprezentanți ai altor civilizații extraterestre. În pofida afirmației „eu sunt Umană, sunt o femeie". Asta ne încurcă și mai mult socotelile. O astfel de ipoteză ne pune într-o situație fără ieșire și în același timp dă naștere unei întrebări: „ Atunci cine suntem noi?" Sau, altfel spus: „pe calea progresului a apucat-o omenirea ori pe cea a regresului?"»

Mutanții sunt plăsmuiri ale oamenilor

— Bine, ajunge, - l-am întrerupt eu pe Aleksandr'.- Pentru mine Anastasia este o pustnică. Chiar dacă înzestrată cu daruri neobişnuite, este totuşi Umană! Pentru moment ar fi mai bine să ne mulțumim cu asta. Dacă ar fi să ne gândim chiar la toate am putea să ne smintim. Porneşte-ți, mai bine, hurdubaia şi hai să plecăm.

Până la sătucul din taiga am făcut cu barca vreo patru ore. Când am ajuns, eu am sărit din barcă, Aleksandr' m-a urmat şi a reînceput cu ale lui:

— A plecat Anastasia, Vladimir, judecă. Mai bine ar fi să-ți schimbi hotărârea şi să renunți la călătoria spre poiana din taiga. N-o să ajungi la ea!

— Eu o să ajung!

Mi-am ridicat rucsacul ca să mi-l aşez pe umeri. Când

m-am întors cu faţa spre Aleksandr', am văzut cum acesta scoase din teacă un cuţit enorm de vânătoare.

Am aruncat rucsacul la pământ şi-am început să caut cu mâna prin jurul meu ceva cu ce să mă apăr. Însă Aleksandr' îşi suflecă mâneca hainei, îşi dezveli cotul mâinii drepte şi îşi făcu singur o tăietură pe mână. Şi-a oprit sângele care gâlgâia din rană cu un fular de in alb, apoi mi-a cerut să iau din barcă trusa de prim ajutor şi să-i bandajez tăietura.

Buimăcit, am făcut întocmai. El mi-a întins fularul îmbibat de sânge şi mi-a spus:

— Strânge-l în jurul capului.

— De ce?

— Cel puţin vânătorii n-or să te împuşte. Nu ţintesc niciodată în răniţi.

— Da' ce-s chiar aşa proşti vânătorii ăştia ai tăi? Numai ce se vor apropia de mine, pe loc vor pricepe că este un şiretlic la mijloc.

— N-or să se apropie. De ce ar trebui să rişte? Fiecare are teritoriul şi cărările lui. Dacă un om trebuie să meargă în taiga, atunci se pune de acord cu vânătorii, le dezvăluie scopul şi intenţiile şi-şi stabileşte un traseu propriu. Dacă toate astea se fac cu bunele intenţii, aceştia îl vor îndruma, îl vor ajuta şi chiar ar putea să-l conducă ei înşişi. Despre tine ei nu ştiu nimic. Sunt în stare să te ucidă fără crâcneală, dar în răniţi nu trag niciodată.

Am luat fularul de la el şi mi l-am legat aşa plin de sânge în jurul frunţii.

— Poate că ar trebui să-ţi spun mulţumesc dar, nu ştiu de ce, nu-mi vine.

— Nici nu trebuie. Nu-s tipul. Ştii, parcă ceva, cât de cât, aş vrea să fac. Când vei face cale-ntoarsă, aprinde un

foc pe mal. Din când în când voi trece nu departe de aici, o să văd fumul şi o să vin să te iau, de te vei mai întoarce.

Odată intrat în taiga am văzut la vreo sută de metri doi câini. „Or fi probabil de-ai țăranilor - am gândit eu. Bine ar fi să se apropie mai mult. Cu câinii alături, oricum ar fi, stai mai liniştit". Am încercat chiar să-i chem la mine, dar câinii nu s-au apropiat, au continuat să meargă în paralel cu mine. Am înaintat aşa până am intrat în taiga.

Degeaba m-a speriat Aleksandr', nu mi se părea deloc ostilă taigaua. Poate şi datorită senzației care mă însoțea, că printre aceşti copaci şi movilițe trăieşte Anastasia, ciudată cum e ea, totuşi o femeie bună. Dar, cel mai important, în această taiga cu dâmburile ei neobişnuite pentru un om de la oraş, cu zgomotele şi cu aerul ei, trăieşte fiul meu iubit.

Acest gând făcea ca taigaua să mi se pară ceva mai familiară.

Cei douăzeci şi cinci de kilometri de la râu până la poienița Anastasiei, prin taiga, sunt mai greu de străbătut decât pe un drum normal. De nenumărate ori a trebuit ba să trec peste vreun copac cu crengile aplecate până la pământ, ba să traversez prin tufişurile îndesate.

Când, pentru prima dată am traversat cu Anastasia, prins de dialogul cu ea, nici nu am observat toate aceste obstacole. Important era să nu mă dezorientez şi să nu pierd direcția de drum, tot ocolind aceste piedici. Am început, tot mai des să controlez busola, gândind în sinea mea: "Cum de găseşte oare Anastasia, poienița ei fără ajutorul busolei? Nici măcar o cărăruie nu este pe aici."

Odihnindu-mă după fiecare ceas de înaintare, pe la amiază am ajuns pe malul unui pârâuaş larg de vreo doi metri. Era acelaşi pârâu pe care l-am întâlnit şi prima dată când am

mers cu Anastasia, traversând taigaua. Am hotărât să trec pe celălalt mal şi să poposesc ceva mai mult în poienița din vecinătate. Am păşit pe trunchiul putregăios al unui copac prăbuşit în apă. Trunchiul nu ajungea până la celălalt mal. Ajuns la capătul trunchiului, am aruncat înainte pe mal rucsacul, apoi m-am avântat şi eu, dar am făcut un salt cam stângaci... se vede. Am simțit piciorul că s-a răsucit, alunecând pe un ciot sau pe o crenguță a trunchiului. Cred că s-a scrântit sau s-a rupt ceva înăuntru, un junghi dureros mă apucă de jos străbătându-mă până în creştet. M-am odihnit puțin, apoi am încercat să mă ridic în picioare dar pe loc am priceput că nu o să mai pot merge. Am rămas locului şezut, sforțându-mă să văd ce se putea face mai departe. M-am chinuit să-mi aduc aminte ce se făcea de obicei în astfel de cazuri, când ți se răsuceşte sau ți se scrânteşte un picior, dar nu-mi trecu nimic prin minte, probabil din cauza durerii care mă răzbătea. Am decis să rămân imobil, între timp să mănânc ceva, poate că aşa se vor mai ostoi junghiurile din picior. Şi dacă o să vină vremea, o să aprind un foc şi o să înnoptez aici. Spre dimineață cu siguranță că piciorul îşi va reveni. Aşa-i făcut omul, să se reîntremeze încetul cu încetul.

Am văzut din nou câinii de mai înainte. Deja erau patru, iar pe celălalt mal se mai zăreau alți doi. Stăteau pe loc, nu mergeau nicăieri. S-au aşezat pe jos în jurul meu la o distanță de vreo zece metri. Erau de mai multe rase amestecați. Un airedale-terrier, un boxer şi câteva corcituri. Mai era şi un mic bishon maltez, tot zdrențuit. De fapt toți erau jerpeliți, cu blănurile murdare, jigăriți, terrierul avea ochii urduroşi.

Mi-am amintit în acele clipe povestirea ajutorului de căpitan, despre o situație similară şi de la agitația care mă

cuprinse am uitat cu totul de durerea din picior.

El povesti cum şi-i abandonau oamenii pe prietenii lor cu patru labe când vroiau să se debaraseze de ei, îi duceau în locuri cât mai departe de casele lor şi-i lăsau în voia sorții. Când se întâmplă să fie abandonați prin oraşe, câinii şi pisicile se adună în grupuri şi se pripăşesc pe lângă cantine sau restaurante, pricopsindu-se cu câte ceva de mâncare. Când însă aceştia sunt abandonați departe de sate sau oraşe, în locuri pustii, se organizează în haite şi-şi procură hrana atacând alte animale. Nu de puține ori se întâmplă chiar pe oameni să-i atace, mai ales când aceştia din urmă merg neînsoțiți prin aceste locuri. Câinii care trăiesc aşa sunt mai periculoşi decât lupii. Pândesc răbdători prada rănită sau sleită de puteri şi o atacă toți în acelaşi moment. Aceşti câini se adună în haite şi se abrutizează devenind mai periculoşi decât lupii chiar. Asta se întâmplă pentru că rămân fără stăpân şi, cunoscând bine obiceiurile omului, încep să-l urască. Sunt furioşi pe oameni, se bat ca nişte sălbăticiuni, ca lupii, însă ei nu au experiența vieții sălbatice, cu toate astea pe om îl atacă cunoscându-i foarte bine comportamentul.

Cu atât mai înfricoşători devin dacă, întâmplător, printre ei se află vreun câine care mai înainte a fost dresat special să atace oameni. Prin şcolile de dresură, unul din adjutanții instructorului îmbracă o haină specială, căptuşită cu vatelină şi cu mânecile lungi, iar câinii sunt puşi să atace şi să muşte cu violență. Şi dacă acel câine îşi execută bine comenzile, instructorii îl încurajează şi-l îndoapă cu dulciuri. Şi uite aşa antrenează unii deştepți, câinii.

Aş fi curios să aflu dacă pe lume mai există vreo altă viețuitoare, în afara omului, care să dreseze alte forme de viață să atace pentru plăcerea sa?

Cercul format de câinii care mă înconjurau, se strângea din ce în ce mai tare. Ca un fior m-a străbătut un gând: „Ar trebui, într-un fel sau altul, să le arăt că sunt încă în viață, că mă mai pot mişca şi apăra." Am vânturat prin aer un vreasc şi l-am aruncat spre un câine enorm cu blana toată zdrențuită. Javra s-a ferit puțin de vreasc şi s-a aşezat la locul său de mai înainte. Alte vreascuri prin apropiere nu se mai zăreau, aşa că am început să cotrobăi prin rucsac. Am scos la iveală două cutii de conserve de metal. În tot acest timp micuțul maltez s-a furişat prin spate şi şi-a înfipt colții în pantalonii mei. Dar în acelaşi timp a şi făcut un salt îndărăt de frică, îndepărtându-se. Ceilalți câini, fără să se mişte de pe locurile lor, au urmărit scena cu atenție, cu siguranță observând reacția mea la atacul micului bastard.

Una din conserve am aruncat-o în micuțul bishon maltez, cealaltă într-unul din câinii mari. Rămânând fără nimic la îndemână cu ce să arunc în ei, mi-a înghețat sângele în vine înțelegând situația fără scăpare în care mă aflam. Mi-am imaginat cum o să mă mănânce câinii, sfâşiind micile bucăți de carne, iar eu în tot acest timp nu puteam face altceva decât să asist cu luciditate la toate astea, zvârcolindu-mă de durere. Să-i ucid deodată sau cât de repede pe toți câinii nu aveam cu ce... Şi nici ceva care să mă ajute să mor mai repede... fără chinuri interminabile.

Abia atunci am regretat că nu am luat şi rucsacul cu cadourile cititorilor pentru Anastasia şi cu diferitele lucruri pentru micuțul meu fiu.

Jumătate din rucsacul care-l aveam cu mine era plin cu scrisorile cititorilor cu întrebări şi cerințe. Foarte multe scrisori. Scrisori neobişnuite care vorbeau despre Suflet, despre viață şi pline de foarte multe versuri. Uneori fără rimă, versuri departe de a fi profesioniste, dar aceste

versuri aveau în ele ceva bun. Şi acum se va prăpădi totul, vor putrezi aici în taiga. Gândind aşa m-a fulgerat o idee, ca şi cum aş fi fost luminat instantaneu de o rază: o să scriu o scrisoare pe care o s-o pun la un loc cu toate scrisorile într-o pungă de plastic. O depeşă! Şi cine va găsi rucsacul, lasă să ia tot ce era înăuntru şi banii să-i ia, însă scrisorile de la cititori să i le trimită înapoi fiicei mele Polina. Am scris depeşa. Am scris că Polina va trebui să le publice toate acele scrisori, cu banii încasați din vânzarea primei cărțulii.

Nu puteam să îngădui să se piardă în van atâtea versuri din inimă compuse. Mulți dintre cei care au compus era prima dată când scriau. Le-au ieşit versuri bune, de suflet, iar din vina mea să se piardă unica lor creație poetică...

Cu greu am reuşit să scriu scrisorica, mâinile îmi tremurau de spaimă. Oare de ce se agață omul atât de strâns de viață, chiar şi atunci când, ca mine, este evident că nu mai are nicio şansă de scăpare cu viață? În cele din urmă am finalizat de scris scrisoarea, am băgat-o în sacul de celofan la un loc cu celelalte ale cititorilor şi am strâns bine punga să nu pătrundă umiditatea la ele. Am observat cum câinii, care deja strânseseră considerabil cercul în jurul meu, s-au lansat într-o manevră ciudată. Au rupt-o la fugă, îndepărtându-se de mine, călcându-se în picioare unii pe alții. Unii s-au întors, dar au luat-o într-altă direcție nu spre mine. S-au regrupat ca şi cum ar fi trebuit să atace. M-am ridicat într-un picior şi m-am uitat să văd ce-i ademenea. Am zărit-o, în amonte pe malul râului, pe Anastasia alergând. Părul ei auriu flutura în bătaia vântului, alergătura-i era atât de fascinantă încât am uitat cu totul de primejdiile care mă înconjurau, m-am lăsat fermecat de acest peisaj extraordinar şi m-am îndrăgostit. Brusc, însă, mă fulgeră

gândul: „câinii!!!" Simțind că puteau alege prada, acum s-au organizat s-o atace pe cea mai bună. Intențiile lor erau ațintite asupra Anastasiei care acum se îndrepta spre mine.

Câinii înfometați și abrutizați se vor lupta până la capăt, furibunzi, pentru prada lor. Anastasia, de una singură, nu poate să le țină piept, o vor sfâșia. I-am strigat cât m-au ținut puterile:

— Oprește-te! Oprește-te, Anastasia! Câinii!! Fii atentă, sunt niște câini sălbatici! Nu veni aici, Anastasia, rămâi locului!

Anastasia a auzit, dar nu și-a încetinit fuga nici măcar câtuși de puțin. A continuat să alerge în direcția mea. A ridicat o mână deasupra capului și a agitat-o. „Ce face?" - am gândit eu - „Acum nici măcar acea ciudată apariție n-o va mai putea ajuta".

Cât de iute am putut, am scos din rucsac niște sticluțe cu suc pentru copii și am încercat să-i asmut pe câini asupra mea, aruncându-le în ei. Doar una din ele a nimerit ținta, dar acesta nici măcar nu s-a sinchisit.

Probabil, au înțeles câinii cine este pentru ei adevărata amenințare. Cu toții s-au năpustit asupra Anastasiei imediat ce ea a intrat în cercul lor. Și... Ah, acest tablou! Era de văzut... Anastasia și-a transformat toată inerția alergării în rotire. Din toată viteza cu care alerga, Anastasia a început să se rotească ca un prâsnel, cum fac balerinele pe scenă, dar cu mult mai repede. Câinii, în intenția de a o ataca, izbindu-se de corpul în rotație al Anastasiei, au ricoșat în toate părțile, fără să apuce să-i pricinuiască vreun rău. Nu s-au lăsat impresionați și pe loc au organizat un alt atac asupra femeii care se oprise deja din rotația ei de titirez.

Eu, atunci, m-am aruncat în ajutorul Anastasiei. Era

îmbrăcată în rochița ei uşoară şi scurtă. Măcar de ar fi avut pe ea o pufoaică sau ceva mai gros, le-ar fi venit mai greu câinilor să o încolțească...

Anastasia se lăsă într-un genunchi, stătea chiar în centrul cercului de câinii sălbatici şi aproape turbați de foame, dar pe chipul ei nu se zărea nici măcar urmă de spaimă. S-a uitat la mine şi iute mi-a spus:

— Bună ziua, Vladimir. Numai, nu te speria. Odihneşte-te oleacă. Relaxează-te. Nu te frământa. Nu or să-mi facă nimic aceşti câini înfometați. Nu te îngrijora.

Doi câini robuşti, de pe margini, s-au năpustit din nou asupra Anastasiei care stătea într-un genunchi. Fără să înceteze să-mi vorbească, Anastasia dintr-o mişcare fulgerătoare, cu fiecare mână i-a prins din zbor pe ambii câini de câte una din labele din față, i-a rotit deasupra ei, aplecându-şi puțin corpul într-o parte ca apoi să-i lanseze pe cei doi dulăi unul contra celuilalt. Aceştia s-au lovit în aer, după aceea, ajunşi la pământ, au rupt-o la fugă. Ceilalți, pregătiți de un nou atac, la vederea acestora s-au potolit pe loc. Anastasia s-a ridicat în picioare, a ridicat o mână deasupra capului, a agitat-o prin aer, apoi a bătut de două ori cu o palmă pe coapsă.

Dintr-un tufiş din apropiere, într-o secundă s-au ivit patru lupoaice. Din mişcarea lor plină de determinare şi din salturile cu care se îndreptau spre câini se putea înțelege că nici nu luau în seamă superioritatea numerică a inamicului. Vor lupta cu oricine şi-n orice condiții.

Câinii au rupt-o la fugă cu coada-ntre picioare. Lupoaicele mi-au trecut atât de aproape încât le-am simțit respirația înfierbântată pe față. Din urmă, se silea din toate forțele să țină pasul cu grupul un mic lupişor. Alerga cu mici salturi, parcă era un cățeluş. Ajuns în dreptul Anastasiei,

lupișorul s-a oprit și s-a răsucit. Din două salturi s-a apropiat și i-a lins zgârietura proaspătă de pe piciorul desculț.

Agilă, Anastasia îl apucă pe lup de blana de pe spate și-l ridică la înălțimea feței:

— Încotro te-ai pornit? Ești cam prea mic, încă nu ți-i vremea.

Lupișorul, schelălăind, se zbătea din toate puterile în mâinile Anastasiei. Până la urmă s-a eliberat... sau poate chiar Anastasia i-a dat drumul. Imediat ce s-a văzut la pământ, a mai lins o dată zgârietura Anastasiei și s-a pornit în urma haitei lui.

— De ce ai făcut asta? - am întrebat eu.

Ea s-a apropiat de mine, dar eu am continuat:

— De ce nu ai chemat de la început lupii? De ce?

Anastasia a zâmbit, și-n grabă s-a apucat să-mi palpeze mâinile și picioarele. Cu vocea-i cristalină și liniștitoare îmi vorbi:

— Nu te agita, te rog. Câinilor, întotdeauna le trebuie arătat că omul este mai puternic decât ei. De lupi se tem deja, de om, de-acum nu se vor mai anina.

Tu nu te frământa. Eu am simțit că vii tu și... Am alergat în întâmpinarea ta. De ce ai riscat așa? Te-ai pornit... La început, pentru un timp, te-am pierdut dar mai apoi te-am regăsit...

Anastasia s-a depărtat de mine, a rupt câteva ierburi, le-a stors între palme și s-a apucat să-mi fricționeze cu mare băgare de seamă piciorul unde era umflat de la scrânteală. Continuă să vorbească în tot acest timp.

— Trece. O să treacă imediat.Pân' te însori, îți trece.

Mirat de zicătoarea pe care tocmai am auzit-o de la ea, am întrebat-o:

— De unde ai învățat zicale?

— Aud, din când în când, cum oamenii, pentru a sintetiza esențialul unei fraze, folosesc aceste prescurtări. Nu ți-a plăcut?

— Nu era chiar nimerită. Nu în acest caz.

— Ehei, da' poate că uneori o nimeresc? Trebuie să fie grozav să nimerești?

— *Ce să nimerești.*

— *Acest* cuvânt l-ai pronunțat tu primul, eu doar l-am repetat după tine.

— Spune-mi, Anastasia, este departe de aici poienița ta?

— Tu ai parcurs deja jumătate de cale, acum, împreună o să parcurgem cealaltă jumătate.

— Prea repede nu o vom parcurge, mă doare piciorul.

— *O* să te mai doară încă puțin, probabil. Lasă-l să se odihnească în timp ce eu o să te ajut la mers.

Anastasia, cu mare ușurință, ridică enormul și greoiul meu rucsac, se întoarse cu spatele la mine, se lăsă într-un genunchi și mă invită:

— *Agață-te* de mine, urcă-te în spinare.

Vorbi atât de repede și convingătoare că eu, fără să stau pe gânduri, m-am aburcat în spate, agățându-mă de gâtul ei. S-a ridicat în picioare și, sprintenă, începu să alerge cu mici salturi. Continuă să tot vorbească în timpul călătoriei.

— Nu-ți este greu? - am întrebat-o eu după un timp.

— Povara nu mă apasă - îmi răspunde ea și adăugă:

— Eu sunt și cal și bou, eu sunt și femeie și bărbat.

— Oprește-te. Lasă-mă să cobor, o să-ncerc să merg singur.

— Da' nu mi-e greu, de ce vrei să mergi singur?

— Ce ai vrut să spui cu „și bărbat și femeie"?

— Era doar o zicală. De ce, nu se potrivea? Te-am

supărat cu ceva?

— N-are nicio importanță, vreau doar să-ncerc să merg singur. Doar rucsacul mai du-l tu o bucată.

— Dacă vrei să poți merge singur, ar trebui să-ți mai odihnești piciorul cel puțin încă un ceas. Tu așează-te, eu o să mă întorc numaidecât.

Se îndepărtă pentru un timp de mine, culese un mănunchi de ierburi, le frecă în palme și se așeză jos să-mi fricționeze talpa piciorului scrântit. Pe urmă, cu o privire indiscretă, se uită lung la rucsacul cu scrisori și mă întrebă:

— Vladimir, îmi spui ce ai în rucsac?

— Câteva scrisori de la cititori, ceva cadouri pentru tine tot de la ei și mai am câte ceva cumpărat pentru copilaș.

— Cât te odihnești, ai putea să-mi arăți cadourile?

— Da' tu o să-mi dai voie să-mi văd copilul? Pe fiul meu? N-o să începi cu ale tale? Să-mi interzici să-l văd până n-o să mă curăț?

— O să te las să-l vezi. Pe fiul nostru. Numai că nu dintr-odată. Abia mâine o să-l vezi. Mai întâi va trebui să înveți câte ceva din comportamentul pe care să-l adopți față de el. O să-nțelegi imediat ce o să vezi.

— Fie.

Am deschis rucsacul și am început să scot, mai întâi cadourile pentru Anastasia. A luat la rând fiecare cadou în mână. Le-a privit cu mare interes, le-a mângâiat. A început să sune din clopoțeii de Valdai pe care i-a dăruit Olga Sidorova, iar când i-am trecut șalul cel mare și frumos colorat dăruit ei de o altă femeie excepțională - Valentina Ivanovna - am înțeles imediat că femeile sunt femei și că toate se aseamănă între ele.

Anastasia a luat șalul și l-a despăturit, apoi a făcut câteva jonglerii. Și l-a înfășurat în jurul capului așa cum îl

avea fetița de pe cutiile de ciocolată „Aleonușca". Şi l-a mai legat încă în câteva moduri hazlii, după care şi l-a trecut în jurul taliei ca țigăncile şi, râzând, Anastasia s-a rotit într-un dans popular. La urmă, cu grijă, l-a împăturit şi l-a aşezat pe iarbă lângă celelalte cadouri.

— Te rog, Vladimir, spune-i fiecărui om... Transmite-le de la mine cuvântul „mulțumesc" tuturor femeilor pentru căldura sufletelor, trimisă mie împreună cu cadourile lor.

— O să le transmit celor pe care o să-i văd. Acum am terminat de arătat, nu mai am nimic să-ți arăt. Restul nu e pentru tine, este pentru fiul meu. De toate cele trebuincioase. Tu o să poți să le foloseşti toate astea, o să-ți explic cum se face când o să ajungem în poienița ta.

— Acum de ce nu vrei? Tot stăm fără să facem nimic, care-i diferența? Sunt aşa de curioasă să văd.

Nu aş fi vrut să-i arăt Anastasiei ce-am cumpărat pentru copilaş, întrucât mi-am amintit vorbele ei rostite la prima noastră întâlnire: „Tu-ți vei dori să-i cumperi copilului tot felul de jucării, dar toate astea, lui nu-i sunt de trebuință, ele îți sunt necesare ție. Pentru a te simți bun. Ce bun şi grijuliu sunt eu." Cu toate astea am hotărât să i le arăt. Eram şi eu curios să văd cum va reacționa la ceea ce umanitatea a reuşit să facă pentru binele copiilor. I-am arătat scutecele *pampers* şi i-am explicat cât de eficace sunt şi cât de bine absorb lichidele, ferind copilul de iritații la piele. I-am descris totul aşa cum văzusem în reclamele de la televizor.

I-am mai arătat şi alimentele pentru copii.

— Vezi, Anastasia, aceste alimente pentru copii sunt pur şi simplu opere de artă. În compoziția lor intră toate substanțele necesare copilului, pe deasupra au şi

adaosuri de vitamine. Dar ce este mai important, pot fi preparate fără nici un efort. Le amesteci cu apă şi păpica-i gata! Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Aşadar, nu chiar de prisos fumegă coşurile fabricilor din lumea noastră tehnocratică. Dintre toate acele tuburi, unele fac să treacă prin ele şi ceva bun, cutii cu mâncare pentru copii, ca de exemplu. Vezi imaginea acestui copil cum este de îmbujorat? Uite la cutia asta...

— Văd.

Chiar la urmă i-am arătat Anastasiei jocul *lego* şi cu mândrie i-am explicat:

— Acesta este un sistem logic de construcții pentru copii. Nu este un simplu joc stupid. Vezi ce scrie aici? Este conceput în mod special pentru a ajuta la dezvoltarea copilului. Se pot construi maşini din aceste cubulețe, o locomotivă, un avion, o casă. Ceva mai încolo o să fie numai bun pentru fiul nostru. Pentru moment el va trebui să mai învețe încă ce vrea să zică zbor, mişcare ş.a.

— De ce devreme? Tocmai în această perioadă el analizează aceste aspecte - răspunse Anastasia.

— Vezi, numai bine o să-i prindă, aşadar, jocul. Îl va ajuta.

— Tu zici? Eşti convins de asta?

— În asta nu numai părerea mea contează, Anastasia, aceeaşi opinie o au o mulțime de învățați şi psihologi care studiază profilul psihologic infantil. Eu nu fac altceva decât să adnotez din cele deja descoperite.

— E bine aşa, Vladimir, tu nu-ți fă griji, fă aşa cum tu însuți găseşti de cuviință că-i mai potrivit. Numai un singur lucru te rog: mai întâi priveşte-l cu atenție pe fiul nostru cum trăieşte, doar atunci vei fi în măsură să hotărăşti

ce-i poate fi necesar în primul rând.

— Fie și așa. Bine. Cum spui tu Anastasia. - am răspuns eu, bucurându-mă că nu a pus în discuție utilitatea celor aduse de mine, - O să văd și o să hotărăsc la fața locului ce și cum.

— Pentru moment, hai mai bine să dosim rucsacul, pe urmă, numai ce vei înțelege dacă și ce să-i dai mai întâi fiului tău, eu o să trag o fugă și o să-ți aduc tot rucsacul sau ceea ce-mi vei spune tu. Acum este greu de tăbârcit. Piciorul te doare și ca să te duc în spate tu refuzi.

— Sunt de acord să-l ascundem pe undeva pentru moment. O să luăm doar scrisorile, în ele sunt o mulțime de întrebări adresate ție. Eu nu aș putea să mi le amintesc pe toate.

— Bine, vom lua numai scrisorile, - a aprobat ea.

A luat punga cu scrisori, eu m-am sprijinit pe umărul ei și, împreună, ne-am pornit spre poieniță.

Ca mai înainte, în poiana Anastasiei nu era nimic. Nicio construcție, nicio cabană sau ceva asemănător. Cu toate astea, în inima mea s-a cuibărit pe loc senzația că mă aflam în casa natală. Moralul mi s-a ridicat iar Sufletul îmi fu cuprins de o beatitudine binefăcătoare. M-am moleșit pe loc și aș fi vrut să dorm. M-am gândit că-mi este așa somn poate și pentru noaptea pierdută la taclale cu Aleksandr'. „Asta-i destul de curios, - am gândit eu - aici în taiga lipsesc orice condiții, dar chiar și așa mă cuprinde acea senzație de a fi acasă."

Am tras concluzia că, „probabil senzația de a fi acasă nu este dată doar de o casă minunată pe care ai putea-o avea, mobilată sau chiar cu cele mai sigure încuietori, ci de cu totul altceva."

Anastasia, fără să piardă timp, m-a condus spre

micuțul iaz și m-a invitat să mă scald. Nu prea-mi ardea să fac baie dar am gândit că ar fi bine ca pentru moment s-o ascult în toate pe Anastasia, astfel să-mi ușurez calea spre a-mi vedea fiul.

După ce m-am spălat, numai ce-am ieșit la mal, am simțit frig. Era cu mult mai rece decât în apă. Anastasia a șters apa de pe mine cu palmele mâinilor, după aceea mi-a frecat tot corpul cu niște buruieni, iar eu m-am simțit imediat mai cald. Mi-a întins rochița ei și, râzând, mi-a spus:

— Îmbrac-o te rog, Vladimir, asta îți va fi cămașa de noapte. Eu o să-ți spăl hainele și o să ți le curăț. Miros puternic.

Am îmbrăcat rochița ei scurtă pentru că eram conștient că de pe hainele mele mirosul puternic trebuia să dispară.

— Toate astea pentru ca fiul meu să nu se sperie?

— Și pentru el - răspunse Anastasia.

— Da', numai că în rochiță o să-mi fie frig la noapte.

— Nu-ți fă griji, eu am pregătit deja totul, o să dormi bine și nu o să-ți fie frig. Sub cap o să-ți așezi pachetul cu scrisori, ele or să-ți țină de pernă. Am avut eu grijă de toate, o să dormi și nu o să-nghețí de frig.

— Și de data asta mă va încălzi ursoaica? Nu mai vreau să dorm cu ea, mai bine singur, o să fac eu cumva.

— Am făcut un așternut în care n-o să simți nici frig nici cald...

Ne-am băgat în bârlogul în care am dormit și data trecută, prima dată când am venit la ea. Anastasia a ferit la o parte crengile uscate de la intrare. Am intrat înăuntru, simțind imediat mireasma plăcută de ierburi uscate, am înaintat, târându-mă pe ierburile uscate și pe florile peste tot presărate și cuprins de o dulce moleșeală, a început să mi

se învârtă totul împrejur.

— Poți să te acoperi cu bluza asta, nici fără ea nu-ți va fi frig. Dacă vrei pot să mă întind lângă tine să te încălzesc - am auzit eu, ca prin somn, vorbele Anastasiei și i-am răspuns:

— Nu-i nevoie. Mai bine tu mergi și-l încălzește pe copilaș...

— Tu nu-ți fă griji Vladimir, fiul nostru, deja de unu' singur, se descurcă cu multe.

— Cum poate el să se descurce de unu' singur, este încă așa de mic?...

Nu am apucat să mai continui, am căzut într-un somn profund, într-o senzație de binecuvântată amorțeală. Am adormit instantaneu.

O nouă dimineaţă ca o nouă viaţă

M-am trezit dimineaţa. Eram într-o dispoziţie atât de bună, încât stăteam şi mă gândeam: nici nu mă mişc să nu mă părăsească această stare. Şi ce noapte a fost asta? De ce dimineaţa m-am trezit cu senzaţia de parcă toată noaptea corpul meu şi conştiinţa s-ar fi scăldat în dragoste? Abia la lumina zilei am înţeles de ce nu mi-a fost nici frig nici cald toată noaptea. Mă aflam afundat în ierburile şi florile uscate care emanau un miros plăcut şi încălzeau. Cititorii întreabă deseori cum de Anastasia nu îngheaţă în timpul cumplitelor geruri siberiene, însă totul este atât de simplu: dacă omul se bagă într-un stog cu paie, atunci pentru el niciun ger nu poate fi prea straşnic. Tot atât de adevărat este că Anastasia se mai încălzeşte şi altfel din moment ce reuşeşte să meargă seminudă pe afară la o temperatură ce nu atinge niciodată nici măcar cinci

grade Celsius. Nu îngheață, chiar face baie la astfel de temperaturi, iar când iese din apă nici măcar nu tremură.

Și mai gândeam eu acolo, învăluit de acea binefăcătoare moleșeală: „Iată, dimineața se lasă sau o nouă zi sosește, dar senzația este ca și cum o nouă viață ar începe. Uite-așa de ar fi tot timpul, în fiecare dimineață, atunci într-o singură viață ar fi ca și cum ai trăi o mie de veacuri, iar fiecare veac ar fi minunat ca această dimineață. Cum s-ar putea face ca fiecare dimineață să fie minunată ca asta?"

M-am ridicat abia când am auzit glasul vesel al Anastasiei:

— Cine se scoală de dimineață, departe ajunge.

Am ieșit afară din minunatul dormitor. Ea stătea chiar la ieșire. Șuvițele aurii îi erau împletite într-o codiță, iar capătul cozii era strâns într-un buchețel de flori colorate. Îi stătea bine cu părul făcut așa.

— Hai să mergem la iaz, să te speli și să te îmbraci, - m-a invitat Anastasia, aruncându-și cosița dinainte cu un gest cochet. „Ți-ai găsit... Femeile sunt femei..." - am gândit eu și i-am spus:

— Foarte frumoasă coada ta, Anastasia.

— E frumoasă tare? - a râs Anastasia și a făcut o piruetă.

Am alergat spre iaz. Pe malul apei, pe niște crengi de copac stăteau întinse cămașa, pantalonii, maieul și toate celelalte haine ale mele, pe care i le-am lăsat cu o seară înainte să le spele. Le-am atins cu mâna și păreau deja uscate.

— Cum de s-au uscat așa repede?

— Eu le-am ajutat, - răspunse ea. - Le-am îmbrăcat și am alergat oleacă prin poieniță în hainele tale și uite-

așa s-au uscat mai repede. Acu' tu o să te scalzi bine și o să le tragi pe tine.

— Tu nu te scalzi?

— Eu am făcut deja totul întru întâmpinarea unei noi zile.

Înainte de a intra în apă, Anastasia mi-a uns tot corpul cu un suc de ierburi. Când am intrat în contact cu apa, în jurul meu apa sfârâia, pielea de pe tot corpul m-a pișcat ușor dar când am ieșit din apă mă simțeam bine. Era ca și cum toți porii de pe corp ar fi respirat singuri, intens și fiecare por în parte ar fi absorbit vântul în el. Am început să respir mai ușor și mai liber.

Anastasia, veselă și jucăușă, mi-a uscat, ca și în seara dinainte, picăturile de apă de pe corp cu palmele. Când a ajuns să le usuce de pe spinare, am simțit dintr-odată ceva fierbinte care se prelingea de-a lungul spinării în jos... Odată, de două ori... M-am răsucit brusc. Ea, cu amândouă mâinile, își strângea un sân, împroșcându-mă cu un jet de lapte fierbinte drept în față, apoi din celălalt, un alt jet în piept. Apoi, printre hohote, îmi întinse laptele pe corp cât reuși ea de bine.

— De ce faci asta? - am întrebat-o eu, când mi-am venit în fire din mirare.

— De aceea, de aceea! - hohoti Anastasia, întinzându-mi cămașa și pantalonii. Deja nu mai miroseau ca înainte, am simțit imediat ce le-am luat pe mine. Cu hotărâre i-am spus Anastasiei:

— Am făcut totul așa cum ai vrut tu. Acum, hai, arată-mi fiul.

— Bine, hai să mergem, numai că, Vladimir, tu încearcă, te rog, să nu te apropii imediat de el. Mai întâi observă-l și încearcă să-l înțelegi.

— Bine. O să fac cum spui tu, haidem. O să-l înțeleg...

Ne-am apropiat de poienița deja cunoscută mie. Printre tufișurile de la margine, Anastasia îmi vorbi:

— Ne oprim aici ușurel și observăm. El, acuși, o să se trezească și tu o să-l vezi.

Sub un copac, la marginea poieniței stătea tolănită pe o rână ursoaica, numai că eu nu vedeam niciun copil. O stranie agitație mă învălui și inima începu să-mi bată tot mai tare.

— Unde-i? - tot mai preocupat am întrebat-o eu pe Anastasia.

— Uite-te mai atent, - mi-a răspuns ea - uite-i căpșorul și piciorușele cum atârnă de sub laba ursului. El doarme pe ea, acolo îi este moale și cald. S-a cuibărit la vintrea ursoaicei, iar ea l-a acoperit cu laba ei protectoare. Ursoaica, cu laba îl acoperă doar, fără să-l îngrămădească.

Și eu l-am văzut. Corpul prichindelului stătea cuibărit în blana deasă a ursoaicei, ca în poală, acoperit cu una din labele din față ale impunătoarei fiare. Ursoaica, întinsă pe o coastă, nu se mișca, doar capul și-l rotea din când în când dintr-o parte într-alta pentru a controla împrejurimile. Micuțele picioruşe s-au mișcat în blana groasă și imediat ursoaica și-a ridicat ușor laba de pe el. Micuțul s-a trezit. Când și-a agitat mânuța, ursoaica a ridicat laba de pe el, când s-a oprit, ea l-a acoperit din nou. Doar laba și-a ridicat-o la nivelul capului, însă corpul i-a rămas, ca până atunci, nemișcat.

— Ursoaica, cum de reușește să stea așa fără să se miște deloc? Nu-i este incomod, tot timpul în aceeași poziție?

— Ea poate rămâne așa, nemișcată, mult timp și nu-i

vine absolut deloc greu. Mormăie mulțumită de fiecare dată când copilul se cațără în pătuțul lui. Şi, în genere, a devenit mai grijulie şi mai responsabilă. Nici măcar pe prietenul ei nu l-a lăsat să se apropie de ea atunci când le-a venit timpul împerecherii. Desigur că aşa nu-i prea bine, dar când fiul nostru va mai creşte puțin, atunci ea o să-l lase pe prietenul ei să se apropie.

Am ascultat-o pe Anastasia fără, însă, să pierd momentul în care s-au mişcat din nou micuțele picioruşe de sub enorma labă a ursoaicei. Apoi laba ursoaicei s-a ridicat.

Prichindelul şi-a mişcat mânuțele şi picioruşele, s-a întins, apoi şi-a ridicat căpşorul şi deodată a rămas nemişcat.

— De ce nu se mai mişcă? Adoarme din nou? - am întrebat-o eu pe Anastasia?

— Uite-te mai atent, el face pipi. Iarăşi nu a apucat sau nu a vrut ursoaica să-l coboare în iarbă. Îl alintă.
Fântânița de pipi se revărsă pe blana ursoaicei. Ea, ca şi micuțul, a rămas nemişcată, fără să-şi mai rotească măcar capul sau să-şi mişte laba, până când fântânița nu-şi întrerupse jetul de pipi. Apoi ursoaica s-a răsucit pe cealaltă parte, iar micuțul a coborât în iarbă.

— Foarte bine. Uite, a înțeles ursoaica că mai are de făcut şi treaba mare, micuțul nostru om, - mă informă cu veselie Anastasia.

Micuțul stătea în iarbă şi se scremea. Deasupra lui, uriaşa ursoaică parcă-l ajuta cu răgetele ei pe micuț, scremându-se împreună cu el. Copilaşul s-a moşmolit, s-a ridicat şi, de-a buşilea, s-a pornit prin iarbă. Fundulețul îi era puțin mânjit cu caca. Ursoaica se învârti spre el şi, din urmă, îi linse fundulețul măzăcuț al omulețului, cu limba ei enormă ştergându-l la fel ca o dădacă. Limba ei îl îmbrânci pe micuț şi el căzu pe burtă, însă, sprintenel, se ridică în patru labe

și-și continuă plimbarea, fără să se sinchisească. Ursoaica îl ajunse din urmă și-l mai linse odată cu toate că se vedea bine că era deja curat.

— Tu cum gândești, Vladimir, ar fi putut oare ea să-i dea jos pelincuțele sau chiloțeii și să-l schimbe? - mă întrebă în șoaptă Anastasia.

— Ce vorbești tu - l-am răspuns eu tot șoptit - am înțeles că nu-i nevoie.

Copilul s-a prăvălit pe spate și când, înc-odată, ursoaica l-a lins între picioruşe, el, cu o mișcare agilă, s-a agățat cu o mânuță de părul de pe botul ei.

Strunit de forța neînsemnată a mânuțelor lui, uriașul cap al ursoaicei s-a așezat pe pământ, la picioarele copilașului. Cu o mânuță el a apucat-o de bot, cu cealaltă a început să se cațere în sus pe capul fiarei.

— Ce vrea să facă?

— La ochi vrea să ajungă. Îi strălucesc ochii ursoaicei, pe el îl atrag, de fiecare dată vrea să-i atingă.

Micuțul copilaș stătea întins cu burtica pe botul ursoaicei și o privea în ochi. Apoi a încercat cu un deget să-i atingă ochiul, dar ursoaica, într-o fracțiune de secundă, a închis ochii. Degețelul s-a oprit pe pleoapă. A așteptat așa o bucată și văzând că ochii strălucitori nu se mai deschideau, copilașul a început să coboare ușor de pe botul ursoaicei. Coborî, făcu câțiva pași și se opri privind la ceva în iarbă. Ursoaica s-a ridicat și a mormăit de două ori.

— Acum o cheamă pe lupoaică. Trebuie să se spele și să mănânce și ea. Acum, tu o să vezi cât de prietenos vor discuta între ele - anticipă Anastasia.

Peste câteva minute, pe marginea poieniței își făcu apariția lupoaica, doar că ursoaica nu o întâmpină tocmai prietenos așa cum spunea Anastasia, ba dimpotrivă cu niște

răgete înfiorătoare. Cealaltă, la rândul ei o salută destul de ostil pe suplinitoarea ei și făcu ocolul poieniței. Cu mersul energic și-n același timp elastic făcu înconjurul poieniței, se așeză și dintr-odată făcu un salt. Din nou își reluă poziția ca și cum s-ar fi pregătit de atac.

— Și unde-i toată prietenia asta? - am întrebat-o eu - de ce a mai chemat-o ursoaica de vreme ce rage așa la ea și de ce lupoaica i-a ripostat așa violent?

— Așa discută ele. Prin răgetele ei, ursoaica a controlat-o pe lupoaică să vadă dacă totul este în regulă cu ea. Să nu fie bolnavă de cine știe ce și să nu prezinte pericol pentru micuțul pui de om. Să vadă dacă-i destul de puternică încă pentru a-l ocroti pe copil. În felul ei, lupoaica a arătat că totul este în ordine cu ea. Nu prin cuvinte, ci prin gesturi. Tu ai văzut bine, ea a alergat și a sărit destul de vioaie.

Ursoaica, într-adevăr, a urmărit-o pe lupoaică apoi, liniștită, s-a îndreptat cu mersu-i legănat afară din poiană. Lupoaica s-a așezat, nu departe de micul omuleț.

Copilul, o bucată de vreme, a continuat să cerceteze ceva prin iarbă, să cotrobăie cu mânuțele apoi, numai ce a remarcat prezența lupoaicei, s-a târât spre ea. Ajuns lângă ea, copilul a mângâiat-o pe bot cu mânuțele, cu un degețel i-a atins colții dezgoliți ai bestiei, apoi cu pălmuța a început să-i bată peste limba fiarei. Lupoaica îl linse pe față. Micuțul Vladimir s-a strecurat spre burta ei, i-a atins sfârcurile și a început să-și sugă mânuța, făcând o mică grimasă.

— Pentru micuțul nostru copilaș, timpul alăptării a sosit. Îi este deja foame - vorbi din nou Anastasia - Dar nu a flămânzit atât de tare încât să sugă laptele lupoaicei. Eu, acum, o să merg la el, tu rămâi aici, șezi pe marginea poieniței. Dacă el o să te vadă și o să fie atras de tine o să se apropie singur, doar că tu, sub nicio formă, nu te apropia

și nu-l lua în brațe fără voia lui. El este deja un Om, în ciuda *înfățișării sale mici. Ninirelile fără de rost, el nu le înțelege.* Vei săvârși doar o agresiune luându-l de mânuță fără voia lui. Nu te va înțelege el de-l vei apuca de mână împotriva voinței sale. Chiar de intenții curate de vei fi mânat. O impresie neplăcută despre tine o să-i lași.

— Bine, n-o să-l ating. O să rămân aici. Lupoaica n-o să se ia de mine?

— Acum, tu miroși într-un mod plăcut ei, nu o să te atingă.

Anastasia bătu de două ori cu palma peste coapsă, lupoaica se ridică, privi în direcția ei, privi la copilul care se juca cu niște gângănii prin iarbă, apoi alergă spre Anastasia.

Anastasia se ridică și mi se lipi strâns de corp, îi făcu semn lupoaicei să se apropie și prin niște gesturi îi ordonă să stea jos.

— Pot s-o mângâi acum, ca să mă-mprietenesc cu ea mai bine? - am propus eu...

— Nu acceptă familiaritatea protectivă din partea ta. Ea a înțeles totul și nu te va atinge, însă nu suportă supremația prefăcută - răspunse Anastasia.

A expediat apoi lupoaica spre poieniță și a alergat la treburile ei, promițând că se va întoarce degrabă.

Am ieșit din boschetii în care am stat ascunși în tot acest timp și am urmărit ce se petrecea în poieniță. M-am oprit la vreo zece metri de micul Vladimir și m-am așezat în iarbă. Am rămas acolo preț de vreo zece-cincisprezece minute. Nu mi-a dat nici cea mai mică atenție. Am crezut că dacă o să rămân acolo în iarbă fără să mă mișc, el niciodată nu mă va observa și-atunci am plescăit de două ori din limbă.

Micuțul copilaș a întors căpșorul și m-a zărit. Fiule! Fiul meu, cu interes și fără întrerupere, s-a uitat la mine. Eu,

la rândul meu, tulburat îl priveam, iar corpul a început să mi se încălzească de emoție.

Atât de mult îmi doream să alerg spre el și să-l apuc de mânuța-i mică, să i-o mângâi și să mi-o apăs pe piept. Însă rugămintea Anastasiei și, ce-i mai important, prezența lupoaicei, m-au oprit.

În același moment fiul meu s-a pornit către mine. Mă privea neîntrerupt și înainta. În piept inima îmi bătea atât de tare că o auzeam. Uf, de ce se zbate așa tare? Copilașul ar putea să se sperie.

Dar el înaintă, înaintă și din nou ceva îi atrase atenția în iarbă, își întinse mânuțele să apuce, cred, vreo gânganie. Apoi rămase așa privind la ceva care i se plimba pe mânuță. Trei metri! La trei metri de mine s-a oprit micuțul meu fiu!

Doar pentru o gânganie! Ce-o fi atât de interesant, atât de viu în iarbă de îi poate atrage atenția așa de mult? În pădure, legile sunt dispuse altfel decât pe la noi. Pădurea are legea și orânduirea sa. În fața tatălui stă copilul, dar pentru el mai interesantă este insecta!... Nu așa ar fi trebuit să fie. Copilul ar fi trebuit, așa cum este firesc, să înțeleagă că tata este mult mai important decât o insectă.

Micuțul își ridică din nou căpșorul, privi spre mine, surâse cu gurița-i fără dințișori și repejor, mult mai repede ca înainte, se porni în direcția mea. Eram deja gata să-l apuc din mers, dar am înțeles cu stupoare că trecea pe lângă mine, nebăgându-mă nici măcar în seamă.

M-am răsucit și am văzut-o dintr-o coastă pe Anastasia care se apropia din spatele meu. Ea se așeză și își lăsă mâinile pe lângă corp cu palmele în iarbă. Copilașul, plin de bucurie se cățără la sânul mamei. Mama nu-l ajută prea mult, doar puțin îl orientă spre sân, restul făcu singur

copilașul. Stătea deja cocoțat în brațele mamei sale și bătea cu pălmuțele pe sânul abundent. A atins sfârcul unei mamele, l-a mângâiat, și-a apăsat buzele pe el și a început să sugă din sânul plin de lapte al Anastasiei. Ea, o singură dată, și-a avântat privirea spre mine și cu un gest, și-a lipit degetul de buze făcându-mă să-nțeleg că trebuia să rămân în liniște. Am rămas acolo în iarbă, nemișcat pe tot timpul alăptatului.

Anastasia a uitat cu totul de prezența mea pe tot timpul alăptatului. În genere, a ignorat tot ceea ce o înconjura. Se uita doar la fiul el. În tot acest timp am avut senzația că asist la un dialog între cei doi. Copilașul sugea-sugea, la un moment dat se oprea, se dezlipea de la sân și se uita fix la chipul mamei sale. Câteodată zâmbea, câteodată era serios. Apoi s-a liniștit și a adormit în brațele ei. Când s-a trezit a zâmbit iarăși. Anastasia l-a apucat în brațe, l-a ridicat cu fața spre ea. Fețele lor erau aproape, micuțul a atins cu mânuța obrazul mamei. Și-a lipit obrăjorul de fața ei și, în acea secundă, m-a zărit pentru a doua oară. Din nou a rămas nemișcat și, cu mare atenție și interes, m-a privit.

Și-a întins mânuța spre mine, s-a aplecat cu tot corpușorul în direcția mea și a gângurit „ăăă". Sub impulsul puternic a ceva din interiorul meu am întins mâinile spre el. Anastasia mi l-a trecut.

Îl țineam în brațe pe atât de iubitul meu, micuț copil!! Am uitat de toată lumea în acele secunde și-mi doream din fiecare fibră a ființei mele să fac ceva pentru el! Micuțul mi-a atins fața, și-a lipit buzele de obrazul meu și trăgându-se brusc îndărăt, a făcut o grimasă. Am înțeles că l-a înțepat barba mea. Mai departe, eu singur nu mai știu ce s-a întâmplat; cu nerăbdare vroiam să-l sărut obrăjorul călduț. Am dat să-l sărut, însă, în loc de un sărut, nu știu cum s-a făcut că, l-am lins de două ori pe obrăjor exact așa cum

făcuse nu de mult lupoaica.

El s-a tras îndărăt și, mirat, a clipit din pleoape.

Răsunătoarele hohote de râs ale Anastasiei au umplut poienița. Micuțul își întinse mânuțele spre mama lui și începu și el să râdă zvârcolindu-se cu neastâmpăr în mâinile mele. Am înțeles atunci că el cerea doar să-i dau drumul... fiul meu vroia să plece de la mine! Respectându-i dorința și respectând regulile impuse, l-am lăsat jos în iarbă cu mare grijă. El, imediat, s-a îndreptat spre Anastasia, iar ea, râzând, s-a ridicat de unde stătea și, înconjurându-mă, mi s-a așezat alături de cealaltă parte. Copilașul s-a întors cu fața la noi și, surâzător, s-a cățărat în brațele Anastasiei. Și-a întins o mânuță și m-a atins pe față.

Acesta a fost primul contact cu fiul meu.

Misiunea unui tată

Fiul meu, micuțul meu fiu Vladimir, a adormit. După supt s-a mai jucat o vreme cu câte ceva prin iarbă şi a adormit. A luat în mânuță un con de cedru şi a încercat să-l lingă. S-a uitat la norii care se peregrinau pe cer. A ascultat cu atenție cântul păsărilor. Apoi s-a aburcat pe o moviliță unde iarba era mai deasă, s-a ghemuit acolo, a închis ochişorii, a zâmbit puțin şi a adormit. Anastasia s-a întors la treburile ei, iar eu am început să mă plimb de-a lungul şi de-a latul poieniței. Împrejurul meu se lăsă o linişte desăvârşită.

Starea de beatitudine nu m-a părăsit nicio clipă în tot acest răstimp. M-am aşezat sub un cedru de pe malul iazului şi am decis să nu mă mişc de acolo până când n-o să înțeleg cu ce poate participa un tată la educația copilului său. Trebuia să existe ceva care să-l facă pe micul copil să-nțeleagă că tatăl este cel mai important din viața lui.

Când Anastasia s-a întors, dintr-un început nu-mi veni să vorbesc cu ea. Râsul ei bezmetic mi-a alungat fiul de

lângă mine. Anastasia, tăcută, s-a așezat alături de mine și, gânditoare, privi la apa calmă a iazului.

— Tu nu te supăra pe mine, te rog. Erați atât de amuzanți împreună... Nu m-am putut abține.

— Nu supărarea mea este problema.

— Atunci?

— Mulți cititori, în scrisorile lor întreabă despre educația copiilor, cer ca tu să le vorbești despre un sistem educațional pentru copii, iar eu să descriu un astfel de sistem în cartea următoare. Dar ce să le scriu eu? Nici urmă de vreun sistem pe-aici, dimpotrivă, totul pare mai degrabă un anti-sistem. Ce anume ar putea face tații în acest caz, ar putea întreba mulți cititori.

— Tu, corect l-ai definit, ca pe un anti-sistem și descrie-l.

— Și pe cine crezi că o să intereseze? Oamenii caută manuale unde se spune cum să faci când copilul are o lună, apoi două și așa mai departe. Cărți în care totul este desfășurat și prezentat pe baza unui orar. Regimuri alimentare, de asemenea, să fie propuse în acele manuale. Sistemul propus de ele trebuie să educe copiii. Însă aici, la tine, totul este o nesfârșită permisiune, o răzgâială, ceva de genul „faci ce vrei".

— Vladimir, spune-mi, cum ai vrea tu să-l vezi pe fiul tău când va crește?

— Cum adică? Sigur că vreau ca el să fie un om normal, fericit și să se descurce bine în viață.

— Printre cunoscuții tăi, mulți oameni fericiți se află?

— Fericiți? Probabil că nu prea mulți sunt fericiți cu adevărat. Fiecare se confruntă cu neajunsuri. Ori banii nu-i ajung, ori familiei îi lipsește câte ceva, ori apare câte

vreo boală. Însă eu îmi doresc ca pe fiul meu să-l ocolească toate aceste neplăceri.

— Gândește-te, cum ar putea el să ocolească toate astea din moment ce tu, în mod special, îl supui acelui sistem care v-a educat pe toți? Tu chibzuiește, poate că vreo explicație, totuși, există în faptul că în timp ce toți părinții vor pe copiii lor fericiți să-i vadă, cu toate astea, aceștia cresc și devin ca toți ceilalți? Nu prea fericiți.

— Ce explicație? Dacă o știi, atunci vorbește.

— Hai, împreună, să aprofundăm.

— De mult, omenirea se gândește la toate astea. Specialiști și învățați de tot felul cercetează. Pentru asta născocesc tot felul de sisteme de educație, defalcate pe orarii, pentru a găsi sistemul optim.

— Vladimir, tu privește mai atent împrejurul tău. Copacii cresc, iarba și florile. Se poate, oare, stabili dinainte un program pe zile și ore când să fie udate? N-o să te apuci tu să uzi florile, în timp ce din cer, norii își cern ploaia lor, doar pentru că așa a stabilit un oarecare înțelept ora și ziua când să fie udate.

— Asta e prea de tot. Asta-i o aiureală și nu un exemplu de educare al copiilor? În viața reală, așa ceva nu se poate întâmpla.

— Și totuși se întâmplă-n viață și în paralel cu ea... Oricare ar fi sistemul. Sistemul, sistem rămâne și nimic altceva. Sistemul este astfel orânduit ca inima și sufletul micuțului om să fie îndepărtate de Adevăr și să fie supuse intereselor lui. Ca toți să crească la fel și să-i fie de folos sistemului. Și așa decurge viața de-a lungul veacurilor, nepermițându-i sufletului uman măcar să întrevadă... Nedându-i omului posibilitatea de a se deschide în toată splendoarea lui, cu Sufletul dăruit lui de Dumnezeu. Doar lui

Stăpânul întregului Univers!

— Aşteaptă, nu te încălzi, ci cu calm vorbeşte şi pe o limbă normală. Ce se cere ca totul să fie aşa cum spui tu? Copiii să crească aşa cum spui, cu Sufletele libere? Ca nişte stăpâni ai Universului, fericiţi! Cum Dumnezeu a vrut?

— Nu dezorientaţi copiii şi în minţile voastre vedeţi-i aşa cum Dumnezeu a vrut. Năzuinţele tuturor forţelor Luminii ale Universului sunt ca fiecărui nou-născut, tot ce-i mai bun din orânduirea lumii să-i fie transmis. Iar datoria părinţilor este de a nu obscura Lumina Creatoare cu dogmele de preaînţelepţi născocite. De veacuri, hărţuiala dintre sisteme continuă, care din ele este mai înţelept. Dar tu gândeşte-te singur Vladimir. Contradicţia poate exista doar acolo unde Adevărul este îndosit. În nesfârşite sporovăieli s-ar putea presupune ce este ascuns în camera cu uşa zăvorâtă. Ajunge, uşa numai s-o deschideţi şi clar cu toţii veţi vedea. Motiv de ceartă n-o să mai aveţi, odată ce fiecare, Adevărul îl va putea afla.

— Şi cine, aşadar să deschidă uşa asta?

— Deja este deschisă. Rămâne acum doar ai Sufletului ochi să-i deschideţi şi să vedeţi, să desluşiţi limpede.

— Ce să desluşim?

— Tu, despre sisteme m-ai întrebat. Despre descrierea regimurilor de viaţă mi-ai vorbit, care, prin cărţi, oamenilor le sunt puse dinainte. Dar tu gândeşte singur, mai clar cine ar putea vorbi despre ale Sale creaţii de nu El Însuşi - Creatorul?

— Creatorul nu spune nimic. El tace dintotdeauna. Nimeni nu aude cuvintele Sale.

— Diferite sensuri au cuvintele de oameni grăite. Dumnezeu, răbdător şi cu iubire, fiecăruia îi vorbeşte cu ale Sale minunate şi nepieritoare fapte. Cu răsăritul soarelui

și strălucirea lunii, cu ceața pufoasă și răcoroasă, cu razele jucăușe prin norii azurii. Există-n Univers o mulțime de exemple evidente. Privește-te împrejur. Pe tine fiecare din ele te atinge.

Iar dacă ar fi să considerăm tot ce ea a continuat să spună, ar rezulta că ceea ce facem noi astăzi pentru a educa copiii este diametral opus de cum ar trebui.

Eu v-am spus deja cum Anastasia și obârșia ei, din generație în generație, tratează copii ca pe divinități și îngeri imaculați. Ei socot inadmisibilă întreruperea procesului meditativ al copilului.

Bunicul și străbunicul Anastasiei au putut s-o urmărească de multe ori pe micuța lor nepoțică cum, cu încântare, cerceta vreo floricică sau vreo gâză și cum medita la toate astea. Făceau tot posibilul să n-o abată cu prezența lor. Intrau în contact cu copila doar atunci când ea însăși le acorda atenție și dorea să comunice cu ei. Anastasia m-a asigurat că în acel moment când eu îl observam pe micuțul Vladimir cum cerceta câte ceva de prin iarbă, el nu cunoștea doar gângăniile dar și felul în care lumea a fost creată.

Potrivit vorbelor ei, gâzele sunt mecanisme cu mult mai desăvârșite decât orice primitiv *lego* făcut vreodată de mâna omului.

Copilul însuși, care are posibilitatea de a intra în contact cu aceste desăvârșite forme de viață, va deveni mai desăvârșit decât din contactul cu acele neînsuflețite și primitive invenții artificiale.

Așa, după cum afirmă ea, fiecare ierbușoară sau gâză sunt în strânsă legătură cu toate celelalte creații de pe lume și-l ajută în consecință pe copil să afle esența Universului. Locul său acolo și menirea. Obiectele artificial create nu posedă o astfel de legătură și, ca urmare, îi vor

dispune incorect prioritățile și valorile în creierul copilului.

Obiectând că împrejurările în care a fost educată ea și, la rândul său și fiul nostru se deosebesc mult de cele în care sunt educați copiii lumii noastre civilizate, iată cum a început Anastasia să replice:

— Deja din pântecele mamei și cu atât mai mult odată ieșit la lumină, așa consideratul - neajutorat - micuțul copil este elogiat de Forțele Luminii din tot Universul. Îl elogiază în fremătătoarea speranță că noul înger imaculat pe pământ născut, asemănător lui Dumnezeu, al lor împărat va deveni și Forța Luminii pe Pământ o va intensifica.

Creatorul a pregătit de toate pentru a-l întâmpina.

Cu plantele și gâzele sale, sălbatice la vedere, Universul i-a pregătit un dulce leagăn noului sosit. Micuț încă la vedere, dar cea mai înaltă creație a Creatorului. Din aspirațiile Sale de Preaînaltă creație a fost zămislit Omul. Și pentru el a fost dat și Raiul Terestru.

Nimeni și nimic nu-i poate fi stăpân preaînaltei creații a Creatorului. Elanul Său creativ și aspirația Sa spre luminos deja din prima clipă în noul-sosit au fost implantate.

Dintre toate ființele Universului, doar una singură poate destinul să-i influențeze și să se interpună între Rai, Dumnezeu, Steaua Fericirii și micul om nou-sosit pe lume.

— Vasăzică, există totuși cineva pe lume mai puternic decât Dumnezeu?

— Mai puternic decât Dumnezeiasca Inspirație nimeni nu este. Dar există cineva cu aceeași putere ca a Lui, în stare de-a se pune între Dumnezeu - delicatul educator și micuțul înger.

— Cine este acesta și cum se cheamă el?

— Această ființă este Omul - părinte.

— Cum?! Da´ cum se poate așa ceva? Ca un părinte

să nu-i dorească fericirea copilului său?

— Toți, fericirea le-o doresc copiilor. Calea spre asta au uitat-o însă. Și iată că pe-ai lor fii, împinși de cele mai pure intenții, îi pângăresc.

— Măcar câteva din afirmațiile tale ai putea să le dovedești cu ceva?

— Tu, despre diverse sisteme de educație ai vorbit? Gândește-te. Diferă toate între ele. În timp ce Adevărul unic este. Doar acest fapt de unu' singur dovedește că strâmbe-s căile ce ele-au apucat.

— Cum să deosebești un sistem bun de unul greșit?

— Cu Sufletul deschis încearcă viața s-o privești. Și mintea, de rutine fără de rost, curăță-ți-o. Și doar atunci tu, lumea, Creatorul Universului și pe tine însuți, vei vedea.

— Unde sunt ochii sufletului, nu-s ochi normali? Cine poate să înțeleagă asta? Tu, mai bine, despre toate, mai concret vorbește. Ai afirmat dintotdeauna că vorbirea ta este ca a mea, dar se pare că tu vorbești cu totul altfel. Și mă încurci. Te simt că vorbești ciudat.

— Doar puțin altfel, este adevărat... Iar tu, aminte o să-ți aduci doar de ce-i esențial. Vorbirea mea se împletește cu vorbirea ta. Tu nu-ți fă griji, de a ta scriere, rușine să nu-ți fie, vorbirea ta mulți oameni o vor înțelege. Pentru multe suflete, ea va deschide ceea ce deja-n ele se află tăinuit. Și fie ca prin ea, poezia Universului să se însuflețească.

— La ce bun toate astea? Nu vreau ca altcineva, vorbirea să mi-o modifice.

— Te-ai supărat tu, însă, când unul dintre jurnaliști, greoaie exprimarea ta a definit-o. Și împreună cu cei ce vor citi, a ta greoaie vorbă să o schimb eu voi putea, într-una

care să sune cel mai frumos de pe lume.

— Bine, fie cum spui tu. Dar toate astea, mai încolo, să se realizeze, între timp, tu vorbește-mi pe o limbă cunoscută mie. Deja este destul de grea problema și neclară. Cum se întâmplă și de ce? Cum de părinții înșiși, calea spre fericirea propriilor copii o închid? Și-apoi, o fi chiar așa în realitate? Iată ce, mai dintâi, ar trebui înțeles.

— Bine. De vrei să te convingi, ale copilăriei tale tablouri încearcă să ți le-amintești.

— Dar asta-i greu. Nu fiecare-și poate aminti copilăria.

— Și de ce? Nu oare pentru ca pe-a lor amintire, de deșertăciuni, astfel, s-o protejeze? Și a nenorocirilor aluzii să le-ascundă? Ale lumii de afară dureroase tânguiri, deja din burta mamei percepute și prin ale mamei suferințe de tine simțite?

— Bine, ajută-mă. Ce-a fost mai departe, ce din amin-tirea mea s-a șters?

— Iar mai departe nu vrei tu, stăpân al Universului, să-ți amintești, cum în pătuțul tău însingurat zăceai și neajutorat? În scutece burduf înfășurat, cum pentru tine, zâmbitori ei hotărau când să mănânci tu sau să dormi. Ca să-nțelegi totul, tu ai fi vrut. Însă cu ninireli pe sus te luau și spre tavan ei te aruncau. „Da' pentru ce?" nici să-nțelegi, tu n-apucai. Apoi, puțin tu te-ai mai ridicat, o mulțime de lucruri fără de grai și neînsuflețite ce te înconjurau, tu ai văzut, dar nici un drept ca să le-atingi tu nu aveai. Puteai să te atingi doar de acelea care în mod special ție-ți erau aduse. Dar tu, resemnându-te, să înțelegi te-ai străduit, desăvârșirea lor; a jucăriilor și a sunătorilor, pe care le primeai. Dar nu puteai tu să găsești, în acele absurde lucruri primitive ceva ce-n ele nu era și nu putea să fie. Și ai continuat tu să cauți, nu te-ai

lăsat răpus cu totul şi-atunci cu mâinile le-ai atins, la gust le-ai încercat, însă-n zadar. Răspunsurile nu veneau. Şi astfel, pentru prima oară, tu împărat al Universului, ai tremurat. Ai hotărât că nimic vreodată nu vei hotărî. Vândut erai de cei ce te-au născut şi singur tu pe tine te-ai vândut.

— Tu vorbeşti despre întâmplările din viața mea anume? Sau poate că eu mă deosebeam cu ceva de ceilalți copii?

— Eu vorbesc concret despre tine. Şi despre aceia care mă aud în acest precis moment.

— Aşadar sunt mulți împărați în Univers de vreme ce fiecare ce se naşte împărat devine? Cum aşa? Ce se alege atunci de împărăția pe care mai mulți împărați o stăpânesc? Sau, universurile sunt mai multe?

— Universul este unu' singur. Unic. Indivizibil. Doar că în Univers, spațiul fiecare şi-l are. Şi în întregul lui, de toate spațiile acestea, el depinde.

— Şi-atunci spațiul meu unde este?

— Este rătăcit. Dar îl vei regăsi.

— Când am apucat să-l pierd?

— L-ai pierdut atunci când te-ai vândut.

— Ce vrea să zică „vândut"? Eu eram la fel ca toți ceilalți copii.

— Tu, încrezător erai, ca toți copiii, în bunătatea aproapelui şi alor tăi părinți şi tot mai des ale lor dorințe tu le îndeplineai. Erai convins de a fi încă un copil neştiutor şi bun la nimic.

Sentimentul de pângărire, din copilărie, în inima ta cuibărit, de-a lungul vieții să te-nsoțească se va obstina ca mai apoi în urmaşii tăi să se cuibărească. La şcoală, tu, ca şi ceilalți copii, ai mers. Ți-au lămurit acolo cum că din maimuță omul se trăgea. Cât este el de primitiv. Cât de naiv este să

crezi în Dumnezeu. Despre aceea ți-au mai vorbit, că este unul singur, un conducător, care le știe pe toate. Pe el poporul l-a ales. Cel mai destoinic dintre toți și cel mai deștept. Și, versuri pline de-abnegație despre acel conducător tu ai citit. L-ai proslăvit cu multă dăruire.

— Nu numai eu am citit versurile și l-am proslăvit pe cel care ne conducea, eu credeam în el pe atunci.

— Așa-i, mulți au citit versuri. Între voi vă-ntreceați, cine mai mult îl proslăvește. Iar tu, primul să fii, te-ai străduit.

— Cu toții ne-am străduit la fel.

— Da, de la voi sistemul aștepta ca fiecare, propria-i aspirație s-o îmbrățișeze. Asta v-a prihănit pe fiecare. Pe voi să vă pângărească, ca el însuși să se salveze.

Cu toate astea, trăind o bucată de viață, ai înțeles că multe sunt, pe lume, sistemele și de toate felurile. Apoi ai aflat că este posibil ca, niciodată, omul maimuță să nu fi fost. Și că-nțeleptul conducător, nimic mai mult decât un ticălos tiran nu era... Generația ta, nu viața ce se cuvenea, a trăit. Și că acum un alt sistem, cum să trăiți vă va-nvăța.

Și că părinte tu-ntre timp ai devenit și fără de rațiune, pe fiica ta, noului sistem, ca pe o jertfă, i-o închini... Ca pe o jucărie care să sune, tu o povățuiești. Întinare tu ai suferit și întinare, tu, copiilor tăi le pregătești. Milenii de-a rândul se succed, sisteme peste sisteme se rânduiesc, doar unu' singur țelul lor este: să te distrugă, pe tine împărat, înțelept creator, în fără de suflet rob să te preschimbe. Cu ajutorul părinților, sistemele dintotdeauna au uneltit. Și prin cei care înșiși înțelepți învățători se proclamă. Învățătura nouă o fondează, un nou sistem ia naștere. Doar o privire să arunci și limpede îți va părea că, doar un antic interes le mână: pe tine, omule, de Dumnezeu să te despartă. Între voi

doi să se amestece și spre ale lui interese pe voi doi să vă-nrobească. Acesta-i scopul oricărui sistem. Și tu, Vladimir, de la mine-același lucru ai cerut. Nu pot eu astfel de dorință să-ți îndeplinesc, tu uite-te-mprejurul tău. Încearcă să-nțelegi doar cu Sufletul tău.

— Spune, Anastasia, despre fiul nostru. Trăind printre sălbăticiuni, în hățișurile pădurii, nu a îndurat până acum nici o pângărire?

— El nu cunoaște subjugarea și nici spaima. Tot mai încredințat devine el că omului toate supuse-i sunt și însuși omul, răspuns la toate de pe lume, este.

— Gestul ursoaicei când i-a lins poponețul murdar, după ce s-a trezit, n-am putea-o numi oare, câtuși de puțin, agresiune? A căzut pe pântecuț, micuțul, când l-a lins ursoaica. Când s-a ridicat, ea încă o dată l-a lins, iar el a căzut din nou. Eu am înțeles că nu-i plăcea acel fel de spălare. De asta și a apucat-o de bot, ca să-nceteze ursoaica să-l tot îmbrâncească.

— Pe loc a și-ncetat ursoaica să-l mai lingă. Mai încolo, el sensul acestei proceduri îl va-nțelege, pentru moment un joc lui i se pare, el însuși cu ursoaica să se joace vrea, să-l fugărească el așteaptă.

— Tu ai spus că omul este cel mai deștept din Univers. Însă pe copilul nostru îl educă fiarele. Nu mi se pare prea normal. Odată am văzut un om la televizor, era matur deja. De mic copil, el, printre lupi a fost rătăcit. Deja matur, oamenii l-au prins și l-au adus printre ei. Avea majore probleme de vorbire și, mi se păru mie, mintea lui rămase mult în urmă.

— Pentru al nostru fiu, fiarele doar niște dădace drăgăstoase și cu adevărat de el îndrăgostite sunt și nu învățători. Și-n orice clipă, fără ezitare, ale lor vieți dispuse

sunt, pentru al lor micuț pui de om, să și le sacrifice.

— Pentru mult timp, tu le-ai dresat așa? Te-au ajutat bunicul și străbunicul?

— Pentru ce să le dresez? Așa a rânduit, din adâncurile timpului, Creatorul.

— Dar cum de a reușit El, ca toate astea, din timp să le prevadă? Pe fiecare fiară în parte ce și când să facă? Acolo în poieniță, în timp ce-l urmăream, fiul nostru și-a îndreptat atenția către veverițele din copac, una din ele i-a plăcut, spre ea mânuța și-a întins și zâmbind, gânguri „ăăă". Veverița pe care a pus el ochii, a făcut două salturi și s-a apropiat de el. El s-a jucat cu ea, a apucat-o de o lăbuță și i-a mângâiat codița. Cum a putut Creatorul să prevadă o astfel de situație și s-o educe pe veveriță să se comporte așa?

— Creatorul este înțelept. El a creat totul mult mai simplu și genial.

— Cum?

— De la omul lipsit de agresivitate, de spaimă, aviditate și de alte consecințe ale sentimentelor întunecate, radiază Lumina Iubirii. Invizibilă, dar chiar mai puternică decât lumina soarelui. Energia sa este vie. Creatorul a făcut totul astfel încât el singur - omul - să aibă darul de a folosi o astfel de înălțătoare energie. Doar omul! El, unicul, să poată încălzi alte viețuitoare! Iată și de ce, toate viețuitoarele, numai spre el tind.

Spre veverița lui, atenția și-a îndreptat, Vladimir - micuțul nostru fiu - privirea lui pe una singură s-a așezat și atenția s-a concentrat și spre aleasa veveriță căldura sa s-a revărsat. Veverița a simțit căldura binefăcătoare și s-a pornit în întâmpinarea celui ce-o trimitea. S-a simțit bine când s-a jucat cu el. Și astfel, fiul nostru poate chema la el oricare altă vietate.

Mulțumită Creatorului există astfel de aptitudini în fiecare nou-născut de pe această lume. Atunci, când în Spațiul de Iubire el se află și când nimeni, al său minunat Început nu i l-a nimicit.

Din pântecele mamei sale ia ființă al său Spațiu de Iubire care apoi se va lărgi. Ca Spațiul de Iubire să-l distrugă sau să-l desăvârșească, însuși Omului și numai lui îi este dat.

Uite, bunicu' a antrenat vulturul, de care tu deja ai auzit. Tot el l-a și adus în noul spațiu. Din străvechi timpuri s-au străduit așa ai mei tați și ale mele mame să facă. Iar mâine, o neobișnuită zi va fi și vei vedea tu ce se va petrece. O zi de seamă pentru viitor va fi.

O pasăre pentru cunoaşterea Sufletului

A doua zi, odată ajunşi în poiană, eu şi Anastasia, pe furiş ne-am apropiat de locul copilaşului şi l-am zărit cum se juca în iarbă. Pe marginea poienii stătea tolănită lupoaica şi ea, ca şi noi, observa cu mare interes ceea ce se întâmpla. Împrejur se hârjoneau lupişorii ei.

Din când în când, micuțul Vladimir își lua câteun degețel în gură şi-l sugea. „Un gest comun sugarilor" - am gândit eu. Dar eu ştiam că părinții sugarilor aveau datoria ca, pe orice cale posibilă, să-l dezbare pe copil de acest nărav. Ori îi învelesc degețelul cu cârpe, ori îi dau suzeta. Am vorbit cu Anastasia despre asta şi ea mi-a răspuns aşa:

— Nu te îngrijora, acest nărav îi aduce un enorm beneficiu. Copilaşul nostru, de pe degețele îşi linge polenul.

— Polenul? Care polen?

— Polenul florilor și ierburilor. De ierburi se atinge el și de flori. Gâzele, se urcă uneori pe mânuța lui, iar pe lăbuțele lor, de asemenea, se află polen. Uite cum s-a strâmbat și și-a scos degețelul din guriță. Se vede că polenul de pe vreo floricică nu i-a plăcut. Acum a aplecat căpșorul și vrea să încerce la gust o floricică. Lasă să o încerce. Lasă să încerce Universul la gust.

— Universul și micuța floare! Ce legătură are una cu alta? Sau, iar vorbești așa...? Simbolic?

— În Univers tot ce este viu este corelat.

— Cum așa? Unde? În ce constă această legătură? Cu ajutorul cărui aparat se poate verifica asta?

— Aparatul este inutil. Aici, Sufletul este necesar. Atunci vei înțelege și să vezi vei putea ceea ce-n fiecare zi și de mai multe ori se poate vedea.

— Ce să vezi cu Sufletul și apoi să înțelegi?

— Uite, Soarele. Este departe de noi. Este una din planetele Universului, dar cum răsare și, cu razele sale, atinge o floricică, aceasta, cu mare bucurie, se deschide. Atât de îndepărtate păreau unul de celălalt; mărețul și impunătorul soare care luminează și micuța floare, dar ele sunt într-o strânsă legătură. Unul fără celălalt nu pot exista.

Dintr-odată Anastasia amuți și își ridică privirea spre cer. M-am uitat și eu. Am văzut pe deasupra poieniței un vultur enorm care zbura în cercuri, coborând tot mai jos. Nu era prima dată când vedeam o astfel de răpitoare, deja la grădina zoologică văzusem unul asemănător. Se lăsă spre pământ, continuând să se rotească în cerc până atinse iarba cu ghearele. Se îndreptă planând către micuțul copil și se opri la vreo doi metri distanță, se scutură energic și rămase în picioare într-o poză falnică.

Copilul s-a agitat vizibil. S-a așezat în fundulet și...

Nechibzuitul de el, și-a întins mânuțele înspre înfiorătoarea răpitoare.

Pășind rar și tărăgănat cu ghearele sale uriașe, vulturul se apropie tot mai mult de copil și își apleacă deasupra căpșorului lui capul împodobit cu un enorm cioc coroiat.

Micuțul însă, deloc înfricoșat, i-a mângâiat penele păsării, apoi i s-a agățat de picioarele osoase și i-a bătut cu pălmuțele pe piept, neîncetând o secundă să zâmbească.

Ciocul impozant al vulturului atinse cu delicatețe căpșorul micuțului odată, de două ori... ca și când ar fi căutat ceva prin păr. Apoi făcu doi pași lateral și, deschizându-și larg aripile, le flutură de câteva ori, se ridică cu ușurință din iarbă și imediat își reluă poziția de mai înainte. Copilul a întins mânuțele spre impunătoarea și înfiorătoarea răpitoare și a chemat-o la el cu gângurelile lui *„ă"*, *„ăăă"*.

Pe neașteptate, vulturul se apropie de micuț, alergă pe lângă el și-și luă avânt, ridicându-se în zbor! Desenă un cerc aproape razant cu solul și-l înșfăcă din zbor de umeri pe micuțul copilaș cu ghearele.

Dar ghearele nu se înfipseră în corpul micuțului.

Vulturul îi trecu ghearele sale ascuțite pe la subțiori și, bătând energic din aripi, încercă, zburând mai întâi la joasă înălțime, să se ridice cât mai sus cu copilașul în gheare.

Micuțul depăna repejor din piciorușe, uneori le ridica ușor din iarbă, iar ochișorii îi scânteiau de excitare. Și, la un moment dat s-au ridicat! S-au ridicat cam la un metru și au continuat așa oscilând între pământ și cer. În momentul în care atingea pământul, copilașul împingea cu picioarele odată cu bătăile din aripi ale păsării.

Vulturul zbură în cercuri, tot mai sus înălțându-se, ducând copilașul cu el. Dar micuțul nu țipa. Au zburat

împreună și s-au înălțat spre cerul albastru.

Vulturul ajunse cu copilul deja deasupra coroanelor celor mai înalți cedri, dar nu s-a oprit, ci a continuat să se ridice tot mai sus.

Înlemnit de surprindere și nesimțindu-mă în stare să scot o vorbă, am prins-o de mână pe Anastasia. Fără să-și dezlipească ochii de la scena din înălțimi, șopti mai mult ca pentru sine:

— Ești încă puternic. Bravo. Și chiar de ești deja bătrân, tu ești încă puternic. Aripile tale sunt vânjoase. Zboară! Zboară mai sus!

Iar vulturul, purtând în ghearele lui micuțul corp al copilului, desenând cercuri largi, se înălță tot mai sus spre cerul senin.

— Ce folos îi aduce copilului o astfel de acrobație? De ce a trebuit să-l expui acestor primejdii? - i-am strigat eu Anastasiei, imediat ce mi-am revenit din stupoare.

— Nu te îngrijora, te rog, Vladimir. Înălțarea vulturului nu-i așa periculoasă ca a avionului cu care tu ai zburat.

— Dar dacă îi dă drumul copilului din văzduh?

— Lui, niciodată, așa ceva, prin minte nici măcar nu-i trece. Iar tu, calmează-te, nici îndoieli și nici înspăimântare în gândurile tale nu aduce. Acest zbor al vulturului are o deosebită însemnătate pentru fiul nostru.

— În afară de prejudecăți ce altă însemnătate are asta? Și poate că omul nu ar trebui să se amestece în preaînaltele creații. Eu sunt de acord cu asta. Acest zbor nu era prevăzut. Voi înșivă, bunicii tăi, ați învățat pasărea să facă asta. Cred eu că mai degrabă din superstiție ați făcut-o. Din ce altceva dacă nu din superstiție? Este absurd un asemenea risc.

— Când eram mică, cu acest vultur m-am ridicat și eu

în înălțimi. Prea multe nu eram în stare să-nțeleg, dar zborul pentru mine a fost foarte interesant și neobișnuit. Poienița mică de tot din înălțimi mi-a apărut. Și neasemuit de imens Pământul mi se păru. Atât de strălucitor a fost totul și neobișnuit, că-n amintire pentru totdeauna mi-a rămas. Într-unul din rânduri, străbunicul a venit, eram încă mică, să fi avut trei anișori doar, și mi-a pus o întrebare:

— Spune Anastasia, tuturor viețuitoarelor le place mângâierea mâinilor tale?

— Da, le place tuturor și dau din coadă la mângâierile mele. Firișoarelor de iarbă, florilor și copacilor, deopotrivă le place, dar nu toate au coadă ca să se bucure și să arate cât de mult le place mângâierea mea.

— Așadar, toate vor să cunoască a mâinilor tale mângâiere?

— Da, toate viețuitoarele și plantele, fie ele mari sau mici.

— Și Pământul cel mare vrea și el mângâieri, tu ce spui? Tu ai văzut Pământul în toată măreția sa?

Tabloul splendid din copilărie, cu vulturul din înălțimi mi se înfățișă. Măreția Pământului eu, nu din auzite-o cunoscusem. De asta i-am și răspuns străbunicului:

— Pământul este mare, marginile lui sunt de necercetat. Și, dacă toți, mângâierile le-așteaptă, atunci, înseamnă că și Pământul le dorește. Dar cine poate, tot Pământul, în brațe să-l cuprindă? Atât de mare este el, bunelule, că nici ale tale brațe nu ar putea să-l cuprindă.

Străbunicul își lărgi brațele și, privindu-le, aprobă spusele mele:

— Da, nici măcar brațele mele nu-s de ajuns să îmbrățișeze Pământul întreg, dar tu spui că și el așteaptă să fie mângâiat?

— Da,.. şi el aşteaptă. De la om, cu toţii, alintări aşteaptă.

— Uite, tu, Anastasia, întreg Pământul va trebui să-l îmbrăţişezi? Gândeşte-te cum ai putea să-l îmbrăţişezi. - şi plecă străbunicul.

Eu tot mai des mă gândeam cum s-ar putea face ca să se îmbrăţişeze tot Pământul. Dar nu am reuşit să înţeleg. Şi ştiam că străbunicul nu-mi va mai vorbi, alte întrebări nu îmi va mai pune până nu o să răspund la asta, iar eu sufeream.

A trecut mai bine de o lună. Întrebarea, răspuns nu şi-a aflat. Şi iată că într-o zi priveam eu la lupoaică cu blândeţe, de la depărtare. Stătea pe cealaltă margine a poieniţei.

Lupoaica, dintr-odată, se gudură, dădu din coadă sub privirea mea. Am observat apoi că toate vieţuitoarele se bucură când la ele priveşti cu plăcere şi dezmierdător. Iar distanţa până la ele sau mărimea lor, nu au nicio importanţă. Se bucură la fel atât de la priviri cât şi de la gândurile de dragoste de tine transmise. Am înţeles că se simt la fel de bine ca atunci când cu mâna le mângâiam.

Şi-atunci am reflectat... exista un „Eu" cu mânuţe şi picioruţe, dar mai există şi un alt „Eu" mai mare decât cel care cu mânuţele poate fi arătat. Şi acel „Eu" mare şi invizibil tot eu eram. Şi că, fiecare om era conceput ca mine. Şi acei mari „Eu" la un loc, tot Pământul pot să-l îmbrăţişeze.

Când străbunicul a venit la mine eu, radioasă de bucurie, i-am spus:

— Uite, bunicuţule, uite, vieţuitoarele toate se bucură nu numai când cu mânuţele le îmbrăţişez, dar şi atunci când de la depărtare le privesc. Invizibil, dar ceva din mine le îmbrăţişează şi acel ceva şi Pământul tot îl poate cuprinde.

Eu, Pământul îl îmbrățișez cu mine - invizibila! Există o Anastasia mică dar şi una mare! Cum s-o chem pe cealaltă Anastasia mare, eu nu ştiu încă. Dar o să mă gândesc ce nume i s-ar potrivi şi la toate întrebările tale bunicuțule, o să răspund. Atunci şi tu o să-mi vorbeşti din nou?

Străbunicul vorbi cu mine imediat:

— Numeşte-o, nepoțico, tu pe-a doua - Suflet. Sufletul tău. Apără-l şi foloseşte-te de al tău Suflet imens.

— Spune-mi, Vladimir, câți ani aveai când al tău suflet l-ai simțit şi cunoscut?

— Nu-mi amintesc exact - am răspuns eu Anastasiei şi m-am întrebat, oare eu şi ceilalți din jurul meu l-am cunoscut vreodată?... Iar de l-am cunoscut pe Sufletul meu, la ce vârstă şi cât de bine? Abia acum am înțeles că, probabil mulți dintre noi, vorbim despre Suflet aşa, nesimțindu-i însă existența, nefiind în uniune cu el, nepercepând al doilea *Eu*, cel invizibil. Şi cât ar fi de important să simt toate astea şi pentru ce?

Infimul punct mişcător de pe cer se mări. Vulturul, desenând cercuri largi pe bolta cerească, începu să se lase spre poieniță. Ajuns în dreptul coroanelor de cedri, am reuşit să-i zăresc obrăjorii îmbujorați şi ochişorii scânteietori de emoții ai micuțului meu fiu. Degețelele răsfirate prin aer băteau tactul în ritm cu bătăile aripilor vulturului. Numai ce picioruşele minuscule au atins solul, copilaşul a început să le mişte repejor-repejor. În acel moment, vulturul şi-a deschis ghearele şi a slobozit micuțul corpişor în iarbă. Copilaşul s-a rostogolit de câteva ori prin iarba deasă şi iute s-a ridicat în patru labe. S-a aşezat în funduleț şi, rotindu-şi căpşorul, a început să-l caute din priviri pe ciudatul său prieten.

Vulturul s-a scuturat energic şi s-a îndepărtat de

copil. A făcut câțiva pași, după care s-a întins pe o rână. La vreo zece metri de micuțul Vladimir, galeșă, răpitoarea, și-a deschis în lături o aripă și s-a sprijinit în ea. Respira anevoie și avea capul plecat în iarbă.

Copilul l-a găsit din priviri, a surâs cu gurița-i fără dinți și s-a pornit spre el de-a bușilea. Pasărea a zvâcnit pentru a-l întâmpina pe micuțul pui de om, dar s-a povârnit din nou în aceeași poziție de mai înainte.

Lupoaica a mârâit furioasă și, din două salturi, s-a proțăpit între copil și vultur. Anastasia rosti, vizibil îngrijorată:

— Cât de desăvârșite și riguroase sunt legile Tale. Tu de la început i-ai dat totul, în cea mai completă formă, omului, Creatorule. Legile Tale le respectă lupoaica, de ea nu-mi este milă, de vultur mi se rupe inima.

— Ce se petrece? De ce mârâie lupoaica și se manifestă atât de agresiv?

— Lupoaica nu-i mai permite vulturului să se apropie de Vladimir pentru că îl consideră bolnav, din moment ce s-a întins așa. L-ar putea chiar ataca, numai să-l alunge din poiană. Micuțul nostru fiu nu ar trebui să asiste la acest atac, este încă prea mic ca să-nțeleagă. Dar ce să fac? Neapărat trebuie să fac ceva...

Impunătorul vultur, dintr-o smucitură, se ridică semeț în picioare, își înălță capul mândru, clămpăni de două ori din ciocul amenințător și, cu pași țanțoși și încrezători se apropie de micuțul Vladimir. Lupoaica păru să se fi potolit, s-a retras deoparte dar nu s-a îndepărtat, a rămas în vecinătatea lor, urmărind fiecare mișcare, pregătită în orice moment să atace.

Copilașul i-a mângâiat mai întâi ciocul păsării, apoi a început să-l tragă de penele de pe o aripă, zgâlțâind și

cerând ceva de la ea, repetând *„ăăă"*- urile lui.

Ciocul arcuit al păsării de pradă i-a atins uşor creştetul micuțului, iar cu o gheară de la piciorul osos i-a atins umărul. S-a aplecat, a curmat cu ciocul o floricică şi, ca unui puişor de-al său, i-a trecut floarea culeasă în gurița deschisă a copilului. Vladimir nu a contenit cu *„ăăă"*-urile lui.

Vulturul l-a hrănit pe micuțul pui de om ca pe un pui de vultur, apoi, pe neaşteptate, s-a prăvălit iarăşi pe o coastă în iarbă. Ca un arc, lupoaica s-a ridicat în poziție de atac, dar pasărea a pornit în fugă bătând energic din aripi şi s-a ridicat în zbor.

Tot mai sus în înălțimi se avântă apoi, pe neaşteptate, veni în picaj spre poieniță. Ajunse la un metru jumătate de sol, se redresă şi se reînălță bătând cu forță din enormele aripi. Copilaşul, tot mai excitat, şi-a agitat brațele, le-a întins spre cer chemând la el vulturul, continuând să râdă cu gurița-i deschisă fără dințişori. Anastasia, fără să-şi dezlipească privirea de la vulturul acrobat, şopti îngrijorată:

— Nu trebuie să faci toate astea, tu ai făcut totul minunat de bine. Eşti sănătos, eu ştiu că tu nu eşti bolnav. Odihneşte-te, odihneşte-te. Îți mulțumesc! Te cred, te cred că eşti sănătos! Eşti doar un pic cam bătrânel. Acum odihneşte-te!..

Bătrânul vultur şi-a mai executat încă odată dificila-i piruetă. S-a coborât atât de jos că a brăzdat cu ghearele pământul, smulgând un mănunchi de iarbă. Totuşi, nu s-a aşezat pe pământ ci cu enormele aripi, bătând puternic aerul, în aceeaşi clipă s-a reabilitat. A mai făcut un cerc deasupra poieniței, împrăştiind firele de iarbă din gheare.

Anastasia, în tot acest timp, nu l-a slăbit din priviri nici măcar o secundă, până când nu a devenit un punct

minuscul în zare. La început, vulturul a zburat deasupra poieniței, s-a ridicat pe verticală, apoi a început să ia distanță părăsind spațiul de deasupra noastră.

Brusc, punctul zburător s-a lansat cu o viteză impresionantă către pământ. Cu mare surprindere, am înțeles că aripile nu i se zbăteau voluntar, ci datorită curenților de aer. Pasărea nu mai bătea din aripi, ci vântul îi ridica din când în când ba una ba cealaltă aripă în cădere... Nu mai plana ca mai 'nainte ci venea jos, pur şi simplu ca un bolovan.

Anastasia, atunci, strigă:

— Ai murit în ceruri, în înălțimi! Acolo vei şi rămâne pururea! Ai făcut pentru om tot ce ți-a stat în puteri. Îți mulțumesc... Pentru înălțimi îți mulțumesc ție, bătrânul meu învățător!

Vulturul cădea... În înălțime, deasupra lui, se vedeau alți doi vulturi mai tineri.

— Puii tăi s-au înzdrăvenit bine deja. I-ai ridicat şi le-ai creat un viitor! - şopti Anastasia vulturului căzut pe undeva prin împrejurimile poieniței, ca şi cum acesta mort ar mai fi auzit-o.

Cei doi vulturi mai tineri se coborâră în cercuri tot mai jos deasupra poienii. Am înțeles gestul lor imediat; Vladimir le-a făcut şi lor semne din mânuțe.

— Mi se pare prea mult. Pentru ce o jertfă atât de absurdă? Pentru ce a făcut toate astea? Doar pentru om? Ce-i determină să facă astfel de gesturi, jertfă?

— Lumina îi atrage. Lumina care vine de la om.
Pentru binecuvântarea ce, doar omul le-o poate da, pentru speranță, pentru puii lor. Acum puii îl vor vedea, vor simți lumina dragostei, dătătoare de viață, care iradiază de la om. Uite, Vladimir, fiul nostru le zâmbeşte puilor de vultur, către el se îndreaptă ei. A înțeles probabil, vulturul că în această

lumină, de om emanată - lumina binefăcătoare - va fi şi pentru el o părticic'a sa.

— Pentru lumina oricărui om sunt gata să se jertfească astfel?

— Pentru fiecare om în stare ca lumina binefăcătoare s-o emane!!!

Sistemul

Anastasia se pregăti să-l hrănească pe fiul nostru, eu, între timp, m-am plimbat prin poiană meditând. Două aspecte nu-mi dădeau pace şi nu-mi plăceau deloc. Primul: eu, ca tată, nu reuşeam să-mi aflu poziția din care să particip la educarea fiului meu. Mi-a trebuit puțin ca să-nțeleg că nu-i voi putea aduce niciodată jucării care să-i placă mai mult decât ceea ce are el aici. De mâncare, de asemeni, mi se părea lipsit de sens, să-i fi adus.

Laptele matern, polenul proaspăt de pe flori, mai târziu alunele şi fructele... Ar fi fost o absurditate să cred că aş putea să-i înlocuiesc toate acele prospături cu alimente conservate pentru copii. Dar, în ciuda aspectelor pe care tot mai limpede le realizam, în capul meu încă nu-şi găsea o explicație situația asta ciudată. Anastasia, din câte se vedea, nu avea nimic, cu toate astea nu-i trebuia nimic şi, pe deasupra, reuşea să-şi educe copilul fără nicio greutate.

La televizor se face reclamă la tot felul de jucării

sau lucruri pentru copii, lăsând să se creadă că fără toate astea, copilul nu ar putea, pur şi simplu, să trăiască. Însă aici, în taiga, nu numai că nu are nevoie de toate acelea, dar pare chiar să-i dăuneze. Fiul nostru nici măcar un pătuț nu avea. Clar lucru că pe un astfel de pătuț ca acela pe care i-l oferea ursoaica, nici măcar la minus patruzeci de grade, copilul nu ar putea să înghețe. Nu era nevoie de călcat cearşafuri sau de spălat. Ursoaica era curățică, de fiecare dată îşi țesăla blana de pe burtă cu ghearele labelor din față ca şi cu un pieptene. Se rostogolea prin iarbă ca să se curețe, apoi făcea baie în râu. Ieşea din apă, se scutura, împroşcând totul ca un pulverizator, se tolănea cu burta în sus şi se usca. Se mai pieptăna încă odată pe burtă şi... asta-i tot.

Anastasia m-a condus la ea şi m-a îndemnat să o mângâi pe locul unde dormea fiul nostru. Era pufos, călduț şi curățel.

Am înțeles bine că participarea mea din punct de vedere material, la creşterea copilului, era de prisos, totuşi ceva trebuia să fac ca să fiu părtaş la educarea lui... Dar ce? Sau poate, cu hotărâre şi asprime, să-i cer Anastasiei o explicație? Aş avea dreptul, mai ales că am respectat de la început toate regulile impuse de ea - nu am atins copilul din proprie inițiativă, nu am fost invaziv şi posesiv şi nu am insistat să-i dăm cadourile, în mod special aduse de mine.

Al doilea aspect care mă stânjenea era imposibilitatea de a le îndeplini cerințele cititorilor şi să întocmesc schema unui sistem complet de educație pentru copii.

Majoritatea cititorilor cer asta în scrisorile lor şi la conferințele organizate. Eu le-am făgăduit că o să-i cer amănunte Anastasiei pe care să le descriu cu minuțiozitate în cartea ce urmează s-o scriu. Am promis că o să scriu despre

un sistem după care a fost educat, din generaţie în generaţie, arborele ei genealogic. Dar ea, ce-mi spune? Că refuză conceptul de sistem în sine şi, mai mult decât atât, că orice sistem poate fi şi este doar dăunător. Evident că este o aberaţie! Trebuia să existe măcar un sistem just printre toate acele sisteme păgubitoare. Dar, tocmai punându-mi această întrebare, am simţit ca o lovitură... În toate scrisorile şi la toate conferinţele cu cititorii, niciuna din acele întrebări nu-mi era adresată mie! Toate îi erau puse Anastasiei.

Am înţeles că ei toţi cred mai mult în ceea ce spune ea decât în ceea ce vorbeşte oricare alt specialist din lumea noastră şi lăsau să se înţeleagă că Anastasia îmi era cu mult superioară mie... Mi-am zis atunci: las-o pe ea să răspundă la toate aceste întrebări. Treaba mea se va limita doar la a scrie cartea. Eram şi aşa plin până peste cap cu treburile cu publicarea cărţilor.

Anastasia abia se eliberase de îndatoririle ei şi alergă spre mine cu veselie şi îmbujorată la chip.

— Am terminat de făcut tot. Micuţul nostru a adormit. Cred că tu te-ai plictisit aici.

— Am meditat şi eu.

— La ce?

— M-am tot gândit că în carte nu o să mai am ce să mai scriu. Eu ţi-am spus într-una: oamenii aşteaptă răspunsuri concrete la întrebările puse. Educaţia copiilor îi interesează pe ei. Şi eu, despre educaţie, ce să scriu? Să scriu cum te comporţi tu cu fiul nostru, cum trăieşte el aici, îndeobşte? Şi, din asta, ce să se înţeleagă? În condiţiile noastre de viaţă, astfel de comportamente nu vor fi acceptate. Pentru că nu se poate găsi câteo ursoaică pentru fiecare, sau câteo lupoaică care să se îngrijească de copii,

sau câteun vultur care să-i poarte pe aripi, ca să nu mai vorbim de câte o poieniță cu polen curat de flori pentru fiecare copilaş în parte. Nimeni nu are aşa ceva.

— Esențiale nu sunt lupoaica şi ursoaica, Vladimir. Nici vulturul... Ele, toate, sunt numai nişte efecte. Există, însă ceva important. Acest ceva îşi croieşte calea în orice situație

— Ce este acel *important*?

— Comportamentul față de copil. Gândurile cu care-l învăluiți când în preajmă-i stați. Crede şi înțelege. Se poate naşte un Hristos doar dintr-o mamă care crede că unui Hristos îi va putea da naştere. Iar dacă părinții ca şi cu Hristos sau Mohamed se vor comporta cu fiii lor, atunci copiii vor avea aceleaşi gânduri curate ca ale lui Hristos. Şi să devină la fel ca el, vor năzui. Mai există totuşi oameni care trăiesc în contact cu natura, iar dintre ei, cel care va reuşi să devină conştient de creațiile Creatorului, să le înțeleagă şi să le vadă predestinarea, atunci acela, pentru odrasla lui, o lume fericită şi luminoasă va crea.

— Cum să devină conştient? După mine, asta s-ar putea atinge doar progresiv, urmând o anumită metodică.

— Doar cu inima este posibil a simți, doar inima este în măsură să-nțeleagă.

— Mai concret spus?

— Mai concret chiar tu ai scris, când despre grădinari ai povestit, nici măcar tu însuți nu ți-ai dat seama. Vorbele în vânt la ce bun să fie irosite? Dacă inima şi Sufletul închise vor rămâne, vorbele doar în vântişor deşart se vor transforma...

— Da, am scris. Totuşi, în viață nimic nu se întâmplă încă.

— Muguraşii, în diferite moduri vor putea fi văzuți şi

nu de toți de-odată. Și mai ales, mugurașii ce-n suflete iau naștere.

— Dar, dacă nu sunt vizibili, atunci de ce-aș mai scrie? Eu scriu, îmi dau silința, dar nici pe departe toți cei care citesc nu vor înțelege spusele tale. Sunt și dintre-aceia care chiar și de existența ta se îndoiesc.

— Gândește, Vladimir, poate că ai putea vedea un sens chiar și în îndoieli.

— Ce sens să fie în îndoieli?

— Îndoielile stăvilesc împotrivirea, iată și explicația pentru care eu exist pentru aceia pentru care exist. Noi le suntem apropiați și-n inimi unul altuia existăm. Mai gândește-te, tu încă mai poți înțelege. Eu exist pentru că ei există. Creația este puterea lor și nu distrugerea. Ei pe tine te înțeleg, te susțin, în gânduri aproape-ți vor fi.

— Dar orice ai spune tu, ajunge cu poveștile astea derutante! Mai bine tu, îndoiala din inimile necredincioșilor, spulberă! Hai să ne prezentăm în televiziune, arată-le ceva din neobișnuitele tale capacități. - i-am cerut eu Anastasiei, iar ea, ca răspuns, mi-a spus:

— Crede-mă, Vladimir, a mea existență terestră și minunile pe care asupra publicului să le fac eu aș putea, în necredincioși lumina credinței nu o vor aprinde. Acestea, doar iritarea o vor amplifica în cei ce nu acceptă viziunea asupra lumii din ele emanată. Iar tu nu-ți cheltui energia pe ei. Fiecare are orizonturile și prioritățile lui, iar eu, de voi merge printre ei, tu crede-mă Vladimir, doar imaginea unui corp fizic voi proiecta. Însă în loc de asta, mai bine-ar trebui ca eu să fac astfel încât femeile care o viață-ntreagă fără de satisfacții și-o petrec grijind prin bucătării și altfel de bucurii să mai cunoască... Iar peste tânăra mamă, care de una singură cu copil a rămas, a iubirii lumină să se reverse. Și

copiii! Peste ale lor Suflete, a postulatelor prihănire neîntârziat să înceteze...

— Uite, din nou cu visul tău. Destul de multă vreme a trecut de când tu ai visat, dar cele înfăptuite sunt puține. Cărticica a fost scrisă, tablouri au fost pictate ca să nu vorbim de potopul de versuri revărsat peste omenire, însă cât despre realizările tale globale pentru oameni? Numai nu-mi vorbi despre vlăstarele luminoase care în sufletele umane cresc. Tu arată-mi acele fapte pe care oamenii să le poată atinge, în realitate să le perceapă. Nu-mi poți arăta sau nu vrei?

— Pot.

— Atunci arată-mi!

— Ispitei ca înainte de vreme să le dezvălui eu te voi supune, și-atunci cine o să le apere pe micuțele vlăstare abia încolțite de grindina distrugătoare?

— Tu, apără-le.

— Greșeala ca s-o repar eu de voi vrea și-așa ceva va veni vremea să fac. Privește.

Mulțumită Anastasiei am avut atunci ocazia să intru în contact cu un fenomen cu mult mai neobișnuit și mai cutremurător decât toate celelalte câte-am descris deja în cărțile de mai înainte. Pentru câteva clipe, pe dinaintea mea, pe lângă mine sau poate chiar prin mine - nu aș putea precis să spun - s-au perindat o mulțime de chipuri minunate de oameni de toate vârstele. Din toate părțile lumii.

Nu era o halucinație. Oamenii mi s-au înfățișat în minunatele lor activități, iar fețele lor le-am putut observa în cele mai mici detalii. Se vedeau condițiile lor de viață și îndeletnicirile, evenimentele la care asistau sau erau părtași de-a lungul anilor lor de viață. Cu toții veneau din cotidianul contemporan. Ar fi fost nevoie de ani întregi pentru a urmări

toate astea la televiziune sau pe ecranele cinematografelor, aici însă... o clipă şi iat-o din nou pe Anastasia dinaintea mea. Nici măcar nu a apucat să-şi schimbe poziția în care stătea. Îmi vorbi precipitat numai ce-a înțeles că *m-am întors*.

— Ai gândit, Vladimir, că un banal miraj tot ce-ai văzut, era? Taina prin care ei pe dinaintea ta s-au perindat, te rog, n-o dezlega. Vorbeam noi despre copii, nu-i aşa? Despre esențial? Ai văzut copiii? Spune.

— Da, am văzut copiii. Aveau conştiinciozitatea şi bunătatea tipărite pe fețe. Îşi construiesc o casă singuri, o casă încăpătoare. Şi cântă în timp ce-o fac. Şi-am întrezărit printre ei un bărbat cu părul sur. Un academician. Părea un om foarte înțelept. Am observat imediat. Doar că vorbeşte ciudat. Consideră cu mult mai înțelepți copiii chiar şi decât acei profesori care au o anumită faimă în ştiință. Copiii se comportau cu academicianul cărunt ca şi cu seamăn de-al lor, dar în acelaşi timp şi cu deosebit respect. În viziunea mea se distingeau multe detalii despre acei copii. Cât de ciudat studiau ei, ce visau, dar asta este doar o viziune, cine ar putea întări veridicitatea lor? În viața reală lucrurile, cu totul altfel, decurg.

— Tu ai văzut viața reală, Vladimir şi despre asta, grabnic o să te convingi.

Incredibil! Chiar aşa s-a şi întâmplat! Totul s-a dovedit real! Eu am văzut!

Transpuneți în viață viziunea fericirii

Imediat după întoarcerea mea din taiga, am mers din nou în Gelendjyk unde trebuia să se țină o conferință a cititorilor cărții *Anastasia.* Supleantul responsabilului regiunii Krasnodar din raionul Ghelendjyk m-a condus la şcoala academicianului Mihail Petrovici Shetinin care se afla la puțină distanță în pădure.

Aleea îngustă şi pietruită ducea de la strada principală spre pădure, şerpuind spre un mic deluşor dosit între munți. Aleea, degrabă, se termină, la capătul ei ridicându-se o ciudată casă-turn. Era încă în fază de construcție. Din cadrul ferestrei fără tocuri se strecura afară o melodie populară rusească cântată de voci de copii.

Casa, care se ridica dinaintea ochilor mei, era exact aceeaşi casă din viziunea pe care am avut-o în taiga, doar că aici o vedeam aievea.

Nu am vorbit cu nimeni. Am trecut pe lângă grămezile de tot felul de materiale de construcție, pentru a mă convinge singur de existența casei, pentru a o atinge. M-am apropiat şi am văzut cum de pe o scară de şantier, cu mare abilitate, cobora o fetiță de vreo zece anişori. S-a apropiat de una din grămezile de lespejoare de râu, a început să şi le aleagă pe cele care-i plăceau şi le-a pus într-o cutie de conservă de scrumbii afumate. S-a cățărat pe scară, iar eu am urmat-o, ademenit de seducătorul cântecel care venea dintr-acolo. La etajul al doilea am întâlnit câțiva copii de vârsta fetiței de pe scară şi alții puțin mai mărişori. Unii dintre ei s-au apropiat de fetiță şi au luat din cutie câte o lespejoară netedă, apoi le-au lipit pe perete cu mortar. Pe urmă au desenat fiecare pietricică în parte, ornându-le cu desene deosebit de frumoase. Două fetițe, cu cârpe umede în mâini, imediat din urma lor au curățat fiecare lespejoară murdară de ciment de pe perete. Munceau cu pasiune şi cântau. Printre ei nu se vedea nici măcar un adult. Abia mai apoi mi-a fost destăinuit că, fundația casei şi fiecare chirpici în parte, au fost aşezate doar de mânuțele acestor copii. Şi tot ei au pus la punct un proiect în cele mai mici detalii şi au avut grijă de toate aspectele realizării fiecărei etape.

În micuțul complex şcolar din pădure, casa asta nu era singura de acest fel. În acest fermecător colț de lume, copiii, de unii singuri, îşi construiesc casele, oraşul şi viitorul lor. Cântând. Aici, în această şcoală, o fetiță de zece anişori este destoinică să-şi construiască singură casa, să deseneze încântător de frumos, să gătească, să cunoască dansurile populare şi-n acelaşi timp să stăpânească tehnica rusă de luptă corp la corp.

Aceşti copii o cunoşteau pe Anastasia. Ei înşişi mi-au

vorbit despre ea. În școala din pădure studiază trei sute de copii proveniți din toate colțurile Rusiei.

În această școală, într-un singur an, copiii dobândesc cunoștințele de matematică ale cursurilor unei școli normale de zece ani și-n același timp învață trei limbi străine. Nu sunt aleși copiii-minune pentru această școală și nici nu sunt creați copii-minune. Aici le este oferită, pur și simplu, posibilitatea de a-nflori și dezvolta ceea ce deja se află în ei.

Școala academicianului Shetinin aparține Ministerului Învățământului al Federației Ruse, este fără plată și nu este promovată. Cu toate astea, locuri libere nu sunt aproape niciodată. În puținele rânduri, când așa ceva se întâmplă, pe un singur loc se înghesuie douămiicincisute de pretendenți.

Îmi este greu - aproape imposibil - să vă descriu fericirea ce le luminează chipurile copiilor din școală. Am vizitat această școală imediat după ce am participat la conferința cititorilor din Ghelendjyk. Am mers acolo însoțit de un mic grup de participanți la conferință, care auziseră de existența școlii.

Printre cititorii care au participat s-a aflat și minunata femeie Natalia Sergheevna Bondarciuc. Actriță, regizoare de cinematografie și membră a conducerii asociației „Rërich", Natalia era înzestrată cu aptitudini deosebite în ezoterism și în altele legate de acest domeniu. A luat parte la conferință la care, cu mare măiestrie, a vorbit despre cei doi soți Rërich și despre ezoterism. Despre Anastasia a vorbit chiar cu mai multă pricepere decât mine.

Cu ea venise și fiica ei, Mașenka. Imediat după conferință, au fost invitate la festivalul de film din Anapu

unde pe amândouă le aştepta iubita mătuşă a Maşenkăi, cunoscuta actriţă Inna Makarova. Şi cu câtă smerenie şi implorare sună vocea Maşenkăi, cerându-i mamei:
„Mămicuţă, te rog, doar trei zile! Doar trei, nu mai multe! Cât tu vei fi la festival, fă ca eu să pot rămâne în şcoală!"
Şi a rămas pentru trei zile, graţioasa Maşenka, în această şcoală, spre uimirea mamei sale care, cu inflexiuni triste în glas, pronunţă în şoaptă către mine: „Este evident că de multe îi privăm pe copiii noştri. Chiar iubindu-i, le aducem prejudicii."

Împreună cu Natalia Bondarciuc mai era şi un operator cu o cameră de luat vederi, care a înregistrat povestirea copiilor de la şcoala lui Shetinin despre relaţia lor cu Anastasia şi despre accepţia vieţii. Reproduc aici dialogul cu copiii prinşi de munca lor la construcţia casei-turn. Întrebările le-au fost puse copiilor de mine şi Natalia:

— Se dă impresia că în fiecare cărămidă a casei voastre este înglobată energia luminoasă a unei mari forţe.

— Da, asta aşa-i - ne răspunse din grup o fetiţă mai mare cu păr roşcat - depinde foarte mult de oamenii care au atins cărămizile. Noi, toate astea, le-am făcut cu dragoste, ne-am stăruit să investim în viitor doar trăirile noastre de bine şi fericire.

— Cine este autorul proiectului acestei clădiri, al coloanelor şi al desenelor?

— Aceasta este colaborarea, gândirea noastră colectivă.

— Vasăzică, toţi cei care lucrează aici, doar în aparenţă se ocupă fiecare cu treaba lui, în realitate, rezultatul este al gândiri comune?

— Da, noi în fiecare seară ne adunăm în jurul focului unde gândim şi modelăm ziua care vine. Ne înfăţişăm formele

concrete care vor lua ființă în casa noastră.

Mai există printre noi unii copii care îndeplinesc rolul arhitecților, ei concretizează şi reunesc munca colectivă.

— Care este imaginea caracteristică acestei camere în care ne aflăm acum?

— Imaginea lui Svarog, inițiatorului Focului ceresc. Se poate vedea pe simboluri şi pe lespezile protectoare.

— Printre voi, puteți semnala un conducător sau o călăuză?

— Noi avem o călăuză dar, în principiu, aici funcționează gândirea colectivă - *lava* - cum o denumim noi.

— Puteți repeta, *gând-lavă*?

— Da, - condiție, imagine, aspirație.

— Voi, cu toții munciți cu plăcere, toți zâmbiți, tututor le strălucesc ochii? Sunteți cu toții veseli?

— Da, asta este viața noastră, deoarece noi facem ceea ce vrem, ceea ce putem şi ceea ce ne place să facem.

— Tu ai spus că fiecare pietricică are un puls şi un ritm al ei propriu?

— Da, ea pulsează o singură dată pe zi.

— Toate pietrele sunt la fel sau unele pulsează de două ori?

— Pulsează toate o singură dată şi în fiecare zi.

— Vouă nu ~~vi~~ se pare că seamănă cu un templu, casa voastră?

— Templu? Templul nu este o formă, templul este o condiție. Ca de exemplu cupolele; ele te ajută doar să atingi o anumită condiție. Forma este o dispoziție de gânduri. Şi nu întâmplător nouă ne-au ieşit aceste forme: cupole piramide - aspirații spre cer, spre descendenta Binecuvântare Cerească.

— Această casă, în care fiecare cărămidă a fost

așe-zată de o mână bună, poate vindeca?

— Desigur.

— Așadar, vindecă?

— Da, vindecă.

Am privit la fetele care lipeau lespejoarele, creând un desen fermecător pe perete. Îmbrăcate în hăinuțe simple, erau de o frumusețe rară, iar eu am gândit: "Unde le cunoaștem noi pe viitoarele noastre consoarte? Pe ringurile de dans, la distracții, prin stațiunile de vacanță. Punem ochii pe cele care ne vor deveni soții, machiate, îmbrăcate după ultima modă și ademenitoare cu formele lor și cu picioarele lungi, apoi ne însurăm cu toate acestea. După aceea, numai ce vopseaua se spală, rămâi uitându-te: stă în fața ta strigoaia strigoaielor, morocănește și pretinde să-i acorzi atenție și așteaptă iubire de la tine. Ce fericire să-ți aducă o viață întreagă lângă o strigoaie, ce să vorbești cu ea? Pe lângă toate astea mai așteaptă de la tine și bunăstare materială. Eh, ce să-i faci, mi-a mers rău - gândim noi atunci. Dar probabil chiar asta și merităm. Bineînțeles că asta merităm! Am vrut, ca niște idioți, cu picioare lungi și cu vopsele să ne însurăm!

Câteodată, câte unuia i se mai și brodește. Îi merge bine și se însoară cu vreouna din aceste fete care zidesc lespejoarele în perete. Casa știu s-o construiască singure, mâncarea o pot găti cu dragoste, limbi străine de toate felurile pot vorbi, sunt inteligente, înțelepte, frumoase. Iar când vor crește, chiar fără machiaje, vor deveni cele mai frumoase dintre toate. Și cum este de așteptat, pretendenți la mâinile lor vor fi o droaie, dar pe cine o să aleagă ele?"

Și chiar asta a fost următoarea întrebare pe care i-am pus-o unei frumoase îmbrăcată într-o rochiță simplă:

— Spuneți-ne, cu care bărbat v-ați mărita? Ce

virtuți ar trebui să aibă soțul dumneavoastră?

— Bunătatea, răbdarea să fie virtuțile lui și un Om care să-și iubească Leagănul său Natal, trebuie să fie el. Cinste și demnitate să aibă.

— Dar, în concepția voastră, ce înseamnă cinste?

— Pentru mine cinstea, într-o expresie înseamnă: *eu am cinstea de a fi rusoaică.*

— Ce înseamnă *rusoaică?*

— Este un om care-și iubește Leagănul Natal. Este cel care, mai întâi de toate, rămâne în Leagănul Natal și nu-l părăsește niciodată. Nici măcar în clipele cele mai grele. El este Omul care se simte parte a Rusiei.

— Copiii voștri tot pentru Leagănul lor Natal vor trăi?

— Da!

— Și, înseamnă că soțul va trebui să-l împartă cu dumneavoastră?

— Da!

Cea de-a doua fată pe care am întrebat-o a răspuns:

— El va trebui să fie un om în stare să dăruiască lumină și căldură semenilor săi. Dacă el le va emana, atunci celor ce-l înconjoară le va fi bine și implicit și familiei noastre. Nicio altă bogăție nu se poate compara cu Omul cu Suflet bogat și sănătos spiritual.

Celei mai mici fetițe din grup, în tot timpul improvizatului interviu, nimeni nu i-a dat nicio atenție. Puțin după, eu am întrebat-o despre ceea ce abia vorbisem cu celelalte, iar ea a răspuns:

— Probabil că cei mai buni se vor însura până voi crește eu, dar soțul meu va fi, oricum, foarte bun, omenos și fericit. O să-l fac eu așa, o să-l ajut așa cum Anastasia face.

Și-atunci am înțeles că Anastasia le împărtășea

harurile ei, copiilor. De ce copiilor de la şcoala lui Shetinin? Pentru că academicianul Mihail Petrovici Shetinin este cel mai măreț mag, este cel care a pus bazele şi continuă să ajute la extinderea Spațiului de Iubire.

Acum, ele sunt mici, cosițele blonde ale Anastasiei, dar vor creşte! Se vor răspândi pe Pământ, creând peste tot astfel de oaze, până vor cuprinde tot Pământul.

În timp ce şedeam în camera de la etajul doi al neobişnuitei case-turn, priveam la ornamentele şi desenele făcute de mânuțele acelor copii care păreau operele unor măreți maeştri şi am avut impresia că mă aflu în cel mai măreț şi luminos templu de pe Pământ. Asta, probabil, pentru că în casa cărei fiecare milimetru cu dragoste a fost mângâiat de mânuțele copiilor, se afla mai multă energie luminoasă decât în multe alte temple din lume.

Şi am gândit eu atunci: Iată, noi restructurăm templele şi mănăstirile dărăpănate, folosind tehnicile cele mai moderne, construcții de fier şi beton; nu-i aşa de greu, astăzi, de reparat cu astfel de tehnologii. Venim, apoi, în aceste lăcaşuri cu sentimentul datoriei împlinite şi ne apucăm să cerem: *Binecuvântează-ne Doamne!*, dar nu primim nicio binecuvântare. Deoarece, în tot acest timp, atenția lui Dumnezeu se va concentra asupra copiilor care construiesc neobişnuita casă-templu. Şi se va îngrijora El că li se termină copiilor cimentul, cărămizile şi scândurile pentru podele nu le ajung. Şi cu dragoste îl va binecuvânta Dumnezeu pe orişicare îi va ajuta.

Iar eu n-am rezistat tentației de a destăinui aceste vlăstare. N-am rezistat, exact cum se temuse Anastasia şi iată ce s-a întâmplat:

Mergeam pe cărăruia din fața casei printre mesele de bucătărie la care copiii se îndeletniceau cu treburile lor.

La un moment dat am simțit o căldură care se revărsa, ca dintr-un proiector, asupra-mi. Senzația de căldură era asemănătoare cu aceea care venea de la Anastasia când își concentra privirile asupra mea, numai că puțin mai slabă.
M-am oprit și am privit împrejur să disting de unde venea. O fetiță de unsprezece ani stătea în picioare la marginea unei mese și alegea orezul. Mă privi și zâmbi. M-am așezat lângă ea. Ochișorii ei albaștri mă încălziră și mai tare cu privirile lor. Am întrebat-o:

— Cum te cheamă?

— Bună ziua. Pe mine mă cheamă Nastea.

— Așadar, tu poți să-ncălzești oamenii cu privirile așa cum face și Anastasia?

— Dumneavoastră ați simțit?

— Am simțit.

Micuța Nastea, chiar de nu în măsură completă, era înzestrată cu darul de a încălzi cu privirile corpul celui pe care-l alegea ea, la fel ca Anastasia. S-a apropiat de noi Natalia S. Bondarciuc, s-a așezat lângă noi, iar operatorul care o însoțea a pus în funcțiune camera. Fără să se sinchisească câtuși de puțin, fără să se abată de la activitatea ei, micuța Nastenka ne răspunse la întrebări.

— De unde asimilați voi cunoștințele și iscusința?

— Din stele.

— Ce învățăminte ai tras tu din contactul cu siberiana Anastasia?

— Că este foarte important să-ți iubești Leagănul Natal.

— De ce este atât de important?

— Întrucât Leagănul Natal este ceea ce ne-au lă-sat apropiații și îndepărtații noștri părinți.

— Cine sunt părinții tăi, tatăl tău unde lucrează?

— Tata este învățător, în școala în care predă el este bine dar tot mai bine este aici.

— Voi trăiți aici într-o familie unică, intimă și fericită!? Voi, în acest fel, nu uitați de părinții voștri?

— Dimpotrivă. Tot mai mult ne iubim părinții, le trimitem gânduri bune pentru ca și lor să le fie bine ca nouă aici.

Camera video înregistra. Şi eu mi-aş fi dorit cu foarte mare ardoare ca micuța Nastenka să le arate scepticilor ce este aceea - privire care încălzește.

— Nastenka, arată-le mai multor oameni cum poți tu să încălzești cu privirea ta. Privește în obiectiv și încălzește-i în acest fel pe toți cei care te vor vedea. - i-am cerut eu.

— Pe toți deodată, este foarte greu. S-ar putea să nu reușesc.

Însă eu am continuat cu insistență. Am reformulat cererea și atunci cu Nastenka s-au întâmplat exact aceleași lucruri care s-au întâmplat cu Anastasia în taiga atunci când, cu puterea voinței și cu raza ei de la distanță, a salvat bărbatul și femeia de la răzbunarea răufăcătorilor lor. Eu am descris această întâmplare în prima carte.

Anastasia, pe-atunci, m-a lămurit astfel:

— Asta nu stă în puterile mele s-o fac, este ca și cum ar fi deja planificat totul dinainte, nu de mine, eu nu pot să mă amestec direct. *Ele* acum sunt mai tari.

Cu toate astea, la insistențele mele, ea mi-a îndeplinit dorința. Mi-a îndeplinit-o conștientă fiind că ar fi putut chiar să moară.

Micuța Nastenka, în urma rugăminților mele insistente și repetate, a încercat să facă la fel. Ea, de două ori la rând, a inspirat adânc aer în piept, a închis ochii pentru câtva timp, apoi cu seninătate a început să privească în

obiectivul camerei. Operatorul fascinat a rămas imobil. Pe neaşteptate Natalia Bondarciuc îşi dădu jos şalul de pe umeri şi o înveli pe micuța Nastenka. Ea a fost prima care a observat cum mai întâi corpul fetiței a început să vibreze apoi a devenit tot mai palidă la față.

Am înțeles imediat: nu trebuia să mai insist cu cererea mea. Şi că nu se merita ca atâta energie să fie cheltuită pe necredincioşi. Asta amplifica doar împotrivirea răutăcioasă în ei.

Adulții veniți în vizită nu au rezistat tentației de a-i mângâia pe copii. I-au atins, i-au îmbrățişat şi i-au mângâiat ca pe nişte pisici. Nu pot să-nțeleg de ce a trebuit s-aduc cu mine acel grup de persoane? Ştiam deja de desele vizite ale diferitelor comisii şi delegații de toate felurile sau pur şi simplu ale oamenilor de rând, care vin să privească la miracolele ieşite din mâinile copiilor de aici. Vor atinge orice le cade la îndemână şi vor lua ce le va place, fără ca, în schimb, să dea ceva de-al lor. Şi, poate, adevărat a grăit Anastasia: „Căutând să-ți însuşeşti Binecuvântarea locului sfânt, tu gândeşte-te ce ai putea în schimb să-i laşi. Şi dacă încă nu ai învățat cum să răspândeşti lumina împrejurul tău, de ce atunci s-o iei şi s-o păstrezi dosită-n tine ca într-un mormânt?"

Eu, s-ar părea că am nimerit în această şcoală împins de aceeaşi curiozitate. Doar mulțumită Anastasiei, academicianul Shetinin ne-a întâmpinat, iar copiii la masă ne-au poftit cu ospitalitate pe mine şi pe cei sosiți împreună cu mine. Nu numai de mâncare am primit noi atunci, acolo. Focul viu din ochişorii copiilor nemăsurat de mult ne-a dat, iar noi în schimb ce le-am lăsat? Ca nişte protectori grijulii, noi pe creştete, i-am mângâiat pe copii.

Cuprins de repulsie pentru propria-mi persoană m-am

retras deoparte de grupul sosit acolo împreună cu mine şi am început să meditez. La puţin timp s-au apropiat de mine deja cunoscutele Lena şi Nastenka.

— Liniştiţi-vă, - a şoptit uşor Nastenka. Aşa-s adulţii întotdeauna. Vor doar să mângâie şi să îmbrăţişeze. Consideră că este important să îmbrăţişeze. Iar dumneavoastră, de cu dimineaţă, sunteţi tot nervos. Haideţi cu noi în poieniţă, o să vă povestim despre Anastasia. Eu ştiu în care spaţiu se află ea acum.

Când am ajuns în poiană, operatorul cu camera video alăturându-ni-se, mi-a propus:

— Hai să-ncercăm să le mai luăm un interviu fetelor. Or să iasă nişte cadre minunate, uite ce peisaj minunat împrejur şi nu o să ne deranjeze nimeni aici.

— Poate că nu trebuie. Le-am necăjit îndeajuns cu întrebările noastre sâcâitoare.

— Dar cu tine, oricum, le va face plăcere să vorbească. Pe jurnalişti şi pe vizitatori nu prea-i primesc cu plăcere în şcoală. Iar nouă ni s-a prezentat această ocazie unică! Ar fi mare păcat s-o ratăm. Crede-mă, îţi vorbeşte un profesionist.

Am luat microfonul, m-am apropiat de fete şi le-am întrebat:

— Va trebui să vă luăm un interviu. Eu o să formulez unele întrebări iar voi va trebui să-mi răspundeţi, sunteţi de acord?

— Dacă pentru dumneavoastră este important, atunci puneţi-ne aceste întrebări, - răspunse Lena, iar Nastea adăugă:

— Desigur, desigur, întrebaţi.

Fetele s-au ridicat în picioare una lângă cealaltă, şi-au aranjat lungile lor codiţe blonde şi au început să mă

privească atent în ochi în aşteptarea întrebărilor.

După două întrebări banale, am tăcut, devenind conştient că astfel de banalităţi şi întrebări standard le pun toţi cei care vin acolo, membrii tuturor comisiilor şi ziariştii. Doar că aceste fete sunt în măsură să răspundă la chestiuni la care puţini au avut ocazia, în viaţă, să se gândească. Avea dreptate atamanul cazac care spusese:

— Copilul meu, doar de trei luni învaţă în această şcoală iar eu simt deja că neîntârziat va trebui să învăţ şi eu câtuşi de puţin altfel voi trece drept un dobitoc în faţa lui.

Şi că îndeobşte, noi toţi, oare, nu-i înjosim pe copii cu întrebările noastre prosteşti, deliberat inculcându-le ideea că de mai mult nu sunt capabili? Stăteam mut dinaintea fetelor, cu microfonul în mână, înţelegând după feţele lor cum se îngrijorau pentru mine, văzând că m-am pierdut şi nu mai ştiu despre ce să vorbesc cu ele. Atunci, m-am dat bătut în faţa lor şi am recunoscut:

— Nu ştiu eu ce să vorbesc cu voi, ce întrebare să vă pun.

Şi atunci s-a complicat şi mai mult situaţia care deja era destul de comică şi aşa. Stăteam noi doi, eu şi operatorul, doi bărbaţi adulţi, în faţa a două copile care, fără să piardă o secundă, au început, câte una pe rând, să ne explice cum se ia un interviu şi cum se vorbeşte cu un alt om:

— Destindeţi-vă, trebui să ştiţi să vă destindeţi. Cel mai important este să vorbiţi deschis. Trebuie să vorbiţi despre ceea ce vă frământă.

— La noi nu vă gândiţi. La omul cu care vorbiţi trebuie să vă gândiţi, dar la noi nu vă gândiţi. Nu mai staţi încordaţi.

— Voi, întrebările voastre, cu inimile puneţi-ni-le. Noi o să vă putem răspunde, nu vă gândiţi la noi.

— Până când veți putea din nou să ne interogați, mai bine să vă povestim noi despre câte ceva...

Ele s-au plimbat prin poiană, zâmbind şi atingând cu mâinile florile, au vorbit. Profunzimea cunoştințelor asupra lumii, puritatea care le radia din suflete şi ochii lor plini de bunătate impregnau atmosfera dimprejurul nostru cu pace şi încredere. Operatorul filma cu ochiul dezlipit de camera video, fără să urmărească ceea ce înregistra. Nu am vizionat nici măcar odată caseta video pe care mi-a făcut-o cadou Natalia Sergheevna. Mă uitam cum se plimbau prin poieniță micuțele cosițe blond-ruse. Ele vor creşte! În şcoală sunt trei sute.

Eu am scris despre această şcoală nu pentru a demonstra cuiva cine ştie ce, ci pentru a bucura inimile celor care au citit, care au simțit-o şi înțeles-o pe Anastasia.

Dacă pe cineva dintre dumneavoastră vă deranjează ce şi cum am descris eu aici, atunci nu citiți. Critici am primit eu destule şi despre stilul narativ şi despre greşelile gramaticale şi pentru aşa-zisele mele intenții mercantile. Însă cu toate astea, eu, cartea următoare, o voi scrie, mai bine abțineți-vă s-o citiți, întâmplările din ea sunt cu mult mai importante decât în cărțile dinainte iar stilul narativ va fi uşor îmbunătățit. Ați putea să vă iritați prea tare.

Academicianul Shetinin

Cine este? Noi suntem obişnuiţi să caracterizăm omul, cercetându-i biografia, scrisorile de recomandare sau faima. În cazul nostru, însă, toate astea nu ar avea niciun sens. În Biblie se vorbeşte: "după fructe îi veţi cunoaşte..." Roadele academicianului Shetinin sunt chipurile luminate de fericire ale copiilor din şcoală şi ale părinţilor. Aşadar, cine este el? Natalia S. Boundarciuc, care nu este numai o stimabilă actriţă a Rusiei dar şi membru în conducerea Centrului Internaţional Rërich - (ONG) , a declarat:

— Am avut ocazia să colaborez cu numeroşi cunoscuţi propovăduitori şi învăţători din diferite ţări ale lumii, dar niciunde nu am rămas atât de uimită ca aici. Cu siguranţă că noi am dat peste măreţul Mag. Mag, nu pentru că el cunoaşte străvechile magii, ci pentru că lui îi este cunoscut ceea ce multor dintre noi rămâne nevăzut.

Aş fi vrut şi eu să-mi împărtăşesc impresia ce mi-a lăsat-o întâlnirea cu Shetinin, dar eu nu sunt un bun cunoscător al acestor domenii ale instruirii, iar aprecierile mele ar putea părea neverosimile. Aşadar, am hotărât să transmit totul aşa cum a fost expus, fără să fac adăugiri şi să povestesc ceea ce-a vorbit Shetinin însuşi.

Natalia S.B., colaboratoarea ei, eu şi Mihail Petrovici ne-am îndreptat spre coridorul şcolii. Pe holul nedespărțit de niciun perete, aşezați în jurul meselor, se aflau copii de diferite vârste, cu toții se îndeletniceau cu câte ceva necunoscut nouă, nici noi şi nici camera de luat vederi nu i-a deranjat de la ale lor. Câte unul, în răstimpuri, se ridica de la masă, mergea undeva prin casă şi se întorcea la locul lui. Uneori se apropiau de standurile cu cifre pe ele, atârnate pe pereți, alții se perindau prin casă, se adunau în cercuri şi discutau, explicau unul altuia şi lămureau câte ceva.

— Mihail Petrovici, ce se petrece aici? - a întrebat Natalia Sergheevna.

— Aici, dumneavoastră vedeți, în mare parte, încercarea de întâlnire. Dacă întâlnirea are loc, atunci copiii pot urma cursul de matematică de zece ani în nu mai mult de un an. Asta este tema. Asta se întâmplă cu cei înzestrați cu aceleaşi capacități şi depinde de cât de deschişi sunt ei în relațiile lor. Structurile lor de câmp îi ajută să-şi transmită liber informațiile de la unul la celălalt. Vă este cunoscut aforismul popular „dragoste la prima vedere", când doi îndrăgostiți se pot înțelege dintr-o jumătate de cuvânt. Atunci când tu nu ai apucat nici să deschizi gura şi celălalt deja a înțeles ce intenționai să spui. Vedeți dumneavoastră, aici se face tot ce se poate pentru ca ei să se simtă liberi şi mulțumiți. Aici pot pune neperturbați orice întrebare, pot să se ridice şi să se plimbe. Important este să întrețină con-

tactul.

Este foarte important, ca în acest proces, copilul să lucreze pe contact, iar cel care declanşează procesul să se comporte la fel. Pentru că noi dăm frâu liber acțiunilor lor şi nu punem niciun accent pe vârstă. Aici, lângă Ivan Aleksandrovici - un băiețel de cincisprezece ani - stă o fetiță de zece anişori pe nume Masha. Printre ei se mai află şi un student universitar Serghei Aleksandrovici care anul acesta va termina universitatea.

— Câți ani are?

— Serghei Aleksandrovici, anul acesta va împlini optsprezece ani.

— Cum de termină universitatea la vârsta de şaptesprezece ani?

— Şaptesprezece ani înseamnă vârstă, iar noi aici ne străduim să nu folosim expresia *vârstă*. Este foarte important. Dumneavoastră observați cu atenție; aici învățătorii-s ca şi cum s-ar contopi cu elevii. Este adevărat totodată, că acest grup este deosebit. Printre ei se află unii care nu au putut lua parte la construcția casei. Dinaintea lor stă o altă problemă: ei vor trebui să urmeze un curs de matematică. Un curs care de obicei durează zece ani. Vor trebui să-l urmeze ca apoi să-l transmită celor care lucrează la construcția casei. Şi chiar aşa se şi întâmplă. Deoarece în ei ia naştere un nou sistem de integrare a elementelor comune de dialog reciproc. Memoriei noastre le sunt cunoscute, chiar de la începutul vieții, structura Cosmosului şi regimurile de viață din spațiul universal. Ca urmare, este imperativ ca noi să nu lăsăm ca gândurile de genul că ei nu ar putea face sau crea una sau alta, să ajungă la mințile lor. Dacă se întâmplă ca unul dintre cei care explică să perceapă astfel de gânduri, atunci elevii săi nu vor mai reuşi să

asimileze. Cel mai important este ca cel care explică să se mențină în strict raport cu cele tratate de chestiunea în discuție, atunci învățătura va decurge de la sine. Să nu concentreze atenția pe învățat sau pe memorizare. Să nu lase niciodată să se creadă că cineva acolo învață. Colaborând, ei vor uita cine este învățător şi cine este elev.

În procesul de rezolvare a temelor vin folosite cunoştințele strict necesare, de fapt se derulează o aducere aminte a celor uitate. Acesta este exact reflexul lui Pavlov, dacă vă mai aduceți aminte: stimul - reacție. Dacă sunt necesare măsuri urgente decid eu.

Foarte important este ca ceea ce fac ei să aibă o legătură nemijlocită cu oamenii ce-i înconjoară. Iar ei, în prezent, nu studiază pentru ei înşişi, asta-i cel mai important. Ei, acum sunt însărcinați cu transmiterea către alții a ceea ce ştiu. Evaluarea, lor nu le este de folos. Ei ştiu că nu peste multe zile vor trebui să le transmită celorlalți ceea ce ştiu. Ei au la dispoziție principiul procesului de învățare. Pentru fiecare grup în parte. El va urmări cum lucrează pe şantier cei cărora va trebui să le transmită cunoştințele lui şi se îngrijorează ca nu cumva grupul său să rămână în urma celorlalți. O altă mare importanță o are sensul conceptului *a-i servi pe ceilalți*. Şi dacă ei, cu adevărat, învață ceva, atunci acel ceva este înțelegerea spiritului, aspirațiilor şi gândurilor semenilor. Aici, nu matematica este importantă ci omul care concepe matematica. Nu matematica de dragul matematicii ci matematica de dragul căii pe care o arată ea pentru a se ajunge la Adevăr. Şi cu cât este mai amplu motivul „ de dragul cui" cu atât este mai răzbitor procesul de deplasare spre domeniul cunoaşterii.

Important este ca în atmosferă să circule sincerita-

tea, nu trebuie în nici un caz să circule ofensele şi furia. În genere expresia *„nu aşa"* lipseşte. În slavona antică nu exista oprirea mişcării sau cuvinte urâte. În antichitatea niciunui popor nu au existat niciodată expresii urâte care să definească vreun fenomen. Acesta nu există, asupra lui nu trebuie să se fixeze oamenii. Răul nu există. Dacă voi ați nimerit într-o fundătură, atunci expresiile cu care să vă fie descrise căile de ieşire de acolo trebuie să fie de genul: ia-o la dreapta, ia-o la stânga, ridică-te, sau mai sintetic: *încotro să te îndrepți* şi nu *nu stai corect.* În prezent, rusofobii ultragiază folosind expresia *s-ar spune pe ruseşte,* lăsând să se-nțeleagă prin asta expresii deşucheate sau imorale. Kobzev are o definiție foarte precisă a acestei expresii:

La strămoşii noştri, la slavoni
Printre mărețele învățături
Dintotdeauna, pentru exprimare şi cuvinte
S-a demonstrat o mare considerație.

Asta negreşit. Deoarece la aceia care cu vorbele se îndeletnicesc, orânduiala lor precisă şi curată trebuie să fie, sensul profund şi lipsit de expresii cazuale şi gânduri derutante. Cuvintele încălzite de sentimente au o neasemuită importanță.

Adevărul, rezultatul, spirituale trebuie să fie. Neapărat copilul să fie armonizat în procesul natural al Universului, de necontenită auto-reprocreare. Abia atunci i-ai dăruit copilului tău bucuria vieții şi o existență reală. Şi nu aşa-zisele forme; uite eu am reuşit, m-am descurcat, fiul meu, ți-am cumpărat cămaşă, pantaloni, pantofi.... de-acum chiar pot să mor. Şi ce i-ai dat fiului tău? Vezi tu, cadourile tale pot să dureze un sezon, cel mult! Dar dacă i-ai fi dăruit

tu fiului tău un nume demn, o onoare, un rost pe lume, prieteni ai lui şi o lume înfloritoare...! Când i-ai dat înțelegerea Adevărului, a existenței şi înțelepciunea vieții, abia atunci poți spune:

„Fiule, ți-am dat ce-i mai important, tu vei fi fericit. Îți vei cumpăra cămaşă, îți vei construi casă, acum tu ştii cum să le faci pe toate astea."

Ascultând toate aceste vorbe ale academicianul Shetinin şi observând strânsa relație dintre copii şi el, am tras concluzia că toate acestea se aseamănă într-un mod uluitor cu ceea ce spunea Anastasia despre copii şi am rămas uimit: „Cum de pot gândi atât de similar, pustnica siberiană şi acest academician cărunt?" Şi, în genere, de ce vorbeşte el cu mine? De ce cu atâta căldură m-a primit, la masă m-a pus şi m-a tratat atât de sincer? M-a condus prin şcoală, mi-a arătat tot. De ce? Ce reprezint eu pentru pedagogie? Nimic. Un fost ucenic. Desigur... ea, încă odată, s-a străduit să...

Se înțelege de la sine că mi s-a oferit această oportunitate de a vizita şcoala lui Shetinin doar mulțumită Anastasiei. Însă cu Shetinin nu am discutat niciodată despre Anastasia. Am discutat pe teme de viață, la fiecare vizită a mea am mers să vedem cum decurge construcția neobişnuitei case-templu. Despre cărticică el a spus doar: „este o carte foarte precisă" şi atât.

La câteva zile după vizita de la şcoală, întorcân- du-mă împreună cu grupul participant la conferința cititorilor, am vrut să le-o prezint şi lor pe Nastenka. Aş fi vrut ca Nastenka să ne încălzească pe toți cu privirea ei numai că s-a întâmplat ceva inexplicabil. Eu, împreună cu Mihail Petrovici, mergeam pe coridorul şcolii. Eu o cercam din priviri. Căutam aşa cum caută izvorul de lumină orice vietate de pe Pământ.

— S-a stins Nastenka, - pronunță pe neaşteptate

Shetinin, - acum mă necăjesc să-i întorc puterile. Încet îmi reuşeşte, dar cu mari eforturi. Restabilirea completă cere timp.

— Cum adică s-a stins? De ce? Era puternică Nastenka. Ce s-a întâmplat?

— E adevărat că ea este puternică. Dar şi efortul emoțional din partea ei a fost puternic.

Stăteam în cabinetul lui Shetinin înfuriat şi supărat pe mine însumi. Da' pentru ce?! Ce şi cui am vrut să-i demonstrez?! Să demonstrez fără să pun la socoteală vorbele Anastasiei: „nici prezența mea fizică şi nici miracolele făcute asupra publicului, în inima necredincioşilor nu vor revărsa lumina credinței... toate acestea doar tulburarea o vor amplifica în aceia căror viziunea asupra lumii aşa cum reiese din ele, nu le place."

„Gata! Ajunge!, - am gândit eu. - n-o să mai dovedesc nimic la nimeni şi nu o să mai scriu nimic. Ajunge! Am terminat cu scrisul!" am gândit eu în sinea mea. Shetinin, ca din senin, vorbi:

— Nu trebuie să încetezi să scrii, Vladimir.

Pe urmă s-a apropiat de mine, mi-a pus mâna pe umăr şi, privindu-mă drept în ochi, începu să murmure o melodie. Academicianul cu părul nins atacă unele note acute, însă ceea ce mă miră mai mult, melodia murmurată de el era aceeaşi melodie pe care mi-a cântat-o Anastasia în taiga.

Îndreptându-mă spre ieşirea din şcoală, printre copii care mişunau în toate direcțiile, am zărit-o, aşezată pe un scăunel, pe micuța Nastenka. M-am îndreptat spre ea. Ea m-a văzut, s-a ridicat, iar când şi-a înălțat privirile - din ochişorii ei obosiți, numaidecât m-au învăluit căldura şi lumina. Abia atunci am înțeles cu adevărat: ea îşi dăruieşte energia şi căldura ei toată, fără rezerve, pentru a o ajuta pe

cealaltă... ...S-o ajute pe siberiana Anastasia şi să ajute visele ei. Vise, acum devenite comune amândurora. În ce stă puterea acestui vis? Cum se întâmplă toate astea? De ce ele, cu atâta dăruire... Şi acele priviri de copil... Ar ajunge oare o viaţă de om pentru a deveni demn de acele priviri?

I-am răspuns în şoaptă:

— Bună să-ţi fie ziua, Nastenka.

Şi-n sinea mea am adăugat: „Nu trebuie, Nastenka. Îţi mulţumesc. Iartă-mă..."

— O să vă petrec. Eu şi Lena vrem să vă conducem până la maşină.

Până când maşina a virat complet, eu m-am uitat la tot mai micile figurine rămase în capătul aleii, sub un lampion din faţa casei-turn. Nu-şi fluturau mâinile în semn de bun rămas. Amândouă ţineau câte o mână înălţată cu palma orientată spre maşina care se îndepărta tot mai mult. Ştiam acest gest, mi-l explicase mai înainte Shetinin. Însemna: „Noi te îndrumăm cu razele noastre de bunătate, fie ca ele să te însoţească oriunde vei merge". Şi iarăşi îmi încolţi gândul: „Ce-aş putea să fac, cum să mă schimb sau cum să devin pentru a fi demn de razele lor?"

Ce să accepți, în ce să crezi?

Întâlnirea cu academicianul Shetinin Mihail Petrovici şi cu şcoala lui a avut loc după a doua vizită făcută Anastasiei. După vizitarea acestei şcoli, din mine s-au spulberat şi ultimele îndoieli în ceea ce priveşte modul în care Anastasia vorbea despre educația copiilor şi felul în care ea se comporta cu fiul. Totuşi, acolo în taiga, ceva din mine i se împotrivea. Nu vroiam să cred. Cel puțin, nu tot ce spunea ea...

Scriu aceste rânduri şi îmi imaginez câți dintre cei care le citesc, fie cu voce tare, fie în gând, spun: „Dar cât se poate să nu crezi? Chiar de în nenumărate rânduri a avut ocazia să se convingă de dreptatea ei, cu toate astea el, ca un debil, nu poate accepta acest nou fenomen."

Fiica mea Polina a adus de la una din conferințele cu cititorii o casetă video. Am privit-o și am ascultat un învățat pe nume Speranskij care, direct de pe scenă, a spus:
„Ceea ce vorbește Anastasia, Megre nu poate pătrunde în profunzime. Nimic din toate astea nu este pe înțelesul lui."

Eu nu sunt supărat pe el, dimpotrivă el, într-un mod foarte interesant, a vorbit despre toate astea, sala l-a ascultat cu respirația tăiată iar eu, doar mulțumită lui, am înțeles că „Anastasia este Esență, substanță de sine stătătoare."

Ce rost are să vorbesc aici despre mine, care mai tot timpul m-am ocupat cu alte treburi? Mai bine despre acei învățați care despre Pământ au studiat.. cu toate astea, despre copii ori au tăcut ori au vorbit în șoaptă sau au gângăvit... Până și copiii îmi scriu în scrisorile lor, mă avertizează să fiu mai atent când vorbesc despre ce spune și ce face Anastasia.

Însă eu vă asigur, stimați cititori, acum sunt mult mai atent cu Anastasia, totuși asta nu înseamnă că nu pot să nu o contrazic sau să nu mă îndoiesc. Nu pot pentru că nu vreau ca eu și toată obștea noastră contemporană să ne considerăm niște idioți. Nu vreau să cred că noi toți am apucat pe calea degenerării.

M-am chinuit să le găsesc cel puțin o explicație gesturilor noastre. Sau a incompatibilității lor cu contemporaneitatea noastră. Și mă voi strădui atât cât pot. Și dacă nu aș face-o, credeți-mă, ar trebui să acceptăm nu numai asta, dar cu mult mai mult... Situația îngrozitoare în care se găsește societatea noastră astăzi. Iar dacă despre iad ne va veni vremea să vorbim, atunci aflați că noi înșine spre iad ne croim cărarea. Haideți să luăm în discuție cel puțin educația copiilor. Eu, despre mine însumi, voi vorbi și

despre cei asemănători mie şi ştiu că nu-s puțini.

La şcoală eram mediocru, iar tata mă pedepsea pentru fiecare doi luat. Mă pedepsea nu numai interzicându-mi să ies la joacă pe drum cu prietenii mei sau refuzându-mi o nouă jucărie dar şi cu altele mult mai severe. Şi era groaznic. Mai groaznic decât o curea la fund. Însă de ceva mai îngrozitor eram terorizat eu tot timpul. Şi mergeam la tablă ca la eşafod. Şi rupeam foile din carnetul de note.

Anii de şcoală sunt minunați.
Cu cartea, caietul şi cântecelul.
Dar nu poți îndărăt să-i aduci,
Zboară oare fără urmă?
Nu, nu vom uita niciodată,
Anii de şcoală.

Vă mai amintiți cuvintele sugestivului cântecel, cât de minunați erau anii de şcoală? Sugestive, sugestive. Şi haideți să ne amintim noi şcolarii, că doar eram cei mai numeroşi, cu câtă bucurie aruncam cât colo ghiozdanele, odată începute vacanțele.

Cum pot fi minunați anii de şcoală pentru un copil al cărui procese fiziologice cer multă mişcare, dar cărui i se impune ca pentru patruzeci şi cinci de infinite minute să stea şezut fără să se mişte aproape deloc, într-o poziție rigidă şi fixă, cu mâinile întinse dinainte pe bancă. Câte unul cu caracter flegmatic suportă aşa ceva, dar cel al cărui natură este vivace, temperamentală şi impulsivă, el ce să facă? Cum poți să-i supui aceluiaşi regim pe toți laolaltă ca pe nişte roboți... *stai locului altfel...*

Dar stă locului, se chinuie să reziste pentru cele patruzeci şi cinci de minute, micuțul om, iar după o pauză de

zece minute alte patruzeci şi cinci de chin, aşa de-a lungul a luni, ani, un deceniu. Îi rămâne o singură cale de scăpare şi anume cea a resemnării. Dar cel mai grav este că va trebui să se resemneze la ideea că viața lui va fi doar o resemnare în fața a câte ceva. Să trăiască, să se însoare după cum a fost instruit, să meargă în armată că aşa sunt ordinele. Să creadă morțiş în ceea ce i se spune.

Cel care, cu uşurință, a acceptat să se resemneze este foarte simplu de strunit. Bine ar fi ca măcar să fie sănătoşi fizic pentru diferite munci, însă se întâmplă să apuce băutura, să se drogheze. Oare pentru ce fac toate astea - droguri, alcool? Nu oare pentru a se rupe măcar pentru câteva clipe de chinul pricinuit de atot-subordinarea care le ține prizoniere sufletul şi inima într-un mod incomprehensibil lor. Astfel se apucă de băut sau se droghează. Eh, nu mai zboară ei - aceşti ani de şcoală - atât de repede, se prelungesc de-a lungul a fiecare patruzeci şi cinci de minute de groaznică tortură.

Străbunicii, bunicii şi tații noştri considerau şi încă mai consideră şi o facem fiecare la rândul nostru, că aşa este rânduit; copilul nu trebuie să-nțeleagă. Şi că a-l forța este un bine pentru soarta lui. Şi iată că şi astăzi continuăm, aşa cum, de-a lungul secolelor au făcut străbunii noştri, să credem şi să le spunem că-i îndrumăm pe fii noştri Vanicica, Kolea, Saşa şi Mashenka pe calea binelui, pe calea cunoaşterii Adevărului. Haideți să spunem AJUNGE! Haideți să judecăm!

Să ne amintim perioada prerevoluționară. În scaunele băncilor stau strămoşii noştri, pe atunci încă mici copii. Despre legile lui Dumnezeu li se predă, despre istorie şi cum fiecare trebuie să trăiască. Cei care nu au putut să-nvețe pe de rost ceea ce li s-a predat, sau cei care nu reuşesc să accepte ideologia după care este orânduită lumea,

așa-zisă ideală, sunt pedepsiți cu rigla peste degete de către profesorul sever, care argumentează că toate astea doar spre binele lor sunt făcute.

Dar iată că a avut loc și revoluția. Abia după asta părinții au ajuns la o concluzie: că fiilor lor le sunt impuse învățături absolut absurde și inutile. De prin sălile de clasă au fost aruncate toate cele care erau considerate vechi și depășite, noi legi le-au fost create copiilor. Cât despre legile lui Dumnezeu: o aiureală fără sfârșit. Din nou, omul se trage din maimuță. Înfășurați-vă cravata purpurie, pe rânduri aranjați-vă, citiți versuri de admirație și slăviți cu pasiune comunismul. Și au slăvit copii, cuvântul de pionier și l-au dat părinților „Pentru copilăria noastră fericită îți mulțumim ție patrie iubită!" Și iarăși, cei care fără înflăcărare s-au comportat au fost bătuți, marginalizați și judecați în public.

Iar acum, după cum se poate vedea, în secolul nostru, chiar sub ochii noștri ia naștere o nouă rânduială. *Cravatele roșii să fie aruncate. Ciuma roșie ne-a cuprins. Comunismul este o infinită ipocrizie și o teroare infernală. Omul se trage din maimuță? Iată o altă tâmpenie nemaiauzită! Noi, din cu totul altceva, ne tragem! Comerțul, democrația - uite Adevărul concret!*

Unde-i Adevărul, unde-i dogma înșelătoare? Este indescifrabil până la capăt. Copiii, însă, tot în dosul băncilor stau fără să se miște, iar la catedre profesorii severi...

De-a lungul multor secole se practică acest sadism spiritual pe copii. *Ca și cum o atroce fiară invizibilă s-ar strădui ca pe fiecare nou-născut să-l împingă într-o celulă nevăzută. Cine sunt oare slujitorii credincioși ai fiarei cumplite? Cine or fi oare cei care iau în derâdere spiritualitatea în fața copiilor? În fața fiecărui nou-sosit pe această lume. Care este numele lor? Care este meseria lor?*

Dar ce-ar fi să-i numim pe aceştia cu numele învățătorilor de şcoală şi al părinților? Aşa, dintr-odată, parcă nu reuşesc să cred, dar voi?

În zilele noastre învățătorii sunt tot mai rău tratați, salariile nu le sunt date la timp. Ei fac repetate greve. „N-o să mai învățăm copiii" amenință ei. Spuneți voi, este un rău sau un bine când oamenilor care muncesc nu le sunt plătite salariile? Desigur că este un rău. Deoarece omului, ca să trăiască, îi trebuie câte ceva acolo... Dar dacă printre greviști se află într-adevăr şi acei sadici spirituali? Acum spuneți-mi dacă este un bine sau un rău că nu le sunt plătite salariile celor care-şi bat joc de fiii voştri?

În genere, grevele învățătorilor m-au împins să meditez profund. În timpurile noastre, în Novosibirsk s-au înființat şcoli private cu plată. Organizatorii acestora selecționează învățători cu anumite aptitudini şi le plătesc salarii frumoase; aproape de două ori mai mari decât cele plătite învățătorilor din şcolile de stat. Cu toate astea nu toți pot să-şi trimită copii să studieze în aceste noi şcoli, deşi partea financiară nu i-ar împiedica. Toate astea pentru că nu sunt îndeajuns de multe astfel de şcoli. Dar, cum de nu sunt de ajuns?

Motivul este cât se poate de clar: lipsesc învățătorii buni care să predea. Proprietarii şcolilor nu-i pot găsi.
Şi încă o întrebare: învățătorii buni nu sunt de găsit nici măcar pentru salarii aşa bune, atunci cine sunt toți aceia care fac greve? Uite, asta-i întrebarea care mă frământă.

Un singur lucru vreau să subliniez; nu aş vrea să se înțeleagă că eu acuz doar pe învățători dintre toți cei care trăiesc în societatea noastră contemporană. Vorbind despre ei, eu nu mă exclud, dimpotrivă mă am în vedere pe mine însumi în prima persoană. Fac parte şi eu dintre ei. Eu sunt

tată și recunosc că pe fiica mea am constrâns-o să învețe ce i se preda la școală, apoi s-a întâmplat ca la începutul Perstroykăi s-o întreb: „Acum, la istorie, profesorii ce vă predau?" Polina mi-a răspuns: „Vorbește profesorul... ca și cum ar tăcea." Ce aș fi putut să-i răspund în această situație fetiței? I-am zis doar: „Tu nu te înțelepți. Învață, învață."

Greve, azi, nu fac doar învățătorii. Doctorii, învățații, minerii, toți fac greve. Greviștii își vântură lozincile: „Cerem destituirea guvernului, cerem demisia președintelui". Toate astea ei le apreciază dintr-o logică: Din moment ce salariile nu le plătește statul, înseamnă că strâmb își îndeplinește sarcinile.

Pare totul logic în jalbele lor pentru ziua de azi, dar mâine?.. Mâine ce va mai fi? Din nou o întrebare. Poate că mai târziu va reieși că guvernul și președintele au stat de partea binelui și de la atentatorii și vampirii Terrei i-au salvat pe toți. Involuntar, poate, și fără preștiință și-au riscat puterea, nimerind sub grindina răuvoitorilor, dar bani nu le-au dat sadicilor, nimicitorilor de Suflete și trupuri umane și distrugătorilor Pământului. Iar aceia, în istericale, dinaintea tuturor drept martiri s-au arătat.

Astăzi martiri. De pe pozițiile lor contemporane au respectat postulatele, însă mâine noi postulate vor ieși și-atunci cine și cum va fi? Rămâne cu semnul întrebării. Anastasia a spus:

— Calea nedreaptă fiecare singur și-o alege. Dintotdeauna răsplata, în această viață vine și nu după. Cu sosirea fiecărei noi zile, odată cu răsăritul soarelui, fiecăruia îi este dat ca pentru fiecare acțiune a sa să-și definească justețea căii, alegerea ție îți este dată! Tu, de bună voie alege încotro s-o apuci! Tu ești Om! Fii conștient de condiția ta! Tu ești Om - predestinat în rai să te naști.

— Unde este acest Rai? Cine ne-a adus pe noi în acest fel de hățiș?

— Fiecare om își creează singur totul.

Voi doar încercați să-nțelegeți ce mai vorbește ea. Ne încredințează că a sosit momentul ca anumite procese cosmice să fie accelerate. Iar cei ale căror moduri de viață nu sunt compatibile cu adevăratele legi ale existenței vor fi supuși unor teste, mai întâi obișnuite, transparente și comprehensibile, aceste teste pentru ei vor fi ca niște semne bune pentru a-i face să-nțeleagă sensul corect al acțiunilor lor și să devină conștienți de calea pe care vor trebui s-o urmeze. Ceilalți, însă, care nu vor reuși să pătrundă toate astea, vor mai avea parte de câteva nenorociri, ca apoi din viața terestră să plece și doar peste zece mii de ani să se renască sănătoși.

Dacă ar fi să ne luăm după afirmațiile ei, atunci înseamnă că minerii care cotrobăie viscerele Pământului, doctorii medicinei noastre moderne care cercetează ingineria genetică și savanții care fabrică tot felul de substanțe aducătoare de moarte, au primit deja primul avertisment sub forma marginalizării lor de către societatea contemporană și a insatisfacțiilor materiale. Aceia care, actual, sunt în posesia de bunuri materiale, deja de tot mai mari remușcări morale suferă, în subconștientul lor realizând că acțiunile lor sunt doar dăunătoare și nu aduc niciun beneficiu nimănui. M-am străduit s-o contrazic, argumentând importanța cărbunilor pentru uzinele noastre, însă ea:

— Pentru care uzine? Pentru acelea care din coșurile lor fum greu împrăștie și ard aerul respirației omului predestinat, topind metale pentru a fabrica mitraliere și gloanțe?

Cu alte cuvinte, ea afirmă că sistemul artificial de

viață adoptat astăzi de umanitate nu este nici pe departe desăvârşit şi tot ce a atins în realizările lui de până acum, va da naştere doar cataclismelor.

S-a scormonit Pământul de pe sub marile oraşe, au fost purtate zăcămintele curate de petrol natural printr-un întreg sistem de țevi şi robinete, care, demult nemaifiind întreținute, au început să ruginească, iar toată această putreziciune se amestecă cu apa care vine la robinet fiind purtată astfel în fiecare casă.

Şi mai spuse Anastasia:

— O să vină vremea când omenirea va înțelege. Cel mai ilustru savant va veni la grădinuța băbuței. Înflămânzit, va cere el o pătlăgică să mănânce. Savantul şi creațiile sale, astăzi băbuței nu-i sunt necesare câtuşi de puțin. Despre ei, nimic nu ştie baba şi nici nu vrea să ştie. Ea, liniştită, fără savant, trăieşte. Însă el fără ea nu poate trăi. El trăieşte într-o lume iluzorie, nerodnică, care-l poartă spre nimic. Ea îi aparține Pământului şi Universului întreg. Universului, băbuța îi este necesară, savantul nu.

Am încercat atunci să obiectez că dacă noi nu am mai produce arme şi ne-am îndeletnici numai cu munca pământului, vom deveni slabi şi vulnerabili la atacurile celor dezvoltați tehnologic şi înarmați.

— Problema lor va deveni cum, chiar de propriile arme, să se apere. Şi de cataclismele sociale de ei declanşate.

— Da' lasă ei baltă totul şi cu mitralierele lor vor alerga spre grădinuțele babelor noastre şi ale grădinarilor tăi. Babele nu au arme pentru a se bate.

— Crezi c-or s-ajungă? Tu cum crezi? Nu se vor sfâşia unii pe alții de la băbuțe?

Şi dacă ar fi să nu o contrazicem pe Anastasia şi să acceptăm ce spune ea, atunci ar trebui să ne considerăm complet idioți, nişte viermi vânători de interese. Nu cred că omenirea ar vrea să se vadă într-o astfel de lumină!

Aşadar, să nu-i dăm toată dreptatea ei, eu mă străduiesc ca măcar câtuşi de puțină raționalitate să găsesc în ceea ce facem noi. Şi de ar fi să nu găsesc o confirmare plauzibilă şi să accept neverosimilitatea căii alese, atunci... Atunci ce ar fi? Haideți să judecăm. Poate că ar merita eforul să-i lăsăm pe copii să crească fără să urmeze postulatele noastre? Şi copiilor să le cerem să ne-arate cum şi spre ce să ne îndreptăm?

Anastasia vorbeşte despre copiii care vor fi feriți de mutilarea spirituală din partea noastră, cum că vor fi în stare să găsească singuri calea spre Adevăr, vor reuşi să se salveze şi să ne salveze şi pe noi, mai concret spus, împreună cu ei să reuşim să repurtăm raiul primordial pe Pământ.

Totul simplu şi nu prea, pe lumea noastră s-ar părea... Atunci de ce nu, spuneți-mi, de ce să nu se răspândească experiența şcolii lui Shetinin? De ce să nu se facă măcar câte o şcoală de acest fel în fiecare centru raional? Pare-se că nu-i simplu. I-am cerut lui Shetinin să pună bazele unei astfel de şcoli şi în Novosibirsk. A fost de acord. Dar nu s-a găsit nimeni dispus să ne dea o mână de ajutor. Asta a fost problema. L-am întrebat pe Shetinin:

— Hai să presupunem că se vor găsi şi prin alte oraşe persoane dispuse să pună bazele a astfel de şcoli, atunci dumneavoastră ne-ați ajuta să le organizăm?

— Aşa dintr-odată nu se stabileşte nimic, Vladimir.

— De ce?

— Nu se vor găsi atâția profesori pentru toate acele şcoli.

Şi din nou gânduri? Ce vrea să-nsemne „nu-s învățători"? Atunci toate acele greve cine le face?

Şcoala lui Shetinin nu este privată, este o şcoală oficială de stat. Este una din şcolile gratuite ale Ministerului Învățământului Federației Ruse. Însă de ce este acolo între munți, pe potecuță? Care o fi motivul acestei alegeri? Şi de ce au tras în academicianul Shetinin? De ce l-au omorât pe fratele lui? De ce cazacii îl ajută la apărarea şcolii? Pe cine deranjează şcoala? Cui nu-i place?

Am fost invitat de către Consiliul de conducere al Dumei, mai exact de Comitetul Constitutiv. Printre membrii acestui comitet erau unii care citiseră primele două cărțulii despre Anastasia. Atât în Dumă cât şi în Consiliul Constitutiv s-au găsit oameni care au înțeles şi au interpretat spusele Anastasiei. Persoane de bine. Le-am vorbit şi despre Shetinin cu acea ocazie. Am aflat că şi ei îl cunoşteau bine şi vorbeau cu admirație şi cu respect despre el.

— Aşadar, care-i problema? - am întrebat eu. De ce nimic nu se schimbă în orânduire? Ca şi-nainte suferă copiii şi merg la tablă ca la eşafod. Încă mai stau smirnă şi astăzi în bănci. Răspunsul a fost trist pentru mine. Şi, din păcate, era tragic pentru aceia care încă mai sunt copii în zilele noastre. Paradoxal, dar tocmai învățătorii s-ar părea să fie piedica, am remarcat eu după ce-am auzit tristul verdict:

— Spune-mi, cu mulțimea de titluri ştiințifice, cu des-coperirile şi cu nenumăratele disertații pe tema educației copiilor ce să facem, atunci? Ce să facem cu puzderia de institute? Pentru toate acestea a fost conceput un întreg sistem. Angrenajul pornit şi forța cinetică a mişcării sale nu-s chiar aşa uşor să le opreşti dintr-odată. Fiecare disertant, mai ales dacă i-a fost atribuit titlul de

docent, se luptă să-şi impună propriul punct de vedere. Am mai aflat apoi că una dintre femeile care au vizitat şcoala, o deputată din Dumă, dezamăgită de ceea ce a văzut la şcoala lui Shetinin, a declarat:

— Nu am înțeles absolut deloc logica unei şcoli de acest fel, este atât de ciudată, pare mai degrabă o nouă sectă.

Necunoscând sensul exact al cuvântului *sectă*, la câtva timp după ce-am auzit declarația acelei politiciene am luat un dicționar şi am controlat. Iată ce era explicat în dicționar în dreptului cuvântului:

« Sectă, *secte*, s.f. Comunitate religioasă desprinsă de biserica oficială respectivă; p. ext. grup (închis) alcătuit din adepții unei doctrine (filozofice sau politice) cu interese proprii restrânse. - Din fr. *secte*, lat. *secta* »

Nu prea se înțelege ce avea în vedere acea politiciană cu acest cuvânt dar, după mine, nici prima definiție şi nici a doua nu se potrivesc pentru a descrie şcoala lui Shetinin. Iar dacă el s-a dezis, atunci de la bine sau de la rău s-a dezis? Gândesc eu, cum este şi normal, că de la sadismul practicat pe copii s-a dezis el. Dar iată că despre Dumă, ale cărei deputați fac astfel de declarații, nu pot să spun nimic. Fie ca singuri, cititorii, să se gândească în ce măsură li s-ar potrivi, anumitor fracțiuni ale Dumei, definiția: *„p. ext. grup (închis) alcătuit din adepții unei doctrine (filozofice sau politice). cu interese proprii restrânse."*? Sectă, vasăzică?

În Shetinin au tras. Însă el este bărbat. Acum, cât de cât, o să-l susțină cazacii. Şi Anastasia a spus că va proteja noile vlăstare. Acum îmi este clar; mai bine Anastasia, pentru moment, să nu iasă din taigaua ei. De ar fi fost ceva mai agresivă ar fi biciuit cu raza ei printre

disertații, printre titluri şi printre toate acele putregaiuri. Dar nu-i aşa. Cu calm. Va trebui mai întâi schimbată conştiința.

Aşadar, ce-am gândit despre educația copiilor, despre şcolile moderne, am scris, doar că, probabil, totul este haotic şi nu îndeajuns de just. Nu am fost prea imparțial întrucât mi-am dorit, în general, despre şcoala noastră chinuită să scriu, despre şcoala rusească. Stilul de scris mi s-a transformat într-unul nou după întâlnirea cu Anastasia şi se pare ca nu toate cuvintele să fie prinse în el.

Aş mai fi vrut, de asemenea, să le spun acelor învățători care au posibilitatea: dați-le copilaşilor şi câte o fărâmă de bunătate în afara sistemului şcolar şi, aşa cum Shetinin spunea, „înscrieți copiii în procesul natural al Universului". Eu vă mulțumesc! Şi mă închin până la pământ în fața voastră.

Un alt lucru am mai reuşit să pricep din ceea ce spunea Anastasia despre educația copiilor: în primul rând ar trebui să devenim conştienți că fiecare copil este o personalitate distinctă. Spre deosebire de noi adulții, copilul, desigur că din punct de vedere fizic, este mai delicat, dar nemăsurat mai bun decât noi, ele este imaculat, este încă necompromis de postulate. Mai înainte de a-i umple capul cu tot felul de aşa-zise drepte învățături, ar fi de datoria noastră ca mai întâi noi înşine să înțelegem câte ceva despre reala orânduire a lumii. De unii singuri s-o facem, fără sprijinul nimănui să judecăm. Barem pentru un timp să lăsăm deoparte postulatele născocite de alții.

Noi, oamenii de afaceri ar trebui să ne apucăm să căutăm într-un fel sau altul profesorii pentru ca în fiecare oraş să fie înființată câte o şcoală ca aceea a lui Shetinin unde să-nvețe copii noştri şi nepoții.

Despre medium

Zi după zi, şederea mea în taiga se scurge, dar eu nu-mi găsesc nicio ocupație. Anastasia aleargă încolo şi încoace, îşi vede de treburile ei. Feciorul, chiar de încă aşa mic, se descurcă de minune acolo cu dădacele sale sălbatice. Ciudată, treaba asta mi s-a părut: lumea parcă în mod deliberat a organizat totul ca niciodată să nu stai degeaba. Dar aici în poiană, plimbă-te doar şi meditează. Şi uite că mă plimb şi meditez. Am mers din nou la iaz, m-am aşezat pe mal la locul meu preferat sub un cedru. M-am uitat la săculețul cu scrisorile de la cititori şi am gândit: „Să nu uit s-o pun pe Anastasia să răspundă la toate întrebările". Numai ce s-a apropiat de mine i-am şi spus:

— Uite scrisorile de la cititori. Eu le-am sortat pe toate în funcție de întrebări. Sunt întrebări despre educația copiilor, diverse propuneri, despre religii, despre premonițiile asupra Rusiei, despre războaie, versuri şi cerințele anumitor *medium* din scrisori. Le vezi?

— Da, le văd.

Argumentul cel dintâi despre care am început să vorbim au fost *medium*.

— Există oameni care afirmă, uite scriu aici în scrisori, că au contact cu civilizații extraterestre, cu anumite personalități ale trecutului, aud anumite voci, unii dintre ei imprimă pe bandă magnetică ceea ce aud, apoi vorbesc ca ei, înregistrează informațiile cedate lor de către Mărețul Intelect al Universului. În lume se tipăresc mulțimi de cărți despre *medium*. De exemplu, există o femeie pe nume Blavatskaya care a scris câteva cărți groase despre astea, iar soții Rërich care au pictat tablouri şi au scris. Tablourile şi cărțile lor sunt foarte apreciate în multe țări din lume. Unii oameni se sperie, le este frică de aceste voci. Uite, am aici o scrisoare de la o fetiță din Klinița, ei îi vorbeşte o voce. Îi spune că el este un învățător foarte înțelept şi că ea trebuie să-l asculte, însă fetița se sperie şi cere ajutor. Este posibil ca cineva să intre în contact cu ea şi dacă-i aşa cum se face asta?

— Vladimir, ce este, după tine, o civilizație extra-terestră?

— O populație a unei alte planete, a unei stele sau altceva nevăzut apropiat viețuitoarelor. Din moment ce ei intră în contact cu aceste personaje care au trăit odată pe Pământ, înseamnă că aceştia mai trăiesc pe undeva prin invizibil şi acum.

— Fiecare om, Vladimir, este astfel conceput încât să-i fie accesibilă atât partea invizibilă a Universului cât şi cea văzută. Fiecare om poate intra în contact cu cine şi cu ce vrea. Contactul ia naştere aproape în acelaşi mod în care funcționează aparatul vostru de radio. Există o infinitate de stații care transmit informații de tot soiul, însă proprietarul

radioului alege ce-i place să asculte.

Omul este, totodată, şi aparat de radio şi proprietarul acestuia. De conştiința şi de puritatea sentimentelor lui depinde stația sau sursa pe care o recepționează. Regula stabileşte ca acea informație să fie direcționată spre un anumit om care să fie capabil să o folosească şi s-o înțeleagă. Totul trebuie să decurgă echilibrat şi liniştit şi fără derutante accente pe supremație.

Se întâmplă ca unui om să i se vorbească despre propria măreție şi pe baza trufiei să acționeze: *eu sunt aşa de măreț, te-am ales doar pe tine dintre toți, tu vei fi ucenicul meu şi tu, ca şi mine, te vei înălța de-asupra tuturor.* De regulă, aşa se exprimă acele elemente fără valoare intrinsecă, neînsuflețite. Ele nu au avut şansa de a se apropria de un corp fizic, aşa că năzuiesc să-şi asume corpuri umane alungând Sufletul din ele. Purced la nivel mental, prin egotism şi prin înspăimântarea omului în fața necunoscutului.

— Dar cum să ne izbăvim de ei, multă lume întreabă?

— Este foarte simplu: ei înşişi sunt primitivi şi laşi. Trebuie doar amenințați: „Pleacă de aici, de ce nu mă laşi în pace? O să te ard cu gândirea mea!" Ei foarte bine ştiu că mintea umană este cu mult mai puternică decât ei.

Se mai poate mesteca în gură o frunzuliță de rostopască. Înainte de asta va trebui ținută între palme şi i se va spune: "Izbăveşte-mă frunzuliță de toate cele necurate".

— Şi în cazul în care mai multe persoane vor vrea să vorbească cu o singură sursă, atunci ce se întâmplă? Uite, de exemplu, în scrisori mulți scriu că vorbesc cu tine, este adevărat? Şi dacă-i aşa, tu cum de apuci să le răspunzi tuturor? Vezi doar, ei sunt mulți şi toți declară că vorbesc nemijlocit cu tine şi că tu răspunzi fiecăruia.

— Fiecare om emană ale sale gânduri. Niciunul din gândurile create de oameni nu dispare în neant.

Ale mele, ale tale dăinuiesc în spațiu. Şi mai există şi visul meu în spațiu, gândurile mele le poate auzi orice om care vrea, le pot auzi mulți deodată. Problema este doar cât de mult fiecare receptor permite distorsiunilor să fie recepționate.

— Ce înseamnă distorsiune? De ce depinde?

— De puritatea celui care recepționează. Închipuiește-ți... Îmaginea-ză-ți, Vladimir, tu asculți un discurs obişnuit la radio. Însă, în locul cuvintelor fireşti se desprind gâjâituri, unele cuvinte vor fi neclare pentru tine, sensul din dosul lor îți va fi confuz, ce vei face tu în acest caz?

— Voi încerca să ghicesc ce cuvinte să pun în locul celor confuze.

— Bineînțeles. Însă cuvintele de tine adăugate, valoarea gândurilor din discurs ar putea-o micşora, schimba sau chiar ar putea să le dea gândurilor un sens contrar. Doar prin puritatea intențiilor se poate auzi Adevărul fără distorsiuni, iar când puritatea şi predispoziția lipsesc atunci nu emițătorul trebuie învinuit.

În viața materială a lumii voastre, emițătoarele sonore sunt cu duiumul, din toate părțile pretind toate că Adevărul îl grăiesc, mintea ta şi voința să le stăpânească vor căuta, a ta viață în avantajul lor să ți-o organizeze, dar să le-asculți sau să nu, doar tu eşti în măsură să decizi. Tu însuți, liber eşti să hotărăşti, aşa că nu trebuie pe nimeni să învinuieşti.

— Să presupunem că a fost slobozită o întrebare a cărui răspuns în tot Universul nu se află. Ție-ți pun o întrebare, de exemplu, dar gândurile tale care să conțină răspunsul la acea întrebare nu există, nu ai zămislit tu un

astfel de răspuns, ce se întâmplă atunci?

— O întrebare al cărei răspuns în Univers niciunde nu se află, într-o fracțiune de secundă și în toate va accelera mișcarea. Ca un fulger strălucitor, ca un clinchet va ajunge în fiecare colțișor, va atinge totul în calea sa, cele două poluri opuse vor fuziona, iar ca rezultat răspunsul va lua naștere și va fi auzit.

— Vasăzică, tu însăți, direct și instantaneu, vei auzi acel răspuns și-l vei vedea pe cel ce-a pus întrebarea?

— Ca toți ceilalți, și eu la rândul meu, instantaneu îl voi auzi. Din păcate, de milenii oamenii pun aceleași și aceleași întrebări, deja răspunsuri pentru ele sunt, numai că nu mulți sunt cei care să asculte.

— Totuși cum putem să ne dăm seama?... Când emițătorul, Adevărul îl poartă? Doar vezi, fără păcănituri în urechi ne vine totul când din afară câte ceva noi auzim, dar tu vorbești că răspunsul se naște sub formă de gânduri proprii, de el aduse. Cum însă să-nțelegem, cu ajutorul a ce să deslușim, de răspunsul aducător de bine este? Toți cei care aud voci sunt convinși că vocea Mărețului Intelect o aud.

— Când în tine nu numai vorbe sună. Când sentimente pe neașteptate pâlpâie, emoții în Suflet și lacrimi de fericire în ochi. Și senzația de căldură și mirosuri și sunete s-au născut în tine. Și atunci când dorința subită de a crea și setea de a te purifica apar, încredințat fii tu că, foarte clar, gândurile Luminii le auzi.

Iar atunci când rece, informația ajunge, dispoziția sau porunca, fie ea de bine să vorbească și înțeleaptă să se arate, chiar cea mai înțeleaptă și pretinzând, cel mai suprem și atotputernic emițător a fi, atunci, tu ia aminte: în spatele binelui nu binele se ascunde, ci te învață ea pe tine cum s-o

urmezi spre-al ei folos, esenţa căreia în desăvârşire-a se-mplini nu-i este dat.

Să mergem cu toții în pădure?

— Anastasia, iată o altă problemă. Unii dintre cititori vor să trăiască așa cum trăiești tu în taiga. Unii vor să ajungă la tine în taiga, insistă să le fie arătat drumul spre tine, alții să organizeze sate ecologice în taiga. Și numai ce hotărăsc să le facă, scriu propunerea lor la centrul din Moscova. Îndeobște, eu am citit că ar exista deja în lume astfel de așezări, în care oamenii se adună laolaltă să trăiască abandonându-și casele din orașe. Astfel de sate există în India, în America, de asemenea, apoi și la noi în Rusia, ca de exemplu în zona Krasnodar. Te întreabă oamenii, Anastasia, cum ar fi mai bine să-și pună ideile în aplicare.

— Pentru ce să meargă în alt loc să trăiască?

— Cum așa, pentru ce? Părăsesc oamenii orașele murdare unde aerul este atât de viciat, gălăgie și rutină. Se mută în locuri curate, în locuri ecologice pentru a deveni ei

înşişi mai curați.

— Şi-acolo unde a rămas mizeria, cine să curețe? Alții?

— Nu ştiu. Este, oare, rău când în om încolțeşte dorința de a trăi în locuri curate, în mijlocul naturii?

— Dorințele sunt bune, problema este alta. Când împrejurul tău faci mizerie, apoi în loc curat te muți, cu tine mizeria o vei duce şi acolo. Acolo unde-ai murdărit, curăță mai întâi şi spală-ți propriile greşeli.

— Înseamnă că de la curățenie ar trebui să înceapă totul? După tine, cum se va întâmpla?

— La început, conştiința le va fi de ajutor tuturor, as-pirațiile, gândurile ca un firişor de apă calea potrivit-o vor găsi.

În Rusia, deja de pe acum, aşa se-ntâmplă. Tu priveşte cu atenție, Vladimir. Nu în zadar şi nu la-ntâmplare uzinele cu coşurile fumegânde fără activitate au rămas.

Tot mai puține resurse pentru armată se mai găsesc astăzi în țară.

Însă cel mai important este că nu v-ați apucat să-i socotiți eroi pe acei vandali şi păcătoşi care Pământul tot l-au întinat cu acțiunile lor.

În pădure nu trebuie să mergeți. Pe noul sosit, spațiul pădurii cu ostilitate îl va primi şi mult timp îi va trebui să se acomodeze cu aspirațiile lui, cu obiceiurile şi cu modul de viață. Vezi, acolo unde trăieşti tu acum, tot pădure era de mult, de Dumnezeu sădită. Oaza paradisiacă binecuvântată în ce ați transformat-o azi?

Noii-sosiți în pădure nu vor fi mai importanți decât grădinarii care pe pământul pârlog şi nedorit de nimeni, cu propriile mâini răsadurile le-au plantat, ci dimpotrivă... Pe ei îi cunoaşte şi-i iubeşte fiecare ierbuşoară de pe terenul lor

și căldura Universului se străduiesc să-i dea. Și sentimentele adevărate sunt în cei care, de unii singuri, au readus oaza de rai, cu sufletul lor au creat bunăstare acolo unde moarte și murdărie, rutina de mai înainte a creat.

— Și ce-o să se întâmple, așadar, cu orașele? Cine le va menține în forma lor normală? Că doar fără întreținere totul se va dărâma, va putrezi și va rugini.

— Brusca schimbare nu e permisă, o mișcare graduală se cere, ceea ce de fapt acum se și întâmplă. Schimbarea, minunată este și tot mai minunată-n viitor va fi.

— Anastasia, iar cu repertoriul tău? Ca și mai 'nainte grădinarii tăi sunt niște idoli. Numai că despre spirit nu vorbesc ei aproape niciodată, așa cum diferite confrerii și organizații spirituale o fac.

— Și ce folos de vorbe, de cu adevărat ale lor fapte, sfinte sunt?

— Uite încă o scrisoare. Unu' mi-a scris deja cinci ca asta. Continuă să afirme că aude o voce, lui îi vorbește un tablou, că tu îl chemi în taiga și că el la tine se chinuie să ajungă. Prin scrisori trimise la centrul din Moscova, el mă amenință că va veni la Solnțev la centru. El a declarat și continuă s-o facă, afirmând că noi te ascundem de toți ceilalți și pretinde să-i fie organizată o călătorie la tine aici în taiga. El crede de cuviință că, împreună cu tine, treburi benefice trebuie să facă. Și cu tine în taiga să trăiască.

— Le răspund tuturor celor interesați: vă mulțumesc pentru dragoste, dar nu am chemat pe nimeni la mine în taiga. Ce o să faceți voi aici? Ce o să aduceți? Dacă sunt binefăcătoare aspirațiile voastre, fie ca acolo unde trăiți acum să se înfăptuiască. Fie ca iubirea să-i lumineze pe cei care pe lângă voi trăiesc.

Despre centrele „Anastasia"

— Prin orașele Rusiei și chiar și peste hotare s-au înființat centre care-ți poartă numele. Hai ascultă-mă, o să-ți citesc doar una din aceste scrisori care, fiicei mele Polina, îi ajung cu sacul. Ea, la unele le răspunde singură, o parte mi le trimite mie, însă eu la toate nu pot răspunde și, sincer vorbind, cu unele nici nu știu măcar cum să mă port. Există persoane care numesc aceste centre secte. Hai să-ți citesc această scrisoare, este de la un astfel de centru, să vedem tu ce spui despre asta?

I-am citit Anastasiei în întregime una din scrisorile pe care mi le trimise Polina. Iată scrisoarea:

„Polina, vă salutăm! Vă scrie un colaborator al centrului nostru școlar de creație ecologică „Anastasia", Karasev Valerij Anatolievici.

Centrul nostru este încă foarte tânăr, s-a înființat în data de 4-12-1997 și acum se află în proces de dezvoltare.

A dus la naşterea lui, cartea tatălui Dumneavoastră, pentru care noi îi mulţumim foarte mult.

Anastasia este aievea unei raze de Lumină în împărăţia întunericului şi acum noi ne unim forţele creatoare ale vârstnicilor şi copiilor care nu au pierdut harul creaţiei, cinstea şi demnitatea lor, aspirând la idealuri luminoase, încrezători în ideea că fericirea leagănului lor natal - Rusia - stă în mâinile şi în gândurile noastre.

Noi înţelegem că puterile înnegurate s-au revărsat peste ea şi facem ce ne stă în putinţă s-o ajutăm.

În centrul nostru trudesc laolaltă învăţători, copii şi părinţii lor.

În momentul de faţă, copii care o cunosc pe Anastasia şi gândurile ei, laolaltă cu părinţii lor, ajută prin discursurile ţinute în orele de clasă, folosind şi distribuind cărţile tatălui Dumneavoastră şi articole din ziare.

Se străduiesc să adune şi literatură ştiinţifică care explică capacităţile Anastasiei.

Noi suntem conştienţi de toată dificultatea unei munci de trezire a conştiinţei umane, de menţinere a inerţiei meditaţiei oamenilor şi de asta ne punem în practică activităţile cu calm şi încredere. Deja am făcut interesante descoperiri.

O parte din oameni au primit-o pe Anastasia ca pe un frumos basm, o alta, din prima citire a cărţii se alătură muncii noastre, o a treia parte însă, infimă, răspândeşte zvonul că Anastasia este o nouă sectă. Părerea celor din urmă trezeşte doar compasiunea.
Cum se spune: „Iartă-i Doamne că nu ştiu ce fac."

Cel mai important este că noi suntem fericiţi că Anastasia ne-a adunat la un loc în acest sătuc pe cale de dispariţie cu colhozul său fărâmiţat, cu ai săi oameni care au

uitat de neajunsuri şi cu ai săi tineri care au luat în mâinile proprii frâiele satului şi toate acestea în acest precis loc unde demult s-a născut M.I.Kalinin şi a înflorit sovhozul milionarilor „Verhnetroțkij".

Aici la centrul „Anastasia" se află şcoala lui M.I.Kalinin şi a luat ființă programul nostru „Curcubeul", al cărui menire este prelucrarea şi realizarea practică a înclinațiilor creative destinate a dezvolta colțişorul natal, greul dar plăcutul proces de educare a generațiilor în creştere, turnarea fundamentelor unei cooperative agricole de producție de tip ecologic.

Țelul programului „Curcubeul" este crearea asociației de cultură tinerească şi producție ecologică „Rus" în care vor intra centrul cultural slav „Lada" şi complexul de producție „Rodul".

Iată ce program ne-a ajutat să punem în practică Anastasia.

Fie ca necredincioşii să creadă măcar în necredința lor, noi însă vom pune în practică programul nostru cât de ireal ar putea să pară cuiva din afară.

Scopul nostru este de a da posibilitatea tinerilor ca, prin practică, să-şi simtă potențialul creativ.

Una din directivele programului „Curcubeul" este arheologia, studierea istoriei antice a locului natal, viața şi cultura strămoşilor noştri slavi.

Alături de Măreața Troiță, cândva a fost fondat oraşul Medved (Ursul), despre el nu se ştie practic nimic, el a dispărut de pe fața Pământului. Pe malurile râului Medvedița (Ursoaica) se află nişte movilițe, asemănătoare dolmenelor. Unul dintre acestea au aceeaşi funcționalitate ca a dolmenelor din Ghelendjyk unde s-a dat bătălia dintre aghiotanții căpeteniilor şi gărzile oraşului Medved.

Nouă ne este necesară această informație, nu vrem să fim nerecunoscători. Tot ce putem vom lua sub ocrotirea noastră și vom restaura chiar dacă vom găsi numai mici fragmente. Asta este cererea noastră, Polina, către Anastasia.

În primăvară vom începe construcția serei de plante, astfel creșterea răsadurilor de cedru va deveni o realitate mulțumită pământului pe care pădurarul Șapoșnikov Gheorghij ni l-a făcut minunat cadou.

Pe subiectele cărții „Anastasia" teatrul nostru de copii, sub conducerea siberienei Zaoneghina Tamiana Eakovlena, va organiza un spectacol, copii s-au înfierbântat la această idee.

Noi ne dorim foarte mult ca și alte centre și asociații pe care Anastasia le-a ajutat să ia naștere să intre în legătură cu noi. Fie ca pe tot teritoriul Rusiei să se întindă, între aceste centre, liniile Luminii Divine.

Prin colaborarea conjunctă, fie ca măcar cu ajutorul scrisorilor, să ne mărim forțele și cât mai repede să putem afla răspunsul.

Adresa noastră:

171622, regiunea Tverskaya, raionul Kalinsk
Pos. Măreața Troiță, școala im. M-I-Kalinin,
Ș.E.Ț.T. „Anastasia"

În continuare vă dedicăm tuturor celor ce credeți în existența Anastasiei această poezie compusă de unii colaboratori din școala noastră:

Ascultați comanda,frățiorilor!
Pentru a o ajuta pe Anastasia
Faceți fericită lumea de pe Pământ,
Catastrofele preîntâmpinați-le,
Şi pentru totdeauna de ele să uitați,
La şase dimineața, în prietenie să ne trezim
Şi cu surâsul, inocent
Spre stele ale noastre mâini să-ntindem
Şi mâhnire-n noi să nu mai fie.
Şi să ne întindem ca-n copilărie,
Spre iubita mamă ca spre mireasă:
Vino la mine! Ia-mă, draga mea!
Şi zâmbetul ştrengăresc
Pe noi să ne cuprindă şi în aceeaşi clipă
Mamele cu chipurile lor să ne răspundă.
Bună ziua, Mama-Natură,
Tu, prin Tatăl, prin Naştere
Ai adus pe lume o valoare
Mai bună în Univers nemaiaflată.
Ooo, tu sloveano!
Ooo, surioară!
Te-am aşteptat atât de mult.
Raza ta până la noi a ajuns,
Vom îndeplini cererea ta.
Ascultați comanda, frățiori!
La şase dimineața!
Pe întuneric!
Ca în cărticică!
Vom dezlănțui un tir de artilerie,
Treabă de cincisprezece minute.
S-o sprijinim pe surioară trebuie,
Pentru a nu se speria copilaşul,

Noi, ca răspuns, îi vom urma,
Cum să-i abandonăm în singurătate?
Nu-i prima dată când va trebui noi
Blocadele să le spargem!

Valerij, ofițer al flotei ruse.

Succes dumneavoastră și toate cele bune, Polina. Vom fi bucuroși să primim aici la centru, de la dumneavoastră, informații legate de Anastasia. Transmiteți-i, de asemenea și tatălui Dumneavoastră din partea noastră cele mai calde urări.

Un an nou fericit!

— Așadar, ce spui despre o așa scrisoare, Anastasia?

— Spun că minunate sunt aspirațiile sufletelor umane. În asta nu-i meritul meu și nici al tău. În asta meritul îl are doar puterea lor sufletească și frumusețea lor interioară. Nu al meu nume să-l poarte ci meritul lor să fie numit. Eu, în leagănul Creatorului am crescut, însă sufletele lor chinurile iadului le-au înfruntat și spre cer au reușit să se ridice.

De-a lungul anilor pe ei nenorocirile, lipsurile și potopul de ispite ale rutinei au încercat să-i abată de la înțelegerea binelui. Sufletele lor au putut să depășească totul, ele au fost mai tari decât aceia care s-au izolat de lume cu un perete de piatră. Ei, lumea o înfrumusețează și pe ei înșiși.

Numele lor, centrul, ar trebui să-l poarte. Deoarece, când numele meu îl vor lua toate centrele, va lua naștere un cult și așa ceva nu este permis. Cultul personalității sau al icoanei întotdeauna va îndepărta omul de la esențial și de la

el însuşi.

— Aşadar, ce se întâmplă? În Moscova există centrul lui Solnțev, în Ghelendjyk al Larionovei, există deja secțiunea „Anastasia", însă în timpul dezvoltării academiei internaționale spirituale cum vor recunoaşte oamenii orientarea centrelor?

— Tuturor oamenilor le-a fost dată intuiția, iar esența nu se defineşte prin nume, Sufletul, efectul va trebui să-l perceapă.

— Ia te uită, o nouă întorsătură. Acum, iarăşi să gândim. Tu nu eşti normală, Anastasia, din contactul cu tine acum gândurile în mişcare nu numai mie mi le pui, dar şi altora le vine rândul să gândească. Dar când să ne odihnim? Ei îți mai pun încă o întrebare concretă: ce sunt acele *kurgane* de pe malul apei Medvedița?

— Kurganele nu trebuie săpate.
Menirea lor şi-au săvârşit-o, acolo s-au născut oamenii care au pus prima întrebare importantă.

— Care întrebare?

— Gândeşte-te singur, Vladimir. Pentru moment îți spun doar: tu ajută-i numai pe cei ce se aseamănă să se cunoască între ei. Adresele lor scrie-le în cărți. Şi fie ca scrisorile tuturor celor care sunt în stare să emită raze luminoase să-i ajute pe oameni să le încălzească inimile. Poetul Korotinskij din Sankt-Petersburg, mai de mult, ți-a scris aceste păreri:

De la inimă la inimă, Raza Iubirii
Să strălucească firul Divin.
De la moarte Sufleul să-l depărteze
Şi măreția Omului s-o cânte.

— Bine, am înțeles. Deja aveam de gând să public scrisorile şi versurile pe care cititorii le-au trimis. Am vrut într-o altă ediție să le grupez şi să le public. Eu însumi am simțit că în ele era ceva sublim. Şi adresele pot fi deja distribuite prin intermediul centrului moscovit, ca oamenii să se poată ajuta unii pe alții. Polina poate, la rândul ei, să facă aceste treburi, ea cu mult simț de răspundere a tratat scrisorile.

Şi ce se poate realiza bun atunci când oamenii din diferite țări vor intra în contact unii cu alții? Se vor găsi cei care la suflete se aseamănă, se vor căsători sau vor lega prietenii, vor organiza împreună treburile obşteşti sau poate în vacanță împreună vor merge. Ajunge! Grozav! O astfel de colecție o să o public negreşit! Da' ştii, pe la noi există un serviciu matrimonial, prin ziare oamenii tipăresc publicații de gen matrimonial în care descriu mărimile lor, culoarea ochilor, vârsta o spun ca şi cum ar prezenta spre vânzare o vacă pentru gospodărie.

În cazul nostru, probabil, va fi mai bine când după Suflet se vor întâlni şi se vor ajuta unii pe alții.

— Desigur că este mai bine şi mai direct când cu sufletele se vor consfătui.

— Doar.. doar că ar mai fi o problemă...

— Problemă? În ce constă această problemă?

Creaţi-vă propria Shambala

În Novosibirsk toate se petrec aşa.... cine ştie de ce. Critica, chiar acolo, s-a luat cel mai mult de mine şi de cărticica mea. Şi, chiar mai mult, s-ar părea că doar acolo au mai rămas să mă critice.

În multe ţări străine cartea a fost publicată şi din tot atât de multe alte ţări îmi sosesc propuneri să închei contracte pentru publicare. În Novosibirsk, însă, totul este criticat şi mustrat. Acolo trăieşte Polina - fiica mea. Îmi imaginez cum se frământă ea şi suferă. Despre activitatea mea se spune: „Ia te uită, iar mai pune la cale vreo şmecherie, mai bine şi-ar fi văzut mai departe de afacerile lui." În televiziunea locală a fost lansată prima transmisiune despre oamenii de afaceri. Într-una din aceste transmisiuni au pomenit şi despre mine, apoi au prezentat un interviu luat Polinei, în care au întrebat-o: „Tatăl tău nu se ocupă cu nimic acum?" Polina s-a străduit să le explice câte ceva despre spiritualitate, dar nu au lăsat-o să vorbească până la capăt,

au întrerupt-o tot timpul.

— Va mai trebui să treacă încă ceva timp până când cei din Novosibirsk se vor lumina și vor fi mult mai înțelegători cu tine. Cei mai buni dintre foștii tăi prieteni se vor întoarce la tine și alții noi vei câștiga. - spuse Anastasia. - Într-unul din centrele orașului, nu departe de Focul Veșnic, toți acești prieteni noi și vechi ai tăi vor sădi o alee de Cedri.

— Fantastic! Tu crezi? Cum de ți-a trecut așa ceva prin cap? Alee de Cedrii lângă Focul Veșnic? Te-ai gândit mult sau ți-a venit așa spontan, Anastasia? Visătoarea mea, iubită!

Anastasia, sprintenă, s-a ridicat din iarbă, s-a așezat în genunchi și, luminată la chip, mi-a șoptit:

— Îți mulțumesc pentru aceste cuvinte „Dragă"... „a mea". Eram eu în vorbele tale, Vladimir, nu-i așa? Am început să-ți fiu dragă?

— Așa-i vorba pe la noi... Oricum, visul tău este frumos, zic eu.

— Și se va realiza, crede-mă. Se va realiza exact așa cum l-am visat.

— Nimic pe lumea asta nu are loc de la sine. Uite, de pildă, de-ai putea să faci tu vreo minune pe acolo prin Novosibirsk... Minune... nu. Minunile nu-s bune la nimic, nu țin nici de cald nici de răcoare. Uite, să zicem că ai putea să faci ca fiece locuitor al marelui oraș să devină un pic mai bogat, mai sănătos și, îndeobște, fiecare om din Novosibirsk să fie mai fericit. Abia atunci poate că vor sădi și vreo alee de cedri. Numai că eu gândesc așa: o așa minune nici toate forțele Luminii unite la un loc, nu ar putea s-o realizeze. Nimănui nu-i stă în puteri așa ceva.

— Ai dreptate, Vladimir, pe voința umană nimeni nu poate pune stăpânire. Fericit sau nefericit, omul însuși își

făurește propria-i soartă. Conștiința fiecăruia - singură - calea de urmat și-o alege.

— Cine se joacă cu conștiința noastră? Cine ne împiedică să facem ca fericirea din nefericire să se nască?

— De ce în altcineva, vina s-o cauți și nu în tine însuți? Ce gândești că se poate schimba învinuindu-i pe alții?

Minunat pentru omenire este gândul care abia a luat ființă în tine: să fie croită o cale mai bună pentru oamenii din Novosibirsk, îmi place foarte mult, va trebui să visez la asta...

Îmi place! Este grozav! Știi cum?... Vor intra în veșnicie oamenii din Novosibirsk, acum, în acest oraș, o generație fericită se va naște. Oamenii tot mai fericiți vor fi și asta se întâmplă deja de pe acum.

Hai, împreună să ne gândim, cum să fie orașul acestor oameni care mintea ți-o zbuciumă atât de mult. La ceva care să-i atingă la inimă pe fiecare și la suflet, să ne gândim...

— Ce ai vrea să-i spui fiecăruia din ei?

— Shambala, doar cu toții împreună vor putea s-o construiască.

— Ce este Shambala? Vorbește mai clar.

— De veacuri, pe Pământ au existat cei care caută locul sfânt. Cei care consideră că acest loc se cheamă Shambala și că doar acolo ar putea avea acces la înțelepciunea universală.

Dar Shambala nu a fost niciodată descoperită de nimeni, în ciuda mulțimii de cercetători de peste mări și țări care s-au pornit în căutare. Nici nu o vor găsi, de vor continua să caute așa, pentru că Shambala înăuntrul fiecărui om se află, iar în afară se poate vedea doar prin

manifestările acelor oameni în care ia naştere.

— Mai concret, ce trebuie făcut pentru a intra în contact cu Înțeleptul Universal şi mai fericit să devină fiecare şi nu neapărat numai înăuntru? Când este înăuntru parcă nu-i aşa de clar ca în afară. Tu vorbeşte despre afară, ce trebuie făcut, ce să cultivăm sau ce, din ce facem, să schimbăm?

— Fiecare locuitor al marelui oraş să scoată câte o nucuşoară dintr-un con răşinos de cedru şi s-o țină în saliva din gură. Apoi s-o sădească într-un mic vas în casă, iar pământul să-l stropească în fiecare zi. În timpul udării să-şi moaie degetele în apa de udat. Toate acestea să fie făcute într-o stare generală pozitivă şi de calm şi fie ca lui, dar mai ales urmaşilor lui - fiilor, bunătatea şi conştiința Divină, Dumnezeu să le-o dăruiască. Aşa, în fiecare zi.

Când va încolți micuța plantă, cu ea să se sfătuiască în gând despre ce-i mai intim. În zilele de vară sau în nopțile de iarnă negeroase, vasul în care creşte micuțul copăcel să fie scos afară şi aşezat printre celelalte plante, cedrul având astfel ocazia să-şi întâlnească stelele, soarele şi luna, să cunoască ploaia, vântul şi parfumul plantelor ca apoi, în casă la prietenii şi părinții săi, din nou, să se întoarcă. Asta să se facă ori de câte ori se va avea timpul necesar şi când dorința va apărea.

De-a lungul veacurilor se va înălța astfel micuțul copăcel, cedrii, se ştie, mai mult de cinci veacuri dăinuiesc, urmaşi el va aduce pe lume şi altor cedri despre suflet le va povesti. Când va atinge treizeci de centimetri înălțime, din casă afară să fie scos, în primăvara timpurie, în pământ să fie sădit. Iar conducerea oraşului, celor fără pământ măcar câte un metru pătrat să le dea pentru a-şi planta copăceii.

Şi pe marginile oraşului şi pe malul apei şi în

depărtare în oraş, printre case şi în centru, pe micile suprafețe verzi dintre blocurile cu multe locuințe se vor vedea sădiți micii copăcei. Iar fiecare om va avea grijă de copăcelul său şi fiecare la rândul său va fi ajutat şi-i va ajuta pe alții.

De peste tot Pământul, veacuri de-a rândul, vor sosi oamenii să privească, de cele sfinte să se atingă, pe oamenii acestor locuri, măcar cu vorba, să-i întâlnească, iar toți laolaltă în fericire să se sfătuiască...

— La ce le trebuie lor să meargă acolo? Ca să vadă ce? Un oraş ca toate celelalte? Măcar de tu ai fi dezvăluit locuri sfinte şi acolo, cum ai făcut în Ghelendjyk, unde despre dolmene ai vorbit şi unde acum din toate oraşele Rusiei şi din alte țări străine, potop de oamenii soseşte! Am văzut cum în fiecare zi se organizează excursii prin acel oraş şi prin împrejurimile lui.

Şi în fiecare an de-a rândul, în luna septembrie, cititorii sosesc la conferințe din toate colțurile Rusiei. Artiştii îşi prezintă colecțiile de picturi şi tot acolo se toarnă filme. În schimb, aici ce să vadă, nişte copaci? Şi nici măcar copaci, doar nişte mici plante, nişte copăcei.

— Aceşti copăcei nu sunt doar nişte copăcei. Cedrii sunători din ei se vor înălța. Sub căldura inimilor umane şi sub atingerea sufletelor, cedrii, din Univers cele mai bune raze vor aduna şi oamenilor le vor dărui. Şi pe veci, pe oameni şi pe Pământul acelor locuri, Cedrii îi vor lumina. O nouă conştiință va apărea şi dezvăluiri ale spațiului Universal se vor face - meritul acelor oameni - şi pe tot Pământul se vor răspândi!

Ştii ce înseamnă loc sfânt? Crede, Vladimir, tu în acest oraş te vei simți ca în locul tău natal.

— Tot ce spui tu şi cum o spui pare atrăgător. Dar,

crede-mă Anastasia, pe tine nu o să te creadă nici măcar un singur om. Istoria, aşa ceva n-a mai întâlnit, ştiința modernă nu confirmă. Dacă ai fi arătat tuturor ceva mai considerabil şi într-un mod mai autoritar...

— În Coran, cu înțelepciune se spune ce reprezintă copacii. Iar Buda, de asemeni, a dobândit acea covârşitoare înțelepciune în pădure, izolându-se pentru multă vreme. Te rog spune-mi, Vladimir, tu ai citit Biblia?

— Am citit-o. Şi cu asta?

— În Vechiul Testament stă scris: încă înaintea Naşterii lui Hristos, cel mai înțelept dintre împărații Pământului, Solomon, din cedrii, templu în slava lui Dumnezeu a ridicat şi casă sie-şi a clădit. El, mii de oameni, a angajat ca să-i taie lemnul de cedru şi din depărtări să i-l aducă. Era înțelept regele Solomon, aşa spune Biblia, iar „Cântarea Cântărilor" compusă de el, până-n zilele noastre mai răsună.

În Vechiul Testament se mai glăsuieşte, de asemenea, cum spre sfârşitul zilelor vieții regelui, nevestele din haremul său au fost atrase de religiile păgâne ale altor neamuri. El, religiile altor neamuri le-a cunoscut şi ştii pe care a îndrăgit-o?

— Pe care?

— Pe acea religie la care copacii nu sunt doar tăiați dar şi sădiți. Şi a înțeles murind, înțeleptul împărat: casa şi templul lui, cu vremea se vor ruina, urmaşii nu vor putea menține puterea şi măreția. Impunătorul stat de el clădit va putrezi şi chiar aşa s-a întâmplat.

Şi din acele timpuri încă se mai tânguie Sufletul său de păcat pe vecinicie înlănțuit. A înțeles înțeleptul împărat: „Nimic, în slava Domnului să nu se facă, distrugând prin asta creațiile Sale vii, viața nimicind-o." Tânguiala sufletului său şi a sufletelor multor altor oameni, de-a lungul mileniilor se

întinde, privind cum o greşeală, de milenii, continuă să se săvârşească. Greşeala poate fi îndreptată şi abia atunci, deasupra lumii, încă odată, un cer plin de speranțe va dăinui. Despre oraşul tău, vestea se va răspândi pe toate canalele pământeşti şi universale.

Din toate minunile de pe lume făcute până în ziua de azi, nimeni încă nu a auzit despre un oraş în care fiecare locuitor, cu neobişnuită dragoste şi blândețe şi cu sufletul, astfel de copaci să fi sădit, în Spațiu de Iubire şi-n templu viu, adevărat, universal, oraşul pietruit să-l fi transformat. Pentru asta, Divină va trebui să-i fie conştiința. Şi-odată ce în fiecare se va arăta conştiința, menirea sa universală îl va ajuta să vadă.

— Poate că există un sâmbure de raționalitate în vorbele tale, Anastasia şi eu despre asta poate c-o să scriu, lasă oamenii singuri să decidă, dar ştii, mă simt dator să te previn: din toate asta tu vei pierde ceva. Tu tot vorbeşti despre copacii tăi... Cum să spun... Să-i tot dai aşa înainte, n-o să te mai măriți oficial niciodată... Nici măcar documentele necesare să te înscrii la oficiul stării civile nu ai, dar tot îi tragi cu copacii tăi. Deja de pe acum, slujbaşii bisericii te consideră o păgână, imaginează-ți după ce-o să mai scriu şi vorbele tale în carte. Nici măcar nu te vor lăsa de altar să te apropii, dar ce să mai vorbim să te mai şi cunune.

— Vladimir, scrie cuvintele mele, fă ca oamenii să le cunoască. Iar tu înmoaie-ți mândria, nu te ruşina de ele. Nu toți şi nu dintr-odată vor înțelege sensul lor. În oraşul tău mulți învățați se află, lasă ca ei, pe limba lor de învățați, să destăinuie ceea ce eu nu am putut cu a mea, având în vedere că tu socoți că pe ei lumea mai uşor îi înțelege. Şi jurnaliştii... Pentru critica lor, tu nu te amărî, nu au vorbit încă toți

jurnaliştii. Iar dacă eu va trebui vreodată să mă cunun, crede-mă Vladimir o să se găsească cine s-o facă.

— Dar dacă şi-n alte oraşe vor face la fel şi nu doar în Novosibirsk?

— Să renască aşa, fiecare oraş va putea. Dar pentru ca aşa ceva să se realizeze, în inima oamenilor o altfel de conştiință va trebui să se înrădăcineze, iar dacă asta se va întâmpla, atunci cu totul altă imagine oraşul va avea. Unul singur, însă, va fi primul care Binecuvântarea asta o va afla.

— Beata Anastasia, eşti atât de naivă, numai la ce este mai curat, într-una visezi. Dar fie, o să scriu tot ce-ai vorbit tu, ca oamenii să afle.

— Îți mulțumesc. Îți mulțumesc... Nu ştiu cum să-ți mai mulțumesc.

— Nu trebuie... că nu-i aşa de greu să scrii... Mai poți să le înfloreşti aşa câte puțin ca să arate frumos.

— Vă implor pe voi oameni, nu ca pe banalități cuvintele mele să le citiți, să le pătrundeți stăruiți-vă.

— Uite, tu Anastasia, cum răspunzi la întrebările cititorilor? Despre om, ca despre un creator vorbeşti, în timp ce tu însăți femeie comună te defineşti. Vrei să ştii ce spunea ghidul unei organizații spirituale vis-a-vis de femei?

— Ce?

— A spus despre femei că ele nu pot să creeze, că menirea lor este doar aceea de a fi frumoase şi că bărbații - unicii - pot să aspire la anumite lucruri, iar tot ce este creat doar de ei este creat.

— Tu, Vladimir eşti de acord cu spusele lui?

— Aş putea fi de acord. Ştii, s-a făcut o statistică; ştiința este imparțială. Iar dacă după statistici ar fi să ne luăm, iată care ar fi situația reală.

— Care?

— Andrei Rublev, Surikov, Vasnețov, Rembrandt, dar și mulți alți cunoscuți pictori erau bărbați, în timp ce printre ei, femei îndeobște nu s-au văzut, sau cel puțin eu nu-mi amintesc să fi văzut. Inventatorii mașinii, avionului, electromotorului, rachetelor spațiale și al sateliților artificiali sunt cu toții bărbați. Astăzi, una dintre artele cele mai apreciate este cinematografia. Pentru a turna un film se cere creativitatea unui regizor, el este cel mai important în realizarea filmelor. Și - iarăși - cei mai buni regizori sunt bărbați. Există și femei, dar foarte rar. Femeilor regizoare nu le ies așa de interesante filmele ca regizorilor bărbați. Muzicanții cei mai buni sunt, de asemenea, tot bărbați, filozofii, fie ei din antichitate, fie contemporani tot bărbați sunt.

— Dar, de ce-mi vorbești mie de toate astea, Vladimir?

— Că așa îmi trece mie prin cap acum. Eu gândesc că ar putea să te ajute pe tine.

— Care din gândurile tale să mă ajute? Ai putea să mi le împărtășești și mie acele gânduri?

— Iată acele gânduri: Tu, Anastasia, mai degrabă crează-ți condiții mai îndemânoase ca să-ți crești copilul, iar cât despre oameni - nu te lăsa copleșită de gânduri și griji, până la urmă bărbații o să se descurce cu toate aceste probleme. Doar bărbații, așa apreciază statisticile. Știința este precisă, imparțială. În istorie s-a văzut că, dintotdeauna, bărbații s-au descurcat cu ce era mai important, istoria nu putem s-o ignorăm. Înțelegi acum, ce gânduri de netăgăduit am eu în minte?

— Da, Vladimir, te-am înțeles.

— Nu-ți fă griji. E mai bine așa. Mai bine ca tu, din timp, să înțelegi care-ți sunt îndatoririle și să nu te bagi

acolo unde nu-ți este treaba, lăsându-i pe cei care se descurcă mai bine să-și facă treaba. Tu-ți dorești să schimbi lumea, spre mai bine s-o conduci, dar asta doar bărbații pot s-o facă, dintotdeauna au fost ei cei care au inventat și au construit mai bine decât femeile. Ești de acord cu asta?

— Vladimir, pot admite că, în aparență, bărbatul este creatorul, dacă din punct de vedere material ar fi să privim.

— Ce înseamnă „în aparență"? Din care alt punct de vedere, dacă nu dintr-acela material, s-ar mai putea analiza totul? Tu nu mai filozofa, ci mai concret explică-mi. Tu, de exemplu, poți să faci ceva, să coși, să croșetezi ceva frumos pe o țesătură?

— Desene frumoase cu acul pe pânză eu nu pot face.

— De ce?

— Acul în mâini eu nu pot să-l iau. Acul care este făcut din mădularele naturii vii. La ce bun o creație care să ceară mai întâi distrugerea mărețelor creații vii? Imaginează-ți, Vladimir, un inconștient începe să taie tabloul unui pictor talentat, al unui creator, așa cum l-ai numi tu, din bucățelele de tablou își decupează iepurași și tot felul de figurine, iar noi, acțiunile lui, din punct de vedere artistic, le numim bazaconii inconștiente. Cum să definim, atunci, aceleași acțiuni, de data asta intreprinse de un alt om, unul rațional și conștient de ceea ce-l înconjoară?

— Cum?

— Hai să ne gândim amândoi. Spre exemplu, poate fi numit vandalism ceea ce face el.

— Ce vrei să spui cu asta? Că toți artiștii sunt van-dali? Ia te uită până unde ai ajuns.

— Ei sunt artiști în conștiința lumii de pe nivelul pe care se află. Iar dacă conștiința, pe un alt nivel li se va ridica, atunci creațiile lor prin alte metode le vor săvârși.

— Prin care alte metode?

— Acelea prin care Creatorul a creat totul în dezlănțuirea Sa de inspirație. Iar capacitatea de a desăvârşi creațiile Sale şi de a face altele noi, El, omului i-a dat-o şi numai omului.

— Cu ce a creat totul Creatorul? Şi ce instrument i-a lăsat omului pentru a crea la rândul lui?

— Gândul! Cel mai însemnat instrument al Creatorului. Şi omului, gândirea i-a fost dată. Creațiile, reale sunt atunci când gândurile desăvârşitoare din Suflet vin, din sentimente, din intuiție şi din ce este esențial, însă cea mai importantă rămâne puritatea conştiinței.Priveşte floricica de la picioarele noastre, forma şi culorile sale minunate sunt, semitonurile în creație vie se transformă, desăvârşeşte-o cu gândul tău. Concentrează-te, încearcă în ceva mai minunat la vedere s-o schimbi.

— În ce, de exemplu?

— Foloseşte-ți fantezia, Vladimir.

— Să-mi folosesc fantezia? Încerc, cred că o să pot. Una din petalele romaniței să devină roşie, cealaltă de lângă ea să rămână aşa cum este, următoarea din nou roşie şi aşa mai departe cu toată floarea. Eu cred că aşa va fi mai veselă la vedere.

Ca la un semn, Anastasia amuți. Începu să privească cu atenție la romanița albă de la picioarele noastre. Înțelegeți, romanița, încet, pe neobservate, dar aievea, sub privirile noastre, a început să-şi schimbe culoarea petalelor. Au început să se alterneze: roşii, albe şi iarăşi roşii. La început erau de un roşu palid dar, gradual, culoarea s-a întețit devenind roşu purpuriu, din ce în ce mai țipătoare, în cele din urmă să rămână roşii aprinse.

— Uite, ai văzut ce s-a întâmplat? Tu ai gândit şi eu

am creat totul cu mintea mea.

— Da, am văzut. Toți oamenii pot face așa?

— Da! Și fac! Doar că folosesc, pentru asta, materia care mai mai întâi a fost omorâtă. Numai că materia moartă, cu timpul, poate doar să se degradeze și să se descompună. Și uite-așa umanitatea, de-a lungul veacurilor, se zbate pentru a salva de la descompunere și de la putrezeală creațiile sale... continuă să sufere omul, nejudecând și nerealizând că el însuși se perpetuează printr-un proces natural.

Tuturor, dintr-un început, le-a fost dată gândirea, pe care, cu timpul, ei au transformat-o în materie sau au folosit-o pentru a-și schimba orânduirea socială. Numai că nu sunt capabili imediat să-nțeleagă, de în bine sau în rău o schimbă.

Uite, ai vrut să schimbi culorile petalelor de romaniță. Eu, cu gândirea mea le-am modificat, romanița s-a supus gândirii umane, doar că acum tu, cu atenție, privește și înțelege dacă în mai bune le-ai transformat sau în mai rele? Sunt mai desăvârșite decât erau?

— După mine sunt un pic mai vesele și mai viu colorate.

— Dacă-i așa, spune-mi de ce cu așa lipsă de entuziasm, despre noua ta creație-mi vorbești?

— Nu știu, poate pentru că-i mai lipsesc câteva culori, pentru moment nu înțeleg.

— Culorile între ele sunt prea în dezacord, sunt prea contrastante, semitonurile plăcute la vedere, în culori țipătoare s-au schimbat. Coloritul țipător nu este aducător de senzații liniștitoare.

— Am înțeles. Atunci fă ca totul să devină cum era mai înainte.

— Romanița singură poate să-și revină, eu nu trebuie să fac nimic. Culoarea roșie va păli încetul cu încetul. Vezi doar, noi nu am omorât-o, am modificat-o puțin. Tot ce este viu în natură se reîntoarce în armonie.

— Așadar, Anastasia, după tine bărbații toți sunt niște vandali descreierați, iar femeile creatoare?

— Toți bărbații și toate femeile sunt o unică ființă, originile amândurora fuzionează într-un tot unitar. Și în creație sunt nedespărțiți, pentru ei amândoi o singură existență terestră există.

— Dar cum așa? Ce confuzie. Uite eu, de exemplu, sunt doar bărbat.

— Așa este, dar spune-mi tu, Vladimir, din ce ești plăsmuit? Corpul femeii și corpul bărbatului s-au împreunat într-unu´ singur, în tine s-au amestecat, iar spiritul celor doi într-unul singur - al tău - au fuzionat.

— Atunci, pentru ce se vorbește atât de mult, se scriu o mulțime de tratate, despre cine este femeia și cine este bărbatul, care dintre ei este mai tare și care este mai important?

— Gândește singur, cine vrea și în ce scop concepția ta și conștiința din timpurile primordiale de Dumnezeu date-ți, în dogmele sale să le transforme?

— Dar, dacă Dumnezeu i-a dat unuia mai mult decât celorlalți, iar acesta - învățătorul - se zbate să-și împărtășească ale sale-nvățături cu ceilalți?

— În fiecare ierbușoară de pe Pământ, în fiecare sămânță de mesteacăn, de cedru sau de orice floare, există informația Creatorului, completă. Mai mult decât acest gând cum că Măreței Sale Creații, Dumnezeu ar fi făcut să-i lipsească ceva, ce altceva ar putea fi mai jignitor pentru Tatăl, care reproș?

— Nu am spus aşa ceva eu, nu am reproşat nimic nimănui. Meditam aşa cu voce tare.

Cine ești tu, Anastasia?

Înainte de a-i pune această întrebare, am privit-o cu mare atenție. Iată că șade dinaintea mea această femeie frumoasă, tânără, absolut normală în aparență, cu nimic deosebită de toți ceilalți oameni ai civilizației noastre. Cu toate că se poate sesiza în aparență o oarecare vioiciune în tot corpul ei, eleganță în poziție și gesturi, mai ales atunci când se ridică și merge. Toate astea le face deosebit de sprinten.

Energica mişcare a unui tânăr plin de viață se deosebeşte net de greoaia şi lenta mişcare a unui om în vârstă. Exact aceeaşi deosebire se vede şi între mersul, mişcarea Anastasiei şi cea chiar a unui sportiv. Este lejeră ca un fulg şi-n acelaşi timp este robustă fizic. Cu uşurință a cărat rucsacul meu greu de-a lungul celor cincisprezece kilometri, în tot acest timp ajutându-mă şi pe mine să merg.

În timpul micilor pauze nu s-a aşezat, nu s-a întins să se odihnească, ci a continuat să se mişte; când alerga să

adune ierburi, când îmi fricționa piciorul scrântit. Și toate astea, cu ușurință, cu veselie și cu un continuu zâmbet pe buze. De unde atâta viață în ea?

Încercați, măcar pentru câteva secunde, să observați cu atenție puhoiul de trecători care vin și se duc prin fața voastră, uitați-vă la fețele lor. Eu i-am privit. Aproape toți sunt concentrați, încruntați, triști sau bosumflați. În mod deosebit, asta se poate observa pe fața celor care merg singuri. Cu toate că nu pare să care greutăți, e îmbrăcat cum-se-cuvine, evident neflămânzit - din moment ce fumează țigări scumpe - pe față totuși i se vede întipărită tensiunea interioară, gândurile apăsătoare și asta la marea majoritate la care m-am uitat. Anastasia, în schimb, este veselă tot timpul. Și, ca un copilaș lipsit de griji, de fiecare ierbușoară, de ploaie și de razele soarelui, fericită, se luminează totdeauna și chiar și atunci când despre lucruri serioase vorbești cu ea, nu se întâmplă niciodată s-o vezi că se întristează.

Uite ca acum... Nu, acum trăsăturile feței nu prea o caracterizează. Anastasia stătea cu capul ușor aplecat și cu pleoapele coborâte ca și cum s-ar fi fâstâcit sau întristat puțin, anticipând parcă ceea ce vroiam s-o întreb. Cu toate astea, am întrebat-o:

— Tu, Anastasia, de vei citi toate scrisorile, vei vedea că te numesc în toate felurile și chiar extraterestră te-au numit unii. Într-una din cărțile ei, faimoasa scriitoare, cercetător-psiholog, Lavrova, te-a numit reprezentanta unei civilizații biologice extraterestre. Cititorii, oamenii de rând te-au numit zeiță. Adevărul este că se comportă ciudat, în timp ce scriu toate astea, ei vorbesc cu tine ca și cu un familiar de-al lor. Ești probabil prima pe care au numit-o Dumnezeiță și cu toate astea nu ți se închină, dimpotrivă îți

vorbesc de ca şi cum ai fi prietena lor apropiată. Învățații, liderii unor cercuri spirituale, în marea lor majoritate, te numesc esență, substanță de sine stătătoare, superioară.

Eu, iată, discut cu tine, despre întâlnirile noastre am scris o cărticică, însă cu toate astea nu am înțeles încă cine eşti?

— Vladimir, tu însuți, pe cine ai vrea să vezi în mine? - întrebă Anastasia fără să-şi ridice privirea. - Şi de ce este atât de important ceea ce vorbesc alții?

— Exact aici este problema, că nu înțeleg ce să văd în tine. Ca să-ți spun cinstit...

— Tu vorbeşte, Vladimir, fii spontan, pe față, eu o să fac tot ce pot ca să te înțeleg.

— Bine, o să-ți spun tot... Când te-am văzut pentru prima dată, Anastasia, tu mi-ai apărut ca o femeie obişnuită. Când, pentru prima oară, am mers prin pădure, ne-am oprit să ne odihnim şi tu ți-ai dat jos rochița şi baticul, eu am văzut cât erai de frumoasă şi atrăgătoare, doar că înțelegi, asta pe lumea noastră se cheamă senzualitate sau sex-appeal. Eu am avut atunci... înțelegi ce spun...? Ți-aminteşti?

— Mi-amintesc.

— Acum, dintre toate acele senzații de neînțeles pe atunci pentru mine, a rămas poate singura care nu mă mai atrage la tine, nici măcar când te văd goală.

— Ai început să te temi de mine, Vladimir? Aşa-i?

— Nu, nu că aş avea frică, mai degrabă... Este ceva confuz pentru mine. Uite, s-a născut şi fiul nostru. Cu toate astea, tu tot mai mult te îndepărtezi de mine, atunci când în preajmă îmi stai ca acum, tot mai depărtată te simt. O astfel de senzație mă încearcă, în capul meu de-acum s-a cuibărit ideea că tu eşti o esență.

— Nu-i nicio problemă, lasă, eu să fiu o esență, însă tu ce ești? Tot o esență.

— Nu. Eu nu sunt o esență, pe mine nimeni nu m-a numit așa prin scrisori. Chiar de mai înjură câte unul prin câte-o scrisoare, cel puțin nu-i îndoială, eu sunt om.

— Te rog, Vladimir, eu sunt o femeie, eu sunt tot umană.

— Susții că ești tot umană, dar nici măcar ce este elementar nu vrei să faci. Nu vrei să trăiești așa ca toți ceilalți oameni. Așa cum trăiește o lume întreagă. Toți visează la apartamente, mobile, mașini. Tu, toate astea nu le vrei.

Din vânzarea cărțuliei au apărut deja ceva bănișori, ei tot mai mulți or să se adune în curând. Hai să ne cumpărăm o casă, mobilă, o mașină. Cu mașina vom merge pe la locurile sfinte și pe fiul nostru îl vom lua cu noi. Civilizația noastră contemporană ridică altare, mănăstiri, în multe țări, locuri sacre tot mai multe sunt astăzi, monumente și vestigii istorice. Da' tu aici nu ai nimic, niciun lucru sfânt, ce te reține? Ce ai de pierdut?

— Vladimir aici este spațiul meu. Creația Creatorului în forma sa primordială. A mea străbună și mama mea, tații mei, cu dragostea lor, fiece firișor de iarbă au mângâiat fiece măreț cedru căldura mâinilor lor și ale privirilor și le amintește. Și semințele fiecărei plante, în primăvară vlăstare dau. Și-n fiecare sământă, atingându-se de pământ în primăvară, toată informația Universului se află. Și informația că Lumina Binefăcătoare lor le va fi dată.

Va crește vlăstarul micuței semințe, pe el și soarele-l va ajuta și spre om va tinde vlăstărelul, spre mult mai marea Binecuvântată Lumină de la om ce vine.

Așa le-a creat Creatorul pe toate. A lăsat totul ca

omul mai departe să le poată desăvârşi. Părinții mei, ale Creatorului creații le-au păstrat, Spațiul meu de Iubire aici este! Părinții mie mi l-au dăruit.

Cele mai luminoase ce pe lume pot fi, Iubirea vie de Dumnezeu dăruită, au umplut spațiul meu.

La fel, fiecare om-părinte, ar trebui să facă. Noului-născut, Spațiul său de Iubire, să-i dăruiască! Minunat ca pântecele mamei, doar în el, fericit poate fi viitorul copil, viitorul lui.

Un loc sfânt şi Spațiu de Iubire, eu fiului nostru-i dăruiesc.

— Tu i-l dăruieşti pe al tău... Spațiu meu de Iubire unde este? Eu ce să-i dăruiesc fiului?

— Continuitatea în mulți distrusă este, dar nu şi firul continuității. Firul care de Creator îi leagă pe toți laolaltă şi pe fiecare în parte. Şi neapărat, fiecare să-nțeleagă va trebui şi să simtă şi doar atunci poate să creeze lumină şi mai puternic să devină. Vladimir, tu lărgeşte spațiul Iubirii. În acea lume în care tu acum trăieşti.

Spațiul de Iubire creează-l! Pentru fiul nostru, pentru toți copiii Pământului, în Spațiu de Iubire tot Pământul transformă-l!

— Nu am înțeles. Ce vrei tu de la mine? Ca tot Pământul eu să-l transform?

— Da, asta vreau!

— Şi ca toți să se iubească unii pe alții şi ca războaie să nu mai fie, violență, iar aerul mai curat să devină? Şi apa?

— Fie ca tot Pământul aşa să fie!

— Doar atunci se va putea spune că sunt un tată autentic eu şi că ceva, cu adevărat bun, fiului meu i-am lăsat?

— Abia atunci un tată, de fiul tău respectat, vei

deveni.

— Vasăzică, altminterea, fiul meu nu mă va respecta?

— Pentru ce, Vladimir? Pentru care din acțiunile tale, respectul fiului ai vrea să dobândești?

— Pentru aceea pentru care fiecare părinte din lume este respectat. Tații le dăruie viață copiilor.

— Care viață? Când un copil pe lume sosește, în ce să-și găsească el fericirea? Și de ce, într-o lume dăruită de tați, atâtea nenorociri se petrec? În nenorocirile acestea sunt constrânși să trăiască și să se renască, aici noul-născut nu se regăsește nicicum. Așa trăim noi, respect și considerație așteptând și ne mirăm atunci când nu le primim.

Crede-mă, Vladimir, pe puțini dintre părinții lor, copiii îi respectă cu adevărat. Iată de ce, când puțin s-au întremat, copiii pe părinți îi părăsesc, îi uită, dar, cel mai important chiar dacă mai mult intuitiv, pe părinții lor îi învinuiesc și ei înșiși la rândul lor păcatul îl repetă. Vladimir, de considerația copilului aștepți s-o primești, ești obligat o lume mai bună să zidești.

— Aaa, așa... Acum am înțeles. - am tresărit eu. Ranchiuna și furia mă cuprinseră din nou. Amestecate și confuze îmi erau gândurile.

Acum am înțeles și sper ca tuturor să le fie clar. Anastasia este o pustnică fanatică. Chiar din prima întâlnire am remarcat asta. Este înzestrată cu neobișnuite și cine știe de unde și cum dobândite capacități, dar poate anume acestea și raza ei o orbesc și o împiedică să vadă clar și să fie conștientă de adevăratele posibilități pe care le are. Vă amintiți când a afirmat: „Eu o să-i port pe toți oamenii dincolo de epoca forțelor obscure."? Abia acum devine clar că ea, de una singură, nu a fost în stare să realizeze asta și acum pe mine și pe cititori încearcă să ne ademenească în

visul ei nerodnic. Eu am înțeles, un șir întreg de fanatisme și anormalități în ea sunt implantate. Și mai este și un șiretlic infinit cu ajutorul căruia ea va face orice de dragul visului ei.

A născut și un copil, m-a convins să scriu cartea și pot spune că i-a reușit. Dar la ce-a spus așa ceva: „Pentru a te bucura de respectul fiului tău, lumea va trebui s-o schimbi într-un imens Spațiu de Iubire, tot Pământul va trebui să-l transformi. Dăruiește-i-l fiului tău și celorlalți copii din lume." Ea, în mod sistematic, îi atrage cu precizie pe toți în visul ei, iar pentru mine problemele le complică tot mai mult. La început cărticica scrie-o, apoi întreaga lume într-un Spațiu de Iubire transform-o și... pe urmă? Ce să mai fac pe urmă? Nu puțini au fost fanaticii care au încercat să schimbe lumea, despre care știm și... acum unde sunt ei? S-au vaporizat ca un abur... Și iată că din nou, la fel ca de fiecare dată, cu capul plecat, Anastasia stă dinaintea mea și... Lumea vrea s-o schimbe.

Eram conștient că nu are rost s-o contrazic pe această ființă anormală și fanatică și că ar trebui s-o las și să plec, totuși m-am abținut. I-am vorbit. Anastasia stătea cu capul plecat ca mai înainte și cu privirea-i în pământ.

— Eu am înțeles cine ești tu. Ești un amalgam de substanță de sine stătătoare și om. Pe deasupra mai ești și șmecheră. Șmecheră, dincolo de limitele obișnuite... Dar, tare trebuie să fi fost ca să fi pus la cale o astfel de intrigă. Să-mi naști un fiu drept momeală ca să-ți scriu o carte...

Ai încercat, cu logica ta improprie ființelor umane, să-ți îndosești fanatismul, doar că nu ți-a reușit altceva decât să-ți procuri și mai multe lacune. Goluri și incoerențe ți-au ieșit doar, înțelegi? În timpul scrierii cărții, eu am avut ocazia să-ntâlnesc multă lume, multe nuanțe am înțeles. Am avut ocazia să primesc o mulțime de cărți duhovnicești pe

care le-am citit. Şi nu ştiu eu dacă ție-ți sunt cunoscute aceste cărți dar pot să-ți spun cu certitudine un lucru:

De-a lungul a multe milenii, s-au tot născut oameni de suflet, ale căror învățăminte, până în zilele noastre s-au transmis. Grupările spirituale de pe Pământ sunt mai mult de două mii la număr, am auzit asta la televizor. Toată această lume cuvântează despre bine, cum să ne ducem traiul ne învață şi fiecare călăuză ne încredințează că Adevărul doar în el se află. Suntem încercuiți de iluminați şi fiecare din ei despre ce ne cuvântează? Doar despre învățăturile lui.

Eu am înțeles un singur lucru: miile de ani trec, însă bătălia nu o ostoieşte nimeni. Războiul ştiințelor. Şi doar cel ce biruie, drept este socotit, dar nu pentru multă vreme. Trece timpul, un nou război se dă, alte învățături biruiesc. Doar că, vezi, pe cei căzuți în toate aceste bătălii nimeni nu-i pune la socoteală. Iar dacă vrei ca eu, pe şleau, să-ți spun totul până la urmă uite: Tu cine eşti, spre ce mă conduci pe mine şi pe ceilalți care citesc?

Anastasia s-a ridicat, cu calm m-a privit în ochi şi mi-a spus:

— Nu continua, Vladimir, te rog. Crede-mă, ştiu ce vrei să spui mai departe. Mai bine să vorbesc eu singură. Mai concise frazele vor fi şi fără de jigniri.

— Singură? Încearcă, hai... Şi fie ca fără jigniri să spui totul. Aşadar, ce vroiam să spun mai departe?

— Vroiai să spui, Vladimir, că pe Pământ o mulțime de prooroci şi învățători se află. Învățăturile, cu duiumul sunt, iar ție-ți vine greu să le deosebeşti una de alta. Însă, eu îți spun că tu însuți ai putea să-nțelegi de vrei.

Criteriul cu care tu ai putea evalua totul este APA. Tot mai murdară devine apa, zi după zi. Tot mai greu de respirat aerul, de asemenea, se face.

Puzderia de învățați din lume, oricare templu ar fi zidit, de către urmașii lor vor fi amintiți doar pentru mizeria în care i-au lăsat să trăiască. Iar viața pe care noi o trăim, pe zi ce trece tot mai periculoasă devine. Tu ai socotit, Vladimir că eu, tot din aceia fac parte, care, cum să trăiți vor să vă învețe. Ca una care din cele noi religii făurește, și-n vârful căreia singură să se așeze. Te încredințez că astfel de vanitate ca aceea, care în fața tuturor mai strălucitoare să mă facă să apar, înăuntru meu nu-și poate găsi locul. Eu voi învinge orice! O să opresc fumul înecăcios și greoi al uzinelor, vor realiza minerii și nu vor mai dihoca măruntaiele Pământului.

Vă rog pe voi, oameni, cât mai iute meseriile voastre vă schimbați, toate acelea păgubitoare Pământului și ale Creatorului tuturor creațiilor. Vă rog pe voi oameni să-nțelegeți că atâta timp cât răul pe care-l faceți îl veți continua nimeni pe Pământ fericit nu va fi.

Nu mult mai trebuie să treacă și umanitatea de pe fața Pământului întreg, în dizgrație va cădea, agonia se va porni și va arde în ceea ce singură a creat.

Conștiința umană, dincolo de epoca forțelor întunecate pe toți îi va purta, tu, Vladimir privește-te împrejur... Ceea ce eu am visat deja se împlinește, Universul visul meu l-a acceptat, el printre toți oamenii se va răspândi și omenirea toată pe marginea prăpastiei se va salva, doar cei care se îndoiesc se vor prăvăli la vale în prăpastie. Dar omenirea, crede-mă Vladimir, omenirea se va salva!

Vor vedea oamenii cine sunt copiii, vor cunoaște oamenii viața în rai.

Evenimentele de acum din Rusia, nu întâmplător au loc. Tu, Vladimir, cu luare-aminte la toate astea privește. Eu îi voi nega Iadului prezicerea ce pe Pământ i-a fost făcută.

— Cine eşti tu, drept cine te socoţi?

— Ah, oare de ce tot nu înţelegi tu?! Necredinţa lor, în Suflet ţi-au implantat-o ele, Vladimir, postulatele. Vrăjitoare sunt eu, neroditoare visele şi aspiraţiile mele le socoţi tu, Vladimir? Te copleşesc îndoielile tale, crezi şi nu crezi, vina mea în toate asta este, n-am ştiut eu să-ţi vorbesc, tot mai mult te-am încurcat. Voi oameni ce veţi citi, mă iertaţi vă rog, poate că stilul corect, ca fără de greşeli să vorbesc, încă nu l-am găsit. Tu, iartă-mă Vladimir, te-am încurcat eu şi nu-nţelege lumea tot ceea ce tu ai scris.

Dar, vina mea cum s-o repar eu? Am gândit, dacă ţie o să-ţi placă, fanatica absolută s-o interpretez eu pentru tine. Sau cum vrei tu o să apar, dar înţelege şi crede-mă, eu doar binele îl vreau pentru toţi şi din inimă fac totul pentru oameni. Află tu doar asta...

Te rog, nu te-ntrista, zâmbeşte, minunat este tot ce te înconjoară, priveşte! Nu te necăji, fie ca tainic nimic, nimănui să nu-i fie. Şi dacă mai uşor o vrăjitoare, o naivă să mă socoţi îţi va veni, consideră-mă aşa cum de cuviinţă tu socoţi.

— Ehei, aşa parcă mai merge. Acum totul este parcă mai pe înţelesul meu. Vasăzică în tot ce faci este un joc?

— Jocul meu, tu cu Sufletul îl primeşti?

— Jocul cu veselie trebuie făcut?

— Clar lucru, ai dreptate tu în asta. În toate trebuie să fie uşurinţă, simplitate, iar eu veselă trebuie să fiu!

Printre nouraşii de pe cer, în oglinda apei iazului, razele jucăuşe ale soarelui sclipiră. Micile picuşuri de ploaie de pe frunzele copacilor se prelinseră, pe suprafaţa apei se scurseră, mici cercuri stârnind. Anastasia, care până atunci vorbise, ca la un semn tăcu, fără să-şi dezlipească privirile

de la mine, deodată plesni din palme, aruncă o privire împrejur şi începu să râdă.

Râsul răsunător, molipsitor şi îmbietor, peste crengile cedrilor şi peste oglinda apei se revărsă. Ea, cu entuziasmul unui copil, începu să se învârtă şi să râdă în hohote printre picăturile de ploaie şi, ca un copil, să se bucure. La fiecare trei minute se oprea, ca din nou să se pornească în râsul şi dansul ei inocent.

Şi-am observat pe chipul ei, scăldată ori de ploaie ori de lacrimi, o rază jucăuşă de soare cum sclipea. Dimprejur totul încremeni dintr-odată şi pline de credinţă, liniştite şi răsunătoare, spre ceruri, se înălţară frazele ei minunate. Văzduhul deveni azuriu deasupra taigalei şi păsările din cântul lor se opriră ca şi cum frazele Anastasiei, spre cer luându-şi zborul, le-ar fi urmărit.

— Heiii, voi proorocilor! De milenii ai disperării şi ai precarităţii rasei umane predicatorilor, înspăimântătorii oamenilor cu iadul şi cu judecata! Mântuiţi-vă prăfăria voastră, singuri voi vinovaţi sunteţi de atât de greul mod în care omul, Cerul îl înţelege!

Heii, Nostradamus!!! Nu ai prezis tu, Nostradamus, ci chiar ai plăsmuit cu gândurile tale datele straşnicelor cataclisme de pe Pământ! Ai convins pe multă lume să te creadă şi pe ei cu însăşi gândurile lor, spre desăvârşirea străşniciilor i-ai mânat.. Se-nvârte deasupra planetei gândul tău, cu proorocii şi cu nenorociri pe oameni speriindu-i, dar el acum nu-şi va mai afla împlinirea. Fie ca gândul tău cu al meu să se măsoare! Desigur, tu dinainte ştii totul şi de asta fugi aşa de repede.

Heii, voi aşa-numiţii învăţători de suflete umane! Voi cei care în om ideea că este slab şi firav încercaţi să cuibăriţi! În acei a căror Suflete consideră că nimic nu

cunosc şi că doar vouă, ca unor aleşi, Adevărurile Divine vă sunt cunoscute. Şi că doar prin închinăciunea dinaintea voastră, adevărata orânduire a Universului şi vocea lui Dumnezeu o vor cunoaşte! Liniştiți-vă norul de praf împrejuru-vă ridicat, acum toți vor afla! Creatorul dă fiecăruia în parte totul de la început. Şi nu doar în fumul postulatelor sau în născocirile mândriei să fie ascunse preamărețele creații ale Domnului.
Dați-vă la o parte, nu mai stați între Dumnezeu şi oameni. Direct şi fiecăruia în parte, Tatăl vrea să-i vorbească. Intermediari, Tatăl nu cunoaşte.

Există Adevărul în Sufletul fiecăruia de la început. Acum, astăzi şi nu mâine, fie ca fiecare om să fie fericit! Creatorul cu fericire a înzestrat fiecare clipă şi fiecare veac. Şi în gândurile Sale nu este loc pentru chinurile Fiului Său.

Ea a interpretat! Atât de inspirată...! Atât de pasională ..! Ea a interpretat, bine... Dar cum se face că deasupra taigalei o lumină neobişnuită şi-a făcut apariția? Ca şi cum Cerul s-ar fi colorat de toate frazele pe care, inspirată şi pasională, ciudata pustnică le-a răspândit.

— Heii, prezicătorii veacului, întuneric omului aducătorii, voi înşivă sunteți profeții iadului şi întunericului deopotrivă. Ooo, cât de meticulos ați educat voi pe acoliții voştri, înspăimântând pe oameni în numele lui Dumnezeu. Haideți, uitați, eu sunt aici. Veniți cu toții aici. Într-o secundă, vă voi arde cu Raza mea întunecatele ale voastre postulate seculare. Voi, toate răutățile de pe Pământ, lăsați-vă baltă treburile voastre şi avântați-vă spre mine, cu mine de-a vă măsura, încercați.

Iar voi, ale tuturor credințelor războinici, voi înşivă toate războaiele le-ați pornit. De-acum încolo de războaie

uitați. Pentru interese mercantile, cu obscurantismele voastre mincinoase, pe om în război nu-l mai atrageți. Eu, înaintea voastră, singură sunt! Biruiți-mă! Doar că pentru a mă învinge, cu toții va trebui să veniți! Bătălia va fi bătălie, la ea toți slujitorii credințelor din lume vor participa.

Voi, străbuni și tați ai mei! În ei Lumina adevărului primordial vă revărsați! Dăruiți tot ce pentru mine cu atâta grijă ați conservat. Răspândiți-le tuturor celor ce sunt destoinici a le primi! Și fie ca răul cu el însuși să se bată și cu trupul meu, iar nu cu Sufletul. Răule, pregătește-te Pământul ca să-l părăsești, aruncându-te asupra mea. Eu sunt Om! Eu sunt unul din oamenii izvoarelor primordiale! Eu sunt Anastasia! Și sunt mai tare decât tine.

— Încetează! De ce-i chemi pe toți acei necurați la tine? - am tresărit eu, considerând că ea continua jocul mai înainte început.

— Vladimir, ție nu-ți fie teamă, ei sunt doar niște lași. Doară, tu însuți ai spus că eu sunt o șmecheră!? Sunt șmecheră? Fie ca eu să fiu șmecheră! Eu, pe ei i-am șmecherit. Ei, de tine au râs, crezându-mă fictivă, numai că eu, în tot acest timp, am adunat și multor le-am dăruit puterile strămoșilor de la izvoarele primordiale adunate - vorbi Anastasia, bătând cu piciorul în pământ și râzând zgomotos, învârtindu-se iarăși ca o adevărată balerină. Prins în acest joc am început să o sprijin moral.

— Arde-l atunci, Anastasia! Tot răul de pe Pământ, asupra ta să se năpustească, iar tu arde-l pe tot. Numai, fă-o cu mare atenție, nu te lăsa ucisă.

— Ei, pentru a mă omorî, Vladimir, vor trebui să lase baltă o mulțime din treburile lor pământești. Sufletele mulțimilor de oameni din cătușele lor vor trebui să le slobozească.

Şi chiar de voi muri, tot ce am visat eu se va îndeplini! Strunele harfei Universului, încântătoarea lor melodie o vor cânta, iar Sufletele oamenilor o vor auzi! Şi ei vor înțelege.

Cântă Universule! Fermecătoarea-ți melodie cânt-o! Pentru ei, pentru toți oamenii Pământului! Şi fie ca melodia Sufletului, cu toții s-o afle!

Razele Sufletelor lor spre ostenitul de-atâtea nenorociri Pământ să le îndrepte!

Rostind aceste cuvinte, Anastasia alergă spre punga de plastic cu scrisorile cititorilor, se lăsă în genunchi şi îşi împreună mâinile ei pe săculeț. Entuziastă şi bucuroasă ca un copil, vorbi:

— Când unui soldat din război întors, lacrimile după ce-a citit cartea ta, i-au izvorât... Când tânăra mamă, cu fiul altfel a început să se comporte... Şi fetița ai cărei anişori doar doisprezece sunt, să înțeleagă viața şi s-o iubească va începe... Când, uite, un tânăr drogat a spus că nu se va mai droga niciodată în viața lui şi la mama lui se va întoarce...

Când din puşcării lumea, scrisori să scrie va începe, atunci vei vedea şi vei simți cum Sufletele lor cântă, alte puteri aflând...

Toate acele semne pe care eu nu le-am găsit, toate formulele de sunete ale Universului, ale lor Suflete le vor înțelege şi în ei vor răsuna, iar ei le vor accepta... Pentru început, nu toți vor fi conştienți, dar cu timpul vor fi din ce în ce mai mulți! Cerul, despre asta ştie şi pe fiecare cu dragoste infinită îl aşteaptă!

Uite, uite cum oamenii care vor înțelege, versurile lor le vor crea!

Ea, cu atâta dragoste şi abnegație despre scrisori vorbi încât, privind la scena asta, gândii: „Ce să-i faci? Las-o

să se bucure, las-o să-și joace jocul ei și în împlinirea viselor ei să creadă. Eu, pentru toți o să scriu că ea doar joacă... Ea însăși a inventat totul, am încercat eu să mă calmez și să-mi fac ordine în idei dar tot mai mult m-am încurcat.

Am luat totul ca pe o invenție a ei, ca pe o fantezie, dar în același moment, închipuiți-vă, s-a petrecut ceva de la care, credeți-mă se poate înnebuni.

Imaginați-vă: ea vorbise despre scrisori, tot ceea ce, în adevăr, era scris în ele!... Și chiar despre ceea ce era scris în scrisorile pe care eu nici măcar nu le adusesem cu mine în taiga. Cum asta? Ea, doar, nu le-a citit?

Cu stupefacție ascultam cum recita versuri scrise în scrisorile pe care părea că, fără să le deschidă, le citise în întregime. Vorbi ca și cum ar fi cunoscut în întregime toate scrisorile. Absolut exact... Exact! Stop aici! Așadar, înseamnă că ea, nici mai înainte, nu se juca... A formulat exact totul... A visat! Da, desigur! A visat! Atunci și despre cărticică și despre versurile pe care dinaintea ei le are acum, vasăzică, ea mai înainte a visat. Și iată că toate visele ei s-au împlinit!

Iată!... Cărticica, dinaintea ei stă. Materializată! Fantastic! Cum se poate așa ceva!

Iată cititorule, chiar de nu-ți pare adevărat, tu ții acum în mâini, sub forma cărțuliei, materializarea unei părți din extraordinarul vis al ciudatei pustnice!

Și acum?! Vasăzică și toate celelalte se vor împlini!

Când, din împietrire mi-am revenit, am întrebat-o:

— Anastasia, cum ai aflat tu tot ceea ce au scris oamenii în scrisori? Ca și cum le-ai fi citit pe toate! Și chiar pe acelea pe care nici măcar nu le-am adus cu mine aici?

Anastasia, radiind de fericire, s-a întors către mine:

— Este atât de simplu totul! Uite cum se poate auzi

glasul Sufletelor...

Anastasia tăcu brusc. În tăcere se apropie de mine şi, liniştită şi gânditoare, rosti:

— A răspunde la întrebarea ta nu-i chiar aşa de greu, dar vezi, răspunsul nu înlătură problema, din contra dă naştere altora... Aşa şi mărul lui Adam până în ziua de azi, umanitatea îl ronțăie fără să înțeleagă că nu va fi sătulă niciodată doar cu el. Adevărul şi răspunsul, fiecare înăuntrul său îl va afla.

— Cum va înțelege fiecare la rândul său care-i corect dintre răspunsuri şi care-i mai puțin corect?

— De Adevăr, Vladimir, pe oameni doar mândria îi îndepărtează, tu pe mine încearcă să m-asculți.

Amândoi ne-am aşezat în iarbă lângă săculețul cu scrisori. Am văzut cum ochii săi au sclipit şi obrajii i s-au înroşit când a spus:

— Eu, despre creație, o să-ți vorbesc, Vladimir, şi atunci fiecare, răspuns la întrebări, însuşi va afla. Vladimir, tu ascultă şi scrie despre creația Preaînaltului Creator! Ascultă şi, cu Sufletul, încearcă să-ntâmpini toate astea.

Astfel începu inspirata povestire a Anastasiei despre creație... Lungă, ea a fost. Şi, cu siguranță, aici nu încape. Vreau să mărturisesc un lucru: după această povestire eu mi-am dorit ca în fața lui Dumnezeu să mă închin.

Cu respect în fața voastră, iubiți cititori, mă plec şi la următoarea carte să ne revedem!

Vladimir Nicolaevici Megre

...Va contina

CUPRINS